

Т

Джуд Деверо

РИИГАН

Джуд Деверо

Рийган

ГЛАВА ПЪРВА

Имението Уистън Мейнър, разположено върху два уврата земя, създаваше впечатление за спокоен, дори безгрижен живот. Къщата, намираща се почти в средата на равното пространство, заобиколена от градина, не беше нито голяма, нито помпозна, а приличаше точно на вила на английски благородник от 1797 година. Наблюдателно око обаче щеше да забележи, че две водосточни тръби се бяха откачили от покрива, или че единият край на комина се беше откъртил, а на някои места мазилката на постройката беше започнала да се пука.

От цялата къща само трапезарията беше обилно осветена и в нея се открояваха белезите на овехтялост и занемареност. Тапицерията на старинните кресла беше изтъркана и шарките поизбелели. По високия таван се забелязваха пукнатини в мазилката и на една от стените, където някога беше висяла картина, се очертаваше светъл правоъгълник.

Ала младото момиче, което седеше от едната страна на масата, не забелязваше тези несъвършенства в стаята. То виждаше само мъжа, който седеше срещу него.

Фаръл Батсфърд разположи ръцете си така, че да не изцапа маншетите със соса на печеното. След като сложи парче месо в чинията си, той погледна с тънка усмивка момичето, което седеше срещу него.

– Престани да зяпаш и яж – заповяда Джонатан Нортлънд на племенницата си, преди да се обърне отново към госта. – Е, Фаръл, какво ще кажете за лова във вашето имение?

Рийган Уистън се помъчи да се съсредоточи върху чинията си и дори да поеме няколко хапки, но не успя да ги преглътне. Как можеше да се очаква да стои мирно и да яде, когато до нея седеше мъжът, когото обичаше? Тя хвърли пак скришом поглед към Фаръл и го разгледа през дългите си тъмни мигли. Изглеждаше аристократично с удължения си тънък нос и бадемовидните сини очи. Велуреният жакет със златиста жилетка от брокат под него подчертаваше стройната му, елегантна фигура. Русата коса беше с вкус причесана към продълговатата му глава, само няколко къдрици стигаха до края на снежнобялата вратовръзка.

Рийган въздъхна дълбоко, вуйчо ѝ отново я погледна заканително, Фаръл изтри краищата на тънките си устни.

– Може би моята бъдеща годеница ще благоволи да се разходим на лунна светлина? – попита Фаръл със спокоен глас, като грижливо

отделяше думите една от друга.

Годеница, помисли си Рийган. Идната седмица по това време щеше да бъде негова жена, щеше да посвети цялата си любов и преданост само на него. Премаляла от това чувство, тя не успя да отговори, само кимна одобрително. Когато захвърли салфетката си на масата, забеляза недоволството на вуйчо си. Отново не се държеше така, както подобава на една дама. Отсега нататък, укори се тя за хиляден път, трябва постоянно да мисли коя беше и коя ще стане: госпожа Фаръл Батсфърд!

Когато Фаръл ѝ предложи ръката си, тя го погледна цялата сияеща. Идваше ѝ да танцува от възторг, да се смее от щастие, да се хвърли на врата му. Вместо това го последва чинно от трапезарията в прохладната градина.

– Може би трябваше да си сложите шал – каза Фаръл, когато се отдалечиха малко от къщата.

– О, не – отвърна тя без дъх и се облегна още повече на него. – Не бих пожертвала нито секунда от общото ни време за такива дреболии.

Фаръл понечи да каже нещо, но изглежда после размисли, докато гледаше в друга посока.

– Вятърът днес духа откъм морето и е по-хладно от снощи.

– О, Фаръл – въздъхна тя. – Само още шест дни и ние сме женени. Сигурна съм, че ще бъда най-щастливото момиче на света.

– Да, вероятно – каза Фаръл припряно, докато освобождаваше пръстите си от ръката ѝ. – Седнете тук, Рийган. – Тонът му твърде много наподобяваше оня, с който вуйчо ѝ постоянно разговаряше с нея. Издаваше нетърпение и известна досада.

– Бих предпочела да се разхождам с вас в градината.

– Нима ще започнете да не ми се подчинявате преди още да се оженим? – обърна се той рязко към нея, докато се вглеждаше в нейните замечтани очи. Всичко, което мислеше и чувстваше, се отразяваше в тези очи. Рийган изглеждаше като дете в затворената догоре муселинова рокля, ала тя беше за него толкова привлекателна, колкото и малко кученце, молено го за благосклонност.

Той се отдръпна на няколко крачки от нея преди да попита:

– Готово ли е всичко за сватбата?

– Вуйчо Джонатан се е погрижил за всичко.

– Естествено, това следваше да се очаква – каза Фаръл повече на себе си. – В такъв случай ще дойда идната седмица за венчавката.

– Идната седмица! – Рийган скочи като ужилена. – Не по-рано? Но, Фаръл... ние... аз...

Той не обърна внимание на нейния протест и отново ѝ подаде ръката си.

– Струва ми се, че сега трябва да се върнем в къщата и вие още веднъж да обмислите вашето решение да се омъжите за мен, след като ви гневи всичко, което правя.

Навъсеният поглед на Фаръл ѝ попречи да възрази. Тя отново си каза, че трябва да помисли за своите маниери на поведение и че не бива да дава повод на възлюбения си да я критикува по някакъв начин.

Когато се върнаха в трапезарията, Фаръл и вуйчо ѝ я отпратиха горе в нейните покои. Не се осмели да възрази, боеше се, че Фаръл наново щеше да предложи да отложат сватбата.

В спалнята си можеше да даде воля на натрупаните чувства.

– Нима не е чудесно, Лезли? – изтръгна се от гърдите ѝ, докато камериерката ѝ помагаше. – Виждала ли си някога такъв брокат, каквото той носи? Само истински джентълмен може да си позволи такъв плат. А неговите маниери! Той прави всичко изискано, перфектно. Ах, как бих искала да съм като него! Винаги толкова уверена в себе си.

Недодяланото лице на Лезли се сгърчи отблъскващо.

– Струва ми се, че един мъж трябва да има не само добри маниери – отвърна тя със своя забележим акцент. – Сега стойте мирно и свалете роклята си. Крайно време е да си лягате.

Рийган се подчини на камериерката, тя винаги се подчиняваше. Някой ден, помисли си, ще бъде известна личност. Беше наследила пари от баща си и щеше да има за съпруг мъжа, когото обичаше. Заедно щяха да живеят разкошно в Лондон, да дават елегантни вечеринки и дори да имат къща на село, където щеше да бъде сама със своя безупречен съпруг.

– Престани да мечтаеш – сръза я Лезли грубо – и лягай в леглото. Един прекрасен ден вие, Рийган Уистън, ще се събудите и ще видите, че светът се състои не само от захаросани смокини и копринен брокат.

– Ах, Лезли – възрази Рийган и се засмя от сърце. – Не съм толкова глупава, колкото си мислиш. Имам достатъчно ум в главата, за да хвана в мрежата Фаръл, нали? Кое друго момиче би успяло да го направи?

– Може би някое момиче, което също е наследило пари от баща си – измърмори под носа си Лезли, нагласявайки завивката около стегнатото тяло на своята възпитаница. – Затваряйте вече очи и отложете мечтите за нощта.

Рийган послушно притвори миглите си, докато Лезли излезе от стаята. Парите на баща ѝ! Тези думи я жегнаха. Естествено Лезли се

лъжеше, разсъждаваше тя. Фаръл я обичаше заради самата нея, защото...

След като не си спомни поне една причина, изречена от Фаръл когато обяви решението си да се ожени за нея, тя седна в леглото. В онази пълнолунна нощ той ѝ беше направил предложение, беше я целунал по челото и разказвал за своето имение, което от поколения принадлежало на семейството му...

Рийган отметна завивката си, запъти се към огледалото и се огледа на лунната светлина. От нейните раздалечени синьозелени очи я гледаше по-скоро едно дете, а не млада жена, а стройната ѝ снага беше скрита под широка нощница.

Какво ли е намерил в нея Фаръл, размишляваше тя. Откъде може да подозира, че освен своята миловидност притежава и остър като бръснач ум, скрит в детинското ѝ изражение? Опита да се усмихне съблазнително и нагласи нощницата си така, че едното ѝ рамо остана разголено. Ако Фаръл можеше да я зърне, положително щеше да си промени мнението за нея. Разсмя се тихичко, когато си помисли за възможната му реакция.

Бързо хвърли поглед към малката стая за преобличане, където спеше Лезли. Непременно ще предизвика гнева на вуйчо си, но трябва на всяка цена да види реакцията на възлюбения си в тази премяна. След като припряно обу пантофките, тя отвори безшумно вратата и се прокрадна на пръсти долу.

Вратата към хола беше отворена. Няколко свещи горяха във великолепния полилей, Фаръл седеше там, заобиколен от златисто сияние, и Рийган не устоя на изкушението отново да му се възхищава. Минаха няколко секунди, преди да се вслуша в разговора, който двамата мъже водеха.

– Вижте по-добре тази къща! – говореше Джонатан възбудено. – Вчера парче гипс падна от тавана върху главата ми. Седя си аз в креслото, чета си вестника, а една проклета вехтория ми се строполи върху черепа.

– На това скоро ще се сложи край – поне за вас. Ще получите парите си и ще ремонтирате вашата къща или ще си купите друга – каквато ви харесва. Но аз трябва да нося този кръст цял живот.

Джонатан доля чашата си.

– Говорите така, сякаш отивате в дрънголника. Пак ви казвам, трябва да сте по-скоро благодарен за това, което направих за вас.

– Благодарен! – извика подигравателно Фаръл. – Та вие ме сватосахте с едно безмозъчно, недоразвито същество.

– Чакай, чакай: на този свят има мъже, които на драго сърце биха я взели за жена. Тя е очарователна и доброто ѝ сърце ще плени много мъже.

– Аз не съм като другите – отсече Фаръл назидателно.

За разлика от много хора, Джонатан Нортлгънд не смяташе този Фаръл Батсфърд за толкова внушителен, че да се уплаши от него.

– Имате право – отвърна той невъзмутимо – малко хора щяха да направят толкова добра сделка като вас.

След като Джонатан пресуши третата чаша с бренди, той се обърна отново към Фаръл:

– Нека не се караме повече. По-скоро трябва да полеем нашата сполука, вместо да се хващаме за гушите. – Той вдигна пълната си чаша за наздравица: – Да се чукнем за моята скъпа сестра и нека ѝ бъдем во веки веков благодарни, че се е омъжила за своя богат младеж.

– Който сетне умря и остави всичко така, че един прекрасен ден да се падне на вас – нима това не е втората половина от вашата наздравица? – След като отпиха по голяма глътка, Фаръл стана пак сериозен. – Сигурен ли сте за последното разпореждане на вашия зет? Не ми се ще да се ожена за племенницата ви и после да установя, че всичко е било само едно голямо недоразумение.

– Научих документа наизуст – отвърна Джонатан раздражено. – Последните шест години прекарах почти изцяло в адвокатски кантори. Момичето не може да вземе парите преди да навърши двадесет и три години, освен ако не се омъжи по-рано, но дори тогава не може да сключи брак преди да стане на осемнадесет години.

– Ако това не го пишеше в завещанието, вие навярно щяхте да я омъжите още на дванадесет години?

Джонатан постави с леко хихикане чашата си на масата.

– Може би. Кой знае? Доколкото мога да преценя, тя не се е променила много оттогава.

– Ако не бяхте я държали като пленница в тази съборетина, навярно нямаше сега да е едно незряло и скучно дете. Боже милостиви! Само като си помисля за сватбената нощ! Не ще и съмнение, че ще плаче и цвили като двегодишно кърмаче.

– Престанете да се оплаквате! – сопна се Джонатан. – Вие ще получите достатъчно пари, за да ремонтирате онази чудовищна постройка, която наричате ваше жилище!

Фаръл отбеляза с тежка въздишка:

– Аз ще подслоня Рийган в моята вила и после ще замина за

Лондон. Поне ще имам достатъчно пари, за да се развличам там. Естествено ще ми бъде неприятно, че няма да мога да каня приятелите си в моя дом. Може би ще назнача някого, който да поеме задълженията на съпругата ми като домакиня. Не си представям, че племенницата ви може да стои начело на толкова голямо имение като моето.

Той вдигна очи и забеляза, че лицето на Джонатан беше побеляло като вар и ръката му конвулсивно стискаше дръжката на чашата.

Фаръл се обърна мълниеносно и видя, че Рийган стоеше на вратата. Сякаш нищо не беше се случило, Фаръл постави чашата си на масата.

– Рийган – каза той с мек, топъл глас – в толкова късен час трябва да сте вече в леглото.

В ококорените ѝ очи блестяха сълзи.

– Не ме докосвайте – прошепна тя, свила ръце в юмруци, с неестествено изправен гръб. Изглеждаше трогателно нежна с пищните си тъмни коси, които падаха в безпорядък по гърба и широката нощница, в която приличаше на малко момиче.

– Рийган, вие не се подчинихте веднага на моята заповед.

Тя се нахвърли върху Фаръл.

– Не се дръжете така с мен! Как смееете да ми давате заповеди след всичко, което току-що казахте? – Тя хвърли гневен поглед към вуйчо си. – Ти няма да получиш нито едно пени от парите ми. Разбра ли ме? Никой от вас двамата никога няма да види нито едно пени от парите ми!

Джонатан започна да се съвзема от стъписването си.

– А как смяташ да си вземеш парите? – попита той усмихнато. – Ако не се омъжиш за Фаръл, няма да видиш парите си през следващите пет години. Досега си живяла от моите доходи, но аз ще те изхвърля на улицата ако откажеш да се омъжиш за него.

Рийган се хвана с ръце за челото и се опита да събере мислите си.

– Бъдете разумна, Рийган – каза Фаръл и постави ръка върху рамото ѝ.

Тя се отдръпна като опарена.

– Не съм такава, за каквато ме смятате – прошепна тя. – Не съм паднала от небето. Мога сама да се грижа за себе си. Не завися от благоволенията на други хора.

– Разбира се, че не сте такава – започна Фаръл с покровителствен глас.

– Оставете я на мира! – пресече го задъхан от гняв Джонатан. – Няма смисъл да се говори разумно с нея. Тя живее в свят на мечтите като майка си. – Пръстите му се забиха в ръката ѝ. – Знаеш ли в какъв ад се

превърна живота ми през последните шестнадесет години, откакто умряха родителите ти? Наложил ми се да гледам как се храниш на масата и как носиш дрешките, за които аз плащам, докато през цялото време вместо върху стол ти седеше върху милиони – милиони, от които никога нямаше да видя нищо. Дори когато един ден получиш наследството, дори тогава няма да ме удостоиш и с едно пени.

– Това не е вярно. Та вие сте мой вуйчо!

– Голяма работа! Ти щеше да се хвърлиш на врата на някой долен, натруфен франт и той щеше да пропилее всичко най-късно за пет години. Ето защо реших да ти дам това, което ти трябва, и същевременно да получа онова, което ми се полага.

– Почакайте! – възкликна Фаръл със задушен от вълнение глас. – Нима имате предвид мен? Защото ако е така, аз ще...

Джонатан го остави втрещен и продължи:

– Е, какво решаваш? Да го вземеш, или веднага да напуснеш дома ми?

– Вие не можете... – започна Фаръл.

– Естествено, че мога, дявол да го вземе, и ще го направя! Вие сте луд ако допускате, че ще я храня още пет години за мое чисто удоволствие.

Зашеметена, Рийган гледаше ту към единия, ту към другия, Фаръл, крещеше сърцето й. Как можа да се излъже толкова в него? Той съвсем не я обичаше, той ламтеше само за парите й.

– Какъв ще бъде твоят отговор? – настоя Джонатан.

– Ще си събера нещата – прошепна Рийган.

– Но без дрехите, за които съм плащал – подигра й се той.

И двамата мъже не подозираха, че Рийган Уистън е много горда по природа. Майка й беше избягала от семейството си и се бе омъжила за беден служител. Но понеже беше работила упорито заедно с него и беше вярвала в него, двамата натрупаха състояние. Майка й беше на четиридесет години, когато Рийган се роди, а две години по-късно загина със съпруга си при нещастие с лодка. Рийган отрасна под закрилата на единствения си роднина, брата на своята майка. През това време тя нямаше никакво право да пипа нещо от онова, което беше наследила от родителите си.

– Аз напускам къщата – отвърна тя невъзмутимо.

– Рийган, бъдете разумна – каза Фаръл. – Къде ще отидете? Та вие не познавате никого.

– Нима трябва да остана тук и да се омъжа за вас? Няма ли да ви е

неприятно, че сте се оженили за такава глупава гъска?

– Оставете я да върви! Пак ще се върне, няма къде да отиде! – сопна се Джонатан. – Нека види какво представлява света и после непременно ще се върне.

Рийган се смути изведнъж, като забеляза омразата в очите на вуйчо си и презрението по лицето на Фаръл. Преди да й мине друга мисъл, подобна на тази – да падне на колене пред Фаръл – тя се обърна кръгом и избяга от къщата.

Навън беше тъмно като в рог, а вятърът от морето свиреше през дърветата. Спря на стълбището и вирна гордо брадичката си. Щеше да им покаже, че не е непотребна твар, както изглежда, си мислеха. Камъните под нозете й бяха студени, тя се отдалечаваше от къщата, съвсем забравила, че е облечена с нощница. Един прекрасен ден, помисли си тя, ще се върна с копринена рокля и величествени пера в косите. Фаръл щеше да падне на колене пред нея и да заяви, че е най-красивата жена на света. Естествено тогава щеше да дава изискани вечеринки и да бъде известна. Щяха да я превъзнасят заради нейното остроумие, заради нейната интелигентност и не на последно място заради нейната извънредна красота.

Студът я пронизваше така силно, че тутакси забрави за мечтите си. Спря се до железната ограда на градината и взе да разтрива ръцете си. Къде се намираше всъщност? Спомни си думите на Фаръл, че се отнасяли към нея като към пленница и това беше самата истина. Откакто навърши две години, тя много рядко беше напускала Уистън Мейнър. Слугини и наплашени гувернантки бяха единствената й компания, а градината единственото място за нейните развлечения. Макар че беше сама, рядко се чувстваше самотна. Това чувство се събуди едва тогава, когато се запозна с Фаръл.

Облегна се на железната ограда и закри лице с длани. Какво ще стане с нея? Какво щеше да прави сама в нощта и то по нощница?

Вдигна глава, когато дочу приближаващи стъпки. Сияйна усмивка озари лицето й: Фаръл беше изтичал след нея. Когато се обърна с гръб към оградата, единият й ръкав се закачи за железните краища и платът се разпра по рамото. Тя обаче не обърна внимание на щетата и се затича срещу силуета.

– Хей, момиче, – извика дрипав младеж. – Идваш ми като на тепсия, направо облечена за леглото.

Рийган побягна назад и се спъна о подгъва на дългата си нощница.

– Няма защо да се боите от Чарли – каза мъжът. – Не искам нищо

от теб, ако ти не искаш.

Рийган побягна с всичка сила. Сърцето ѝ биеше до пръсване в гърдите, ръкавът ѝ се разпаряше все повече. Нямаше никаква представа накъде бяга. Падаше, ставаше и продължаваше да тича.

Изглежда минаха часове, преди да свърне в една уличка и сърцето ѝ се успокои дотам, че да чуе мъжки стъпки. Когато сетне всичко около нея утихна, тя облегна главата си на влажния тухлен зид и вдиша соления мирис на риби и морска вода. Долови смях, който идваше от дясната ѝ страна. Хлопна врата, щракна ключалка, изскърца метал и отекна кръсъкът на морска чайка.

Когато погледна надолу към ношницата си, забеляза, че беше раздрана и изкаляна; имаше кал и в косите ѝ, както ѝ се струваше, и по бузите. Опита се да не мисли как изглежда, искаше само да забрави страха си. Трябваше час по-скоро да се маха от това отвратително място и преди зазоряване да намери подслон, където да отдъхне.

Доколкото можеше, пооправи косите си, придърпа разкъсания плат на ношницата си, напусна уличката и тръгна в посоката, от която беше дошъл смехът. Може би там щеше да намери помощта, която ѝ трябваше толкова спешно.

За части от секундата някакъв мъж я сграбчи за ръката. Когато се откопчи от него, двама други мъже посегнаха към ношницата ѝ, платът се разпра на нови места.

– Не – шепнеше тя, докато отстъпваше пред мъжете! Вонята на риба се засили, тъмнината стана непрогледна. Отново взе да тича, мъжете бяха плътно по петите ѝ.

Хвърли поглед назад и забеляза, че я преследва цяла глутница мъже. Секунди по-късно се блъсна с всичка сила о каменна стена. Строполи се на земята и остана да лежи по гръб.

– Травис – каза един мъж над нея. – Мисля, че ти отнех плячката под носа.

Огромна сянка се наведе над Рийган и дълбок, плътен глас попита:

– Наранихте ли се?

Преди да обмисли отговора си, беше вдигната и обвита от силни ръце. Беше прекалено изтощена и прекалено стъписана, за да разсъждава дали беше редно да зарови лицето си в рамото на мъжа, който я държеше в прегръдките си.

– Струва ми се, че получихте онова, което си бяхте наумили тази вечер – каза друг мъж с хъхрещ смях. – Да наминем ли рано сутринта?

– Може би – отговори дълбокият глас до бузата на Рийган. – Но

навярно ще изляза от стаята едва тогава, когато корабът отплува в откритото море.

Мъжете се изсмяха отново и продължиха пътя си.

ГЛАВА ВТОРА

Рийган нямаше никаква представа къде беше и с кого беше; знаеше само, че чувства сигурност след преживения нощен кошмар. Когато затвори очи и се остави в ръцете на мъжа, който я държеше с такава лекота, имаше усещането, че всичко ще бъде отново добре. Бодяща в очите светлина я принуди да стисне още по-силно клепачите си и да зарови още по-дълбоко лице в рамото на непознатия.

– Какво носите там, господин Травис? – чу тя женски глас.

Рийган усети как неудържим смях разтърси мъжа.

– Донеси ми в стаята малко бренди и гореща вода, а също и парче сапун.

Мъжът изглежда без усилие изкачваше стълбището с Рийган на ръцете си. Когато запали свещ, тя беше вече почти заспала.

Той я сложи предпазливо върху леглото и подпря гърба ѝ на възглавниците.

– Дай най-напред да те разгледам.

Докато той я оглеждаше, тя сънено разглеждаше своя спасител. Рийган видя гъст кичур меки, тъмни коси над привлекателно лице с тъмнокафяви очи и добре очертана уста. Забеляза малки дяволити пламъчета в очите му и леки бръчици в краищата им.

– Доволна ли си? – попита той, когато някой почука на вратата.

Той беше най-грамадният мъж, който някога се беше мяркал пред очите ѝ, в едно съвсем неелегантно облекло. Високите ботуши стигаха чак до коленете му и я смаяха, защото досега беше виждала само мъже в копринени панталони и меки обувки.

– На, искам да изпиеш това... После веднага ще се почувстваш по-добре!

Когато брендито ѝ изгори гърлото, мъжът я застави да го пие съвсем бавно.

– Студена си като лед и брендито ще те стопли.

Брендито действително я стопли, златистата светлина на свещите и невъзмутимото присъствие на мъжа в стаята засилиха още повече чувството ѝ за сигурност. Вуйчо ѝ и Фаръл изглежда бяха твърде далеч от нея.

– Защо говорите толкова смешно? – попита тя с мек глас.

В краищата на очите му се насъбраха още повече бръчици.

– Аз бих могъл да те попитам за същото. Аз съм американец.

Очите ѝ се облещиха в смесица от любопитство и тревога. Беше слушала безброй истории за американци – за тези хора, които обявиха война на родината ѝ и не бяха много по-горе от диваци.

Той сякаш беше прочел мислите ѝ. Натопи кърпа в горещата вода, натърка я със сапун и взе да мие лицето на Рийган. Изглеждаше някак неестествено мъжът, чиято длан беше голяма колкото лицето ѝ, да го мие толкова нежно и предпазливо. Когато приключи с него, той се захвана с ходилата и краката ѝ. Тя погледна надолу към косата му, която свършваше точно над яката и там се завиваше. Не можа да устои на изкушението и я докосна. Беше твърда и чиста коса, хареса ѝ и ѝ вдъхна кураж.

Когато изправи кръст, той взе ръката ѝ и целуна крайчеца на пръстите ѝ.

– Облечи това – каза той и ѝ подхвърли една от изпраните си ризи. – В това време аз ще сляза долу и ще проверя дали няма нещо за ядене. Изглеждаш така, сякаш се нуждаеш от една обилна вечеря.

Стаята изглеждаше огромна след като той я напусна. Рийган стана. Стените започнаха малко да се олюляват. Тогава проумя, че брентито я беше ударило в главата. Вуйчо ѝ Джонатан никога не беше ѝ разрешавал да пие алкохол. С неговото име в паметта ѝ се върнаха всички ужасни събития през последните часове. Свали мръсните парцали, останали от нощницата ѝ, и започна да си представя как щяха да се почувстват Фаръл и вуйчо ѝ, когато се завърнеше в къщи под ръка с един силен, очарователен американец. Мъжът изглеждаше толкова внушителен, сякаш можеше да постигне всичко, към което се стреми. Загърната в чиста риза, легна в леглото и се размечта за това как щеше да се върне отново в Уистън Мейнър, този път с триумф. Този американец щеше винаги да остане неин приятел, дори щеше да присъства на сватбата ѝ с Фаръл. Естествено трябваше да се научи на някои маниери, а Фаръл със сигурност щеше да му помогне.

Тя потъна в съня си с усмивка на устните.

Травис се върна в стаята с поднос, който беше претрупан с ястия. Когато усилията му да събуди Рийган доведоха само до това, че тя се сгуши още по-дълбоко във възглавниците, той изяде всичко сам. Беше пил от ранния следобед насам със свои приятели от Америка, поляха тяхното пристигане и успешния край на неговите сделки в Англия. След седмица той щеше да вдигне отново платна към Вирджиния.

И четиримата мъже бяха си пожелали в един глас хубава жена за

леглото, когато това момиче се хвърли в обятията на Травис. Тя беше очарователна, макар че се наложи да измие достатъчно мръсотия от лицето и косите ѝ, преди да открие цялата ѝ хубост. Питаше се какво търси посред нощ сама в града и защо скита в скъсана нощница из улиците. Може би я бяха изхвърлили на улицата от къщата, в която беше работила досега?

След като омете всички ястия, Травис стана и се протегна. Каквито и проблеми да имаше това момиче, тази нощ то щеше да му принадлежи. Утре можеше отново да я остави на улицата.

Той се събличаше бавно, несръчно разкопчавайки копчетата. Начинът, по който момичето се беше вкопчило в него, го беше възбудил и той се изненада от необичайното желание за близост. Проститутките, които познаваше, не прибягваха към такава техника.

Съблече се гол, шмугна се под завивката и притегли момичето към себе си. Тялото ѝ беше отпуснато, ала когато мушна ръцете си под ризата, тя взе да се събужда.

Рийган усети топлите мъжки ръце върху снагата си и това ѝ се стори като част от нейния скъпоценен сън. Никой досега не беше проявявал благосклонност към нея, дори когато беше дете, никой не беше утолявал жаждата ѝ за обич и закрила. В едно тъгълче на разума ѝ още се гнездеше споменът за ужасната болка, която ѝ бяха причинили само преди малко, и тя искаше да се сгуши у някого, който да премахне тази болка.

В полузашеметеното състояние между сън и будуване усети как ѝ събличат ризата. Когато гърдите ѝ докоснаха тялото му, тя вече се задъхваше от вълнение. Устните му докосваха бузите ѝ; очите ѝ, косите ѝ и накрая устата ѝ.

Още не беше се целувала с мъж, но веднага усети, че това поражда у нея приятно чувство.

Когато я притегли по-здраво до себе си, нейните ръце се увиха около врата му. Наслаждаваше се на силата му и се притискаше още поплътнo към него, премести тялото си към неговото, искаше да усеща навсякъде кожата му.

Когато движенията на Травис станаха по-припрени, тя отвори изненадана очи. Разумът ѝ се възвърна и започна да се отдръпва от него. Ала Травис беше толкова силен, че въобще не забеляза нейните немощни усилия. От уискито, което беше изпил, главата му се беше размътила и готовността на момичето го беше разпалила.

Рийган се съпротивляваше вече по-решително, но ръцете на Травис

се впиха здраво около снагата ѝ, докато устните му запушиха устата ѝ и задушиха всяко възражение. Напук на растящото ѝ откритие, че това, което прави, е грешно, тя не се съпротивлява дълго и скоро изцяло отстъпи на желанието му.

Травис повдигна с ръка главата ѝ. Той милваше лицето ѝ, галеше я с пръст покрай ухото, целуваше лекичко меката му част.

– Сладка си – шепнеше той. – Сладка си като теменужка.

Усмехнатата, Рийган се изопна като струна, когато бедрата на Травис докоснаха тялото ѝ. Обърна глава настрани, разголиха се шията и раменете ѝ. Вкопчи се с две ръце в косата му, а когато дланта му докосна за пръв път гърдите ѝ, тялото ѝ се вкамени от изненада. После това великолепно чувство се разля по всички жили и пори на тялото ѝ и тя потърси жадно устните му.

Когато легна върху нея, първата ѝ мисъл беше, че този силен мъж изглежда необичайно лек. В следващия миг усети болка и отвори широко очи. Пълноводната река от приятни възприятия секна и тя отблъсна мъжа с всички сили от себе си.

Ала Травис беше преминал точката, когато още можеше да осъзнае тези знаци. Стремежът му да удовлетвори своето желание удържаше връх над него и той вече не беше в състояние да чуе протестите ѝ.

Когато стана от леглото, той не я погледна. Изгряващото слънце надничаше през прозореца и Травис никога не беше се чувствал толкова трезв. После се обърна отново към нея. Само тилът на главата ѝ се подаваше от завивката.

Колкото може по-внимателно той се отпусна отново на леглото до нея.

– Коя си ти? – попита той тихо.

Клатене на глава и високо хлипане бе всичко, което получи вместо отговор. Той си пое дълбоко дъх и я вдигна високо, като държеше здраво завивката над голите ѝ гърди.

– Не ме докосвай! – изсъска тя. – Ти ми причиняваш болка!

Травис се сгърчи и я погледна с недоумение.

– Знам, че ти причиних болка и много съжалявам. Ала... – Гласът му стана висок. – По дяволите, откъде можех да зная, че си още девствена? Мислех си, че си... – Той спря наред изречението, защото откри невинността в очите ѝ. Как беше стигнал до идеята, че е проститутка? Сигурно беше виновна лепкавата кал по косите ѝ или зле осветената стая. Най-вече уискито, което беше изпил вчера. Ала сега разбра, че не можеше да е проститутка. Макар че седеше гола-голеничка пред него в

леглото му, от нея лъхаше нещо нравствено, аристократично. Само англичанка от горните слоеве на обществото можеше да се държи така в подобна ситуация. Когато взе да му се прояснява, че вероятно е преспал с девствената дъщеря на някой лорд, той осъзна в какво положение беше поставил дамата.

– Не вярвам, че мога да се извиня за това, което се случи – започна той. – Но навярно мога да обясня на баща ви. Сигурен съм, че той ще ме разбере.

– Баща ми не е между живите – отсече Рийган.

– В такъв случай ще ви отведе при вашия опекун.

– Не! – изтръгна се от гърдите на Рийган. Как щеше да се върне с този американски великан при вуйчо си и да му изповяда какво са правили двамата? – Ако ми дадете някаква връхна дреха, аз ще си тръгна веднага. Не си правете труда да ме водите някъде.

Травис размишлява известно време над отговора ѝ.

– Защо скитате посред нощ в пристанищните квартали? Може би се заблуждавам, но дете като вас – той се усмихна, когато тя изкриви лице – моля да бъда извинен, млада дама като вас – вероятно никога преди не се е загубвала в пристанищен квартал.

Рийган вдигна вироглаво брадичката си нагоре.

– Дали съм се загубила тук или не, това не ви засяга. Моля ви само за рокля или някаква проста дреха, ако може да я набавите. После веднага ще ви напусна.

Травис отново се усмихна.

– Рокля по всяка вероятност ще мога да ви дам, но няма да ви остава на тези животни, които дебнат там отвън. Вие сама знаете добре какво би направила тази сган снощи с вас.

Тя го изгледа с присвити очи.

– И какво още по-лошо би могло да ми се случи там от онова, което ми причинихте нощес? – Тя прикри с длани лицето си. – Кой ще пожелее сега вече да се омъжи за мен? Вие съсипахте живота ми.

Травис седна отново до нея и свали ръцете ѝ от лицето.

– Всеки мъж ще пожелае да те вземе за жена, sweet-heart! Ти си най-хубавото момиче... – Той прекъсна по средата мисълта си.

– Вие сте само един вулгарен тип! Държахте се точно така, както ми разказвах. Като диваците се нахвърляте върху жени на улицата и ги влачите в стаята си, където – тя преглътна – правите ужасни неща с тях.

– Почакайте малко! Доколкото си спомням, нощес вие бяхте онази, която се нахвърли върху мен. И когато се опитах да ви вдигна от земята,

вие просто паднахте в прегръдките ми. Безусловно това не е държането, което очаквах от една дама. А пък що се отнася до последната нощ, изглежда и на вас не ви беше лошо онова, което правих с вас.

Рийган прехапа устни. Гледаше го, загубила ума и дума.

– Чуйте ме добре, съжалявам много. Не исках да ви наранявам, но бих искал също така да не си затваряте очите пред фактите. Ако знаех, че сте още девствена, нямаше да ви се случи нищо. Но вече не можем да променим фактите. Аз ви обезчестих и отсега нататък нося отговорност за вас.

– Аз... аз положително нямам нужда от вашето чувство за дълг. Уверявам ви, че мога твърде добре да се грижа за себе си.

– Като нощес? – отвърна той с вдигнати от почуда вежди. – Провървя ви много като попаднахте на мен, не си представям иначе какво щеше да стане с вас.

Минаха няколко секунди, преди Рийган да проговори отново.

– Нима вашата арогантност е безгранична? Не виждам нищо добро в това, че се срещнахме. На улицата сякаш да съм по-добре, отколкото в тази стая, заключена от един осквернител на жени, какъвто сте вие, сър!

В краищата на очите му отново се събраха малки бръчици и той я удостои със сияеща усмивка. Докато прокараваше длан през тъмната си коса, Травис се изсмя тихо.

– Слушайте, слушайте! Струва ми се, че току-що ме наруга една английска дама. – Докато погледът му се плъзгаше по голите ѝ рамене, той продължаваше да ѝ се усмихва. – Вие ми харесвате, ако трябва да бъда откровен.

– Но аз не ви харесвам – отвърна Рийган, възмутена от неговата несъобразителност и неадекватно поведение.

– Разрешете ми да се представя. Аз съм Травис Станфорд от Вирджиния и много се радвам, че се запознавам с вас. – Той ѝ подаде ръката си.

Рийган скръсти ръце пред гърдите си и отмести поглед встрани. Ако се отнасяше грубо към него и не му обръщаше внимание, може би щеше да я пусне да си върви.

– Е, добре – каза Травис и се изправи. – Искате да наложите своето. Ала нека сме наясно: няма да ви пусна сама да вървите през пристанищния квартал на Ливърпул. Или ще ми кажете къде живеете и кой се грижи за вас, или ще останете заключена в тази стая.

– Не може да постъпвате така. Нямам никакво право!

Той я изгледа със свирепа гримаса.

– Нощес заслужих това право. Ние, американците, се отнасяме много сериозно към задълженията си и от изминалата нощ насам отговарям за вас – поне дотогава, докато открия кой е вашият законен опекун.

Докато се обличаше, той я наблюдаваше зорко в огледалото и се опитваше да отгатне защо не му казва коя е. Наметна жакета си и се поклони пред нея.

– Ще се постарая да направя необходимото за вас – каза той меко.

– Кой ви дава право да решавате кое е добро и кое лошо за хора, които дори не познавате?

Травис отвърна с усмивка:

– Говорите вече почти толкова умно, колкото малкият ми брат. Не искате ли да ми дадете една целувка преди да тръгна? Ако издиря вашия опекун, това ще бъде единствената възможност.

– Надявам се повече никога да не ви видя! – разгневи се тя. – Надявам се, че ще цапбурнете в пристанищния залив и ще изчезнете там завинаги. Надявам се...

Той прекъсна яростната ѝ тирада, като с една ръка я вдигна от леглото, а с другата отметна завивката, която ги делеше. Докато галеше меката, с цвят на праскова плът на хълбоците ѝ, той притисна уста към устните ѝ. Нежно, съвсем нежно ги целуна, за да не я стъписа или да не си помисли, че ще я принуждава към нещо.

За миг Рийган се опита да го отблъсне. Големите му силни ръце я притеглиха бавно и тя усети възбуждащото му въздействие. Беше изненадана, че един толкова арогантен, недодялан великан може да бъде толкова нежен.

Уви ръце около врата му и извърна главата си настрана, а дланите ѝ се изгубиха в косата му.

Травис се отдръпна от нея.

– Започвам да се надявам, че никога няма да открия вашия опекун. Такова прелестно създание като вас е цяла рядкост.

Когато тя замахна с ръка да го удари, той се засмя от сърце, хвана десницата ѝ и целуна един след друг краищата на пръстите ѝ.

– Казах го на шега. А сега бъдете добро момиче и останете тук в стаята, а когато се върна, ще ви донеса една прелестна рокля.

Той се заля от смях, когато хвърлената след него възглавница улучи само вратата, която се затвори подире му.

Ключът се превъртя отвън в ключалката. Като че ли ѝ сложиха окови на ходилата.

Настъпилата тишина я стъписа. Рийган седеше зашеметена накрая

на леглото и се оглеждаше с неவிждащи очи в голямата стая. Не можеше да повярва, че не се намира в собствената си синя спалня, че Лезли нямаше всеки момент да влезе, за да ѝ донесе шоколад. Действително, за няколко часа нейният свят се беше сгромолясал като картонена къщичка. Беше узнала, че мъжът, когото обичаше, не отвърща на нейната обич, а единственият ѝ роднина беше заявил, че не дава пет пари за нея. Като капак на всичко беше загубила и своята девственост и беше в плен на някакъв див американец. Пленница, помисли си тя. Едва сега ѝ стана ясно, че е била пленница през целия си живот, затворена в златен кафез, който се състоеше от една градина и нуждаеща се от спешен ремонт вила.

Докато тези мисли кръжаха в главата ѝ, тя започна да оглежда стаята. На едната стена имаше прозорец и тя се замисли дали да не избяга. Вън със сигурност щеше да намери помощ, все някой щеше да я вземе в къщата си или да ѝ даде работа. При тази мисъл изтръпна. Какво можеше да прави? Единственото, което действително умееше, беше изкуството да се грижи за градина. Вероятно...

Не, Рийган, укори се тя сама. Сега нямаш никакво време да се самозалъгваш. Най-напред трябва да офейкаш и да покажеш на този тип, че не може безцеремонно да отвлеча една англичанка и да я държи затворена като овца.

Преди всичко трябваше да намери някакви дрехи. Слезе от леглото и стигна до един куфар, който стоеше в ъгъла на стаята. Той беше обезопасен с тежки заключалки.

Цялата изтръпна, когато се почука на вратата. Едва ѝ стигна времето да облече ризата на Травис, преди да влезе дундесто момиче с поднос в ръцете.

– Господин Травис нареди да ви донесе нещо за ядене и да направя баня, ако желаете – занарежда момичето припряно, докато погледът му обикаляше из помещението. То стоеше с гръб към вратата.

– Бихте ли ми набавили малко дрехи? – попита Рийган. – Моля ви! По-късно ще ви ги върна, но в момента нямам нищо освен тази мъжка риза.

– Много съжалявам госпожице, но господин Травис ми нареди да не ви давам никакви дрехи или нещо друго, освен закуска и гореща вода. И съм длъжна да ви кажа още, че е наел един мъж, който през целия ден ще стои на пост под прозореца ви, ако се опитате да избягате по този начин.

Рийган изтича до прозореца и се убеди с очите си, че момичето

казваше истината.

– Трябва да ми помогнете – каза тя с гореща молба в очите. – Този мъж ме държи в плен тук. Моля ви, моля ви, помогнете ми да избягам от тази стая!

Момичето сложи припряно подноса. С обещени от страх очи то обясни:

– Господин Травис ме заплаши, че ще ме убие начаса, ако ви пусна. Много съжалявам госпожице, но трябва да мисля за кожата си.

С тези думи момичето излезе от стаята и превъртя ключа.

Рийган не беше сигурна кои чувства надмогват в нея. Досега животът ѝ течеше гладко, без сътресения, почти празен. Надали имаше затруднения, надали имаше цел. Надали имаше хора, с които да разговаря откровено. Но изведнъж всичко се сгромоляса върху нея и заплашваше да я затрупа като лавина. Не искаше да напуска къщата на вуйчо си, не искаше също така да остане пленница на този ужасен мъж.

Вдигна високо подноса и го захвърли с всички сили към стената. Мармаладът и яйцата потекоха по гладката мазилка. Това темпераментно избухване обаче не поправи настроението ѝ, напротив, стана още по-лошо. Тръшна се на леглото, крещя като полудяла във възглавницата, мята с крака във въздуха и удря с юмруци по матрака.

След яростта и безграничното отчаяние от собствената безпомощност връх взе изтощението. Постепенно се отпусна и заспа непробуден, оловен сън. Не се събуди дори когато слугинята чистеше стената от захвърлената закуска, не се събуди и когато Травис влезе в стаята, натоварен с шарени кутии и кашони, наведе се над нея и се усмихна на сладкото ѝ заспало лице.

ГЛАВА ТРЕТА

– Да ти е драго да се върнеш при такова сладко същество – прошепна Травис и ухапа лекичко ухото ѝ.

Когато тя започна да се събужда, отстъпи крачка назад, наблюдавайки с благоговение как се протяга и под ризата се очертава крехкото ѝ гъвкаво тяло. Усмивка грееше на устните ѝ преди да отвори очи и да го познае.

– Вие! – изстена тя. Пъргаво скочи от леглото и се нахвърли върху него със свити пестници и развята риза.

Травис хвана двата ѝ юмука с едната си ръка.

– За мен това обаче не е мило посрещане – каза той с насмешка в гласа и я притегли в обятията си. – Пречите ми да се отнасям към вас като към дама, хвърляйки се в прегръдките ми.

– Не съм се хвърлила във вашите прегръдки – отвърна тя със скърцащи зъби. – Защо винаги обръщате фактите? Вие не мислите сериозно, че искам от вас нещо друго, освен свободата си. Нямам никакво право...

Ненадейно целувка запуши устата ѝ.

– Знаеш, че веднага ще те пусна, ако ми кажеш къде да те отведе. Една млада дама като теб е длъжна все пак да има роднини. Назови ми едно име и аз ще те заведа там.

– За да се хвалите там с онова, което ми причинихте? Не, не мога да се съглася с вас. Пуснете ме и аз сама ще се прибера в къщи.

– Ти си лоша лъжкия. – Той се усмихна. – Очите ти са невинни като на дете. Всяка от мислите ти е изписана в тях. Вече няколко пъти ти изброих условията, които трябва да изпълниш, за да те пусна. Не желая повече да говоря за тях и няма да отстъпя от условията си, така че ти препоръчвам да се примириш.

Тя се отскубна от него и вирна брадичка.

– И аз мога да бъда опърничава като вас. – И продължи с коварна усмивка: – Знам, че скоро ще отпътувате за Америка. Тогава волю-неволю ще ме пуснете.

Травис изглежда се замисли за миг върху тази забележка.

– Най-късно до моето заминаване трябва да се случи нещо с теб, нали това искаше да кажеш? – отговори той и си разтърка брадичката. – Положително няма да съм спокоен нито минута, ако отпътувам за

Америка и те оставя без подходящ закрильник.

Той се тръшна в креслото, разположено в ъгъла на стаята. Изведнъж нещо зачовърка Рийган, обзе я странното желание да го провокира. Тя попита тихо:

– Донесохте ли ми рокля?

– Донесох ли ти рокля? – повтори той ухилен до ушите въпроса, сякаш преодолял своето униние. Отвори една кутия и взе да разопакова копринена рокля с цвят, какъвто Рийган никога не беше виждала: нито кафяв, нито червен, със златист отблясък. Когато ѝ подаде в ръце роклята, той каза:

– Има цвета на косите ти, нито червени, нито кафяви, нито руси и все пак по нещо от всичко.

Тя вдигна изненадано очи към него.

– Колко... колко сте романтичен. Въобще не знаех, че вие...

Като се заливаше от смях, той взе отново роклята от нея.

– Ти не знаеш нищо за мен, а пък аз знам още по-малко за теб. Дори не си ми казала името си.

Тя протегна боязливо ръка и поглади с крайчеца на пръстите си коприната, която висеше в ръката му. Всичките ѝ дрехи бяха ушити от най-евтините платове. Коприната беше най-хубавата тъкан, която беше виждала досега, и макар че силно копнееше да я усети върху кожата си, продължаваше да бъде нащрек.

– Аз съм Рийган – отговори тя тихо.

– Нямате ли фамилно име? Само Рийган ли?

– Това е всичко, което ще ви кажа, и ако сте си наумили, че ще ме подкупите с прелестна нова рокля, жестоко сте се излъгали – отвърна тя високомерно.

– Аз не съм изнудвач – каза той рязко. – Изброих ти условията за твоето освобождаване и роклята няма нищо общо с тях.

Той хвърли копринената рокля върху леглото, запъти се към другите кутии, отвори със замах подред всички капаци и изсипа съдържанието им върху леглото. Там имаше една рокля от бледосиня коприна с гарнитура от фини сини копринени ленти и ношница от зелен памук, бродирана със стотици миниатюрни рози. Два чифта пантофи от тънка кожа, които подхождаха по цвят на роклите, се търкулнаха от последната кутия.

– Те са красиви, много красиви – прошепна Рийган трогната и притисна копринената рокля към бузата си.

Травис я гледаше като омагьосан. Беше смесица от дете и жена –

току-що гневно вилнееше като побесняла котка, а в следващия миг беше съвсем невинно момиче с пленителен чар. Когато забеляза как заигра усмивка в тюркоазените ѝ очи, той се почувства така омаян от това момиче, че не можеше да мисли за нищо друго. Днес беше прекарал много време в модни магазини и му се струваше, че се държи смешно, но напук на всичко беше издържал, за да ѝ достави радост.

Той седна до нея на леглото.

– Харесват ли ти нещата? Не знаех какви рокли или цветове предпочиташ, ала продавачките ме увериха, че всичко било последна дума на модата.

Тя усмихнато вдигна очи към него и сърцето му преля от обич. Той се облегна върху дрехите и с внезапен порив я притегли към себе си. Не ѝ даде никаква възможност да протестира и взе да я целува жадно.

– Роклите ми – простена Рийган. – Ще ги смажете с вашата тежест!

С мълниеносно движение Травис грабна всички рокли от леглото и ги метна върху едно кресло.

– Целия ден мислих само за теб – прошепна той. – Какво направи с мен?

Тя се опита да говори безразлично, макар че сърцето ѝ биеше лудо и Травис се приближаваше все по-близо до нея.

– Нямах никакво намерение да ви предизвиквам. Моля ви, пуснете ме.

– Наистина ли искаш да те пусна? – попита той дрезгаво, докато устните му вече галеха шията ѝ.

Защо, помисли си тя, толкова подло постъпва с мен този мъж? Докато подобни мисли се въртяха в главата ѝ, тя не се отдръпваше от него, покорена от прегръдките и целувките му. Чувстваше се малка и сигурна до огромните му гърди, защитена и закриляна.

Мислите ѝ се объркаха съвсем, устните на Травис намериха голите ѝ гърди. Сетивата ѝ почти я напуснаха, докато стенеща се облегна назад и с търсеци длани заопипва раменете му.

Травис бавно я пусна, а когато тя объркано отвори очи, го видя да стои над нея и да сваля жакета си. Неспособна да отклони поглед от него, тя наблюдаваше как бавно съблича дрехите си.

Светлината на залязващото слънце струеше през прозореца, изпълваше стаята с червено-златисто сияние и преобразяваше това обикновено помещение, сякаш с магическа пръчка пръскаше в него искрящи скъпоценни камъни. Рийган не можеше да откъсне погледа си от тялото на Травис, което бавно се разголваше. Никога не беше виждала гол мъж и

следваше ставащото с напрегнато любопитство.

Нищо не би могло да я подготви за гледката на голия Травис. Тялото му беше мускулесто, ръцете и гръдният кош изглеждаха като изваяни.

– О, боже, – изтена тя, а в гласа ѝ се долови страхопочитание.

Травис се засмя и се шмугна до нея.

– Напук на твоите протести съм готов да се обзаложа, че в подходящи ръце от теб ще стане твърде схватлива ученичка.

– Не, не – промълви тя в последен, безпомощен опит да го отмести от себе си, ала Травис не се остави да го измамят. С едно ловко движение той ѝ свали ризата през главата и започна да гали корема ѝ, да го притиска и мачка леко и да докосва с върха на пръстите си най-чувствителните зони, като през цялото време я засипваше със страстни целувки.

Рийган се притисна към него. Удивлението се смеси с удоволствието, което изпитваше от целувките му, и с всяко докосване сякаш сърцето ѝ биеше по-бързо, дишането ѝ ставаше по-дълбоко и по-забързано.

– Рийган, сладка Рийган – шепнесе Травис, обладавайки я.

– Да, скъпи мой, да.

Той проникна бавно и предпазливо в нея, и макар да смяташе, че това е невъзможно, тя чу биенето на сърцето си. Сега не изпитваше никаква болка, само нещо, за което много, много копнееше.

Когато неумело и конвулсивно се изви срещу него, Травис я отдръпна от себе си.

– По-бавно, котенце, по-бавно – задъхваше се той, сложил длани върху хълбоците ѝ.

Без да има представа какви намерения преследва, не ѝ оставаше друго, освен да му се подчини. Макар че нямаше опит в любовното изкуство, тя можеше да усети, че той се съдържа и изчаква търпеливо като някой учител, вместо слепешката да се отдаде на чувствата си. Бавно и внимателно ѝ показваше как да се радва на тялото му и как да последва неговия ритъм.

Рийган си помисли, че тялото ѝ ще се разлети на парчета. Ненадейно Травис ускори ритъма, а възбудата му се разли като вълна по цялото ѝ тяло. Изви се срещу него, в тялото ѝ лумна фойерверк – ослепително светъл, изгарящ, мятан мълнии фойерверк.

Травис рухна върху нея. Лежеше с отпуснато, покрито с пот тяло, Рийган също се чувстваше слаба, изтощена, и при това толкова добре, сякаш бяха свалили огромно бреме от плещите ѝ.

Не знаеше със сигурност, но предположи, че трябва да се е

съгласила. Когато се събуди отново, ѝ се стори, че е сънувала. Докато лежеше така, с праметнатата през тялото ѝ ръка на Травис, се опита да си представи какво ще стане, ако срещне отново Фаръл. Естествено той щеше междувременно да е научил, че е прекарала известно време с непознат мъж и щеше да се срамува от нея, може би дори нямаше да желае да разговаря с нея. Представи си как се опитва да му обясни всичко, как се е съпротивлявала... ала той нямаше да ѝ повярва.

Травис се размърда до нея, подпря се на лакът и ѝ се усмихна отвисоко.

– Имах право – измърмори той. – С малко тренировка...

Рийган отмести ръката му, която искаше да хване къдрица от косите ѝ.

– Не ме докосвайте! – изсъска тя. – Заставихте ме да правя против волята си прекалено много неща.

Травис се засмя горчиво.

– Пак ли сме там, откъдето тръгнахме? Надявах се, че може би този път ще признаеш истината.

– Истината ли? Та аз виждам като на тепсия истината! Знам, че ме държите против волята ми, знам, че сте престъпник от най-долен сорт!

С въздишка Травис се изтърколи от леглото и започна да се облича.

– Вече ти казах защо те държа тук. – Той се обърна бързо към нея: – Имаш ли представа какво искат тези хора там отвън от теб? Те ще те изнасилят, ще се отнесат с теб като с животно.

– И каква е разликата между тях и вас?

– Въпреки цялата си невинност ти трябва да си разбрала, че го правя с чувство; ала хората там, отвън, ще ти разкъсат дрехите и ще го правят с теб един след друг.

– Аз нямам никакви дрехи! – възрази Рийган. – Всичко, което прилежавам, е една съдрана нощница.

Травис вдигна отчаяно ръце.

– Виждаш само онова, което искаш да видиш, нали? Ето защо се чувствам задължен да те пазя не само от мъжете, но и от самата теб и наивните ти мисли.

– Нямате никакво право! Моля ви, моля ви, пуснете ме да си вървя.

Сякаш въобще не разговаряше с него, Травис тръгна към вратата и извика долу да донесат вечерята.

– Ще се почувстваш по-добре, когато хапнеш малко – каза той, като затвори отново вратата.

– Не съм гладна – възрази тя, докато душеше с нос въздуха.

Травис я хвана с ръка под брадичката, вдигна главата ѝ, и я загледа в очите.

– Сега ще ядеш, дори ако се наложи със сила да те храня. – Погледът му беше твърд.

Тя успя само безмълвно да кимне.

– И така – започна той отново с дружелюбен тон. – Защо не облечеш някоя от роклите, които ти купих? Може би ще се почувстваш по-добре.

– В такъв случай, обаче, ще се наложи да излезете от стаята – отговори тя със слаб глас, все още впечатлена от заплахата му. Досега не беше изпитвала никакъв страх от него.

Той вдигна от почуда вежди, грабна я от леглото и я постави гола на пода пред себе си.

– Нямах нищо, което вече да не съм виждал и ако не искаш кръчмарят да те види така, ще бъде най-добре да облечеш нещо.

Докато мереше с очи дрехите, които Травис ѝ подхвърли, тя забеляза, че долното бельо липсваше. Вместо да го попита за него, тя облече мълчаливо копринената рокля през главата си и тъкмо беше закопчала последното копче, когато гостилничарят почука на вратата. Роклята имаше високо изтеглена талия, дълбоко изрязано деколте и нагръдник от ефирен газ. Хвърли бегъл поглед в огледалото и установи с удовлетворение, че не беше купил детска рокля. Косите ѝ се спускаха на безброй къдри по гърба ѝ и със зачервените бузи и блестящите очи тя изглеждаше като жена, която току-що се е отдавала и наслаждавала на радостите на любовта.

Благосклонният поглед, с който кръчмарят я измери от главата до петите принуди Травис почти насила да го изтласка през вратата.

– Защо се държахте така с него? – попита Рийган слисана, питайки се дали Травис не беше малко ревнив.

– Не искам да му минават нечисти мисли – отговори Травис и вдигна капака от едно блюдо със задушено телешко. – Утре ще те оставя отново сама и ако беше усетил, че си ми безразлична, би могъл да прати друг мъж при теб в стаята по време на отсъствието ми. Последното, което искам, е някакво сбиване или друго нещастие непосредствено преди отпътуването ми. Вече прекарах прекалено много време в тази проклетата страна.

Сломена, Рийган седна на стола, който той ѝ предложи. Когато ароматът на готвено я удари в носа, тя си спомни колко отдавна не беше слагала залък в устата си. Последното ѝ ядене беше заедно с Фаръл и

вуйчо й.

– Нещо не е наред? – попита той, докато й сипваше в една чиния.

– Не, само където си мислех... – Тя вирна брадичката си нагоре. – Само където си мислех, че не искам да съм пленница. Това е всичко.

– Не си длъжна да ми изповядваш мислите си, ако не искаш. А сега яж, преди яденето да е изстинало.

По време на вечерята Травис се опита да завърже разговор с нея, но тя не се поддаде от страх, че би могла да му подсказе къде е живяла досега. След всичко, което се беше случило тази вечер, й се струваше невъзможно да се върне към предишния си живот. Вероятно вече нямаше и никакви претенции да се отнасят към нея като към дама.

Травис взе ръцете й и се наклони към нея.

– Срамно е, че в Англия възпитават жените така, че да се свенят от любовния акт – каза той, обзет от съчувствие. Беше отново прочел мислите й по очите. – В Америка жените са създадени от малко по-земен материал – те обичат своите мъже и не се свенят да им го показват.

Тя го удостои със своята най-сладка, най-неискрена усмивка.

– Защо тогава не се върнете в Америка при жените, които живеят там?

От смеха на Травис съдовете за храна се раздрънчаха. Той я целуна невинно по бузата.

– Сега трябва да напиша няколко писма, малката ми, значи през това време можеш да се сгушиш във възглавниците и да ме чакаш, или...

– Или може би да ви напусна.

– Вироглава си, това трябва да ти се признае.

А ти си една дебела глава, помисли си тя, докато го наблюдаваше как поставя приборите и чиниите обратно върху подноса и го изнася през вратата. По-късно, когато отново лежеше в новата си нощница в голямото легло, разглеждаше гърба му и следеше как ръката му се плъзгаше с перодръжката по хартията. Изгаряше от любопитство да узнае какво пише наистина, но в никакъв случай нямаше да го попита. На всяка цена искаше връзката им да не става още по-лична отколкото вече беше.

Когато Травис малко по-късно се мушна в леглото при нея, тя се престори че спи, ала той я притегли само към себе си, нежно захапа меката част на ухото й, после сложи ръка върху снагата й и отметна глава на възглавницата.

Странно беше, ала тя имаше усещането, че едва сега може истински да заспи.

Сутринта беше сама в голямата стая. Когато се събуди, слугинята тъкмо отключваше вратата.

– Ах, моля за извинение, госпожице. Мислех, че още спите. Господин Травис нареди да ви приготвя баня, ако желаете.

Рийган даде указание на момичето да донесе чебур и гореща вода. И противно на очакването се наслади на банята. За нея беше почти утеха, че може да направи нещо за себе си. Досега една камериерка вършеше всичко вместо нея, обличаше я, миеше косите ѝ, а вуйчо ѝ поддържаше гардероба ѝ – с евтини детски дрехи. След банята подсуши косите си, закуси обилно и облече синята копринена рокля. Тънък шал, бродиран с цветя в различни сини тонове, покриваше дълбокия разрез.

Денят беше дълъг и понеже нямаше никаква работа, скоро я обзе скука. В стаята беше хладно, но тъй като нямаше камина, тя сновеше насам-натам и потриваше ръце. Ранното пролетно слънце нямаше още живителна мощ, ала край прозореца беше все пак топло. Премести стол до него, втреничи се разсеяно през стъклото и се отдаде на мечтите си.

Когато слънцето залезе и Рийган дочу глас, който можеше да е само на Травис, сърцето ѝ се разтуптя. Струваше ѝ усилие да не се усмихне, когато влезе в стаята.

Големите му кафяви очи направо я приковаха на място, когато я поздрави усмихнато.

– Роклята ти стои добре – каза той, свали си шапката, после си съблече жакета. С дълбока въздишка се тръшна на едно кресло. – Да бях превивал целия ден гръб на моите ниви, щях да капна по-малко. Твоите сънародници са орда тесногръди сноби. Едва ли можеш да накараш някого да ти изслуша въпросите, камо ли пък да им отговори.

Рийган се опита да скрие любопитството си, като прокара пръст по ръба на масата.

– Може би не са им харесали вашите въпроси – подхвърли тя безобидно.

Травис не се поддаде на маневрата ѝ.

– Исках само да проверя дали на някого не липсва една прелестна, но неразумна млада дама.

Рийган отвори устата си да възрази, но я затвори отново, подозирайки, че в тази забележка се крие примамка.

– И на някого липсваше ли тази млада дама?

Травис свъси чело. Явно го озадачаваше резултатът от неговите

издирвания.

– Не можах да открия нито един човек, който някога да е виждал момиче като теб.

Рийган се чудеше какво да отговори на последните му думи. Никога чужд човек не беше престъпял прага на Уистън Мейнър. Живота ѝ тя познаваше само от разказите на своите камериерки и гувернантки, които ѝ разправяха за любов и мъже, за света, който се простираше отатък желязната ограда. Естествено е тук никой да нея познава.

Травис наблюдаваше Рийган и се опитваше да прочете мислите ѝ по лицето. През целия ден го беше измъчвал само един въпрос: какво да прави с нея когато вдигне платна за Америка? Не ѝ каза, че беше наел още трима души да му помагат при издирванията. Когато се натъкна на нея през нощта в пристанищния квартал, тя едва ли беше избягала от много далеч, казано другояче – или живееше в Ливърпул, или в близки-те околности на града, или минаваше само транзит.

– Избягала си от дома – каза той тихо, а изражението на лицето ѝ потвърди предположението му. – Само че не съм в състояние да открия откъде идваш и защо никой не преобръща земята, за да те намери. Съществува още една възможност – продължи той подозрително. – Твоите роднини са се разгневили, защото си направила нещо. Може би си отказала да извършиш нещо, което са искали от теб. Да не си отказала да се омъжиш за някой богат изкуфял старец?

– И дума не може да става за това! – каза тя с нахален тон.

Травис само се засмя, защото очите ѝ издаваха, че не беше много далеч от истината. Смехът му не беше искрен. Възмущаваше се от това, че някой можеше да изхвърли на улицата невинно младо момиче, облечено само в една нощница.

– Понеже за теб вече няма никаква причина да останеш в Англия, в главата ми се върти мисълта да те взема с мен в Америка.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

– Какво? – изстена Рийган, която възприе думите му почти като удар с тояга. – Америка гъмжи от глупави неграмотни хора, които живеят в дървени колиби. Какво има там освен диви индианци и страшни животни? Не, в никакъв случай не желая да замина за толкова изостанала страна.

Вече нямаше никаква следа от хумор в очите на Травис, когато се изправи и тръгна решително към нея.

– Ах, вие, проклетите англичанки! През целия ден трябваше да слушам нещо подобно от твоите надменни сънародници. Отбягват ме, защото не им харесва как се обличам или говоря. Или някой от роднините им е загинал в една война, когато съм бил още в бебешката люлка. Наистина ме боли, когато гледат на мен като на нищожество и няма да го търпя поне от теб.

Рийган се отдръпна и вдигна ръка над главата си сякаш да се защити от него.

– Достатъчно дълго вървах на пръсти около теб, но отсега нататък ще правиш това, което ти казвам. Ако оставя едно дете като теб само и беззащитно в тази страна, вече няма да спя никога спокойно. Не желая да ти досаждам с обяснения как действително стоят нещата в Америка, щом като вече имаш толкова ясни представи за тази страна, но трябва да ти кажа поне едно: у нас не изхвърлят на улицата млади момичета, само защото не се подчиняват. Когато пристигнеш във Вирджиния, ще решиш какво искаш да правиш – нещо, което повече подхожда на една английска „лейди“, отколкото да проституира. Тъкмо това би била единствената ти алтернатива, ако те оставя тук.

Той я погледна гневно, тя се притискаше о стената.

– Ясно ли ти е?

Не ѝ даде никакъв шанс да отговори, а затръшна с гръм и трясък вратата, превъртя ключа и я залости отвън.

– Да, Травис – прошепна тя във все още ехтящата пустота.

Зарадва се, че излезе, тъй като в присъствието на Травис беше невъзможно да формулира ясна мисъл. Може би вече нямаше да я принуждава да прави тези ужасни неща в леглото. Може би щеше да ѝ върне свободата, ако не го предизвикваше. Усмивната, тя седна отново на стола си и взе да мечтае за бягството си и колко добре би било, ако се

отърси от опеката на този недодялан американец. Невероятно, мислеше си тя, той иска да ме вземе със себе си в Америка!

Свила се на топка в креслото, простряла юрган върху краката си, тя си представяше мислено колко ужасна страна трябва да е тази Америка. Спомни си за онази история, която ѝ беше разказала една камериерка, чийто брат беше обходил надлъж и нашир Америка и се беше върнал оттам със страховити, потискащи впечатления. Когато свещта догоря и в стаята настъпи мрак, тя начесто взе да поглежда към вратата, мислейки кога ли щеше да се върне Травис. По някое време, среднощ, напусна креслото си, качи се в огромното студено легло и се сгуши между възглавниците. Не беше толкова хубаво както да лежи до него, но така или иначе като крайна утеха и възглавниците вършеха работа.

Сутринта я болеше главата и беше в ужасно настроение. Това, че американецът я беше оставил цялата нощ сама, я доведе до ярост. До вчера беше държал велики речи, колко много щял да се грижи за нея, а пък в следващия миг я оставяше на състраданието и милостливостта на хората от странноприемницата.

Припряно хлопане по вратата прекъсна унилите ѝ разсъждения. Рийган кръстоса ръце пред гърдите си и изпъна брадичка. Искаше да внуши на Травис, че въобще нямаше да я трогне, ако я зарече. Ала вместо плътния му глас отекна звучен смях. Рийган се обърна и видя смаяна три жени, които, натоварени с няколко големи вързопи и кошници влизаха в стаята, след като бяха отлостили вратата.

– Вие ли сте мадомоазел Рийган? – попита миловидна тъмнокоса жена. – Аз съм мадам Роза, а това са моите помощнички. Дошли сме, за да изслушаме желанията ви за гардероба, който искате да вземете със себе си в Америка.

На Рийган ѝ потрябваха няколко секунди, преди да проумее какво искаха жените от нея. Както се установи, очевидно Травис беше натоварил мадам Роза, френска имигрантка и бивша шивачка на една от придворните дами на Мария Антоанета, да приготви комплексно гардероба на своята пленница.

Първоначално Рийган беше толкова разгневена от неговото попечителство, че не можеше да каже нито дума. Седеше само на леглото и гледеше втрещено жените. Ала когато улови смаяните погледи на трите жени, разбра, че те нямат никаква вина за нейния гняв. Нейните отношения с Травис Станфорд няхаха нищо общо с тези шивачки, които просото изпълняваха задълженията си.

– Нека най-напред разгледам вашите стоки – каза тя с досада,

докато си спомняше за малкото случаи, когато ѝ бяха разрешавали да избира платове. Нейният вуйчо изискваше да носи само розово, синьо или бяло, а за гарнитурата или бродерията тя и нейната камериерка сами трябваше да се погрижат.

С любезна усмивка моделиерката и помощничките ѝ разположиха върху леглото мостри на платове. Това беше просто един безкраен пазар на цветовете и тъкани, какъвто Рийган никога не беше виждала. Имаше парчета кадифе, в дузина различни разцветки, сатен в още по-ярки тонове, лен, коприна, изтъкана по шест различни начина, от всяка тъкан най-малко дузина различни разцветки. Само вълнените платове претендираха за четвъртината от леглото. Рийган се удивяваше на разнообразието в изработката: имаше кашмир, тарган и един дълговлакнест, мек плат, който наричаха мохер. А муселиновите платове! От тях изглежда имаше стотици мостри, ръчно багрени, щамповани, бродирани и плисирани.

С удивени очи Рийган разглеждаше всички тези прелести.

– Естествено ние имаме и гарнитурата към тях – обясни мадам Роза и даде знак да ѝ изложат мострите.

Имаше ветрила, ленти от сатен и кадифе, ръчно плетени дантели, връвчици с нанизани миниатюрни изкуствени перли, сребърни кордели, преработени в накити перли, копринени цветя, златни орнаменти и изкусно направени завързалки.

Поразена от всичките тези великолепия, Рийган стоеше като вкаменена.

– Може би за мадроазел е още прекалено рано да вземе решение – каза предпазливо мадам Роза. – Мосю Травис обаче смята, че трябва да свършим всичко за един ден, така че дрехите да се разкроят, преди да тръгнете на пътешествие. Той е наел една жена, която ще пътува с вас и по пътя ще шије дрехите, за да е готов гардеробът ви, когато пристигнете в Америка.

Когато Рийган се окопоти, се замисли дали Травис съзнаваше в каква история се беше забъркал. Съмняваше се, че мъж като него имаше представа за това какво струваха женските дрехи. Вуйчо Джонатан беше обръщал непрестанно внимание на Рийган върху невероятно високите цени, които се налагало да плаща.

– Мосю Травис осведоми ли се за цената на дрехите?

– Не, мадроазел, – отговори шивачката удивено. – Той дойде снощи късно в дома ми и каза, че бил чул, че съм най-добрата моделиерка в Ливърпул, и поиска да поръча цялостен гардероб за една млада дама. За цената не сме говорили, но аз останах с впечатлението, че мосю и не се

интересува от нея.

Рийган отвори уста да възрази, но само се усмихна. Значи така! Този надут пуяк навярно си въобразяваше, че се намира още в джунглите на Америка! Защо не се пошегува с него, като си поръча цялостен гардероб, за да наблюдава физиономията на Травис когато му представят сметката! Естествено сметката трябва да се направи, преди жените да се заловят с разкрояването на дрехите, защото от шегата ѝ ще загубят единствено те, ако Травис не можеше да плати.

– Откъде да започнем? – попита Рийган със сладък глас и в очите ѝ заблестяха дяволити пламъчета – ще натрие носа на Травис.

– Може би с всекидневните дрехи? – предложи мадам Роза и прибра парчетата плат от леглото.

Часове по-късно обаче цялата история развали настроението на Рийган. Колко жалко, че никога нямаше да носи тези дрехи! Беше подбрала гардероб, който щеше да очарова дори принцеса. Имаше муселинови рокли в безброй цветове, с прелестна гарнитура; бални рокли от сатен и кадифе, рокли за разходки при хубаво и при лошо време; костюм за езда, от който Рийган избухна в смях, тъй като нямаше представа как жената седи на кон; елечета, палта, пардесюта, спенсър, дамски жакети, нощници, комбинезони и поръбени с дантела долни фусти. Когато приключи с поръчката, всички мостри бяха изчерпани.

Донесоха обяда на поднос и Рийган се зарадва, че срещата приключва, тъй като вече се измори.

– Но ние само положихме основата на вашия гардероб – протестира мадам Роза. – Днес следобед ще пристигне кожухарят с шапкарката, обущаря и ръкавичаря. А на нас ни остава да вземем размерите на мадмоазел за всички дрехи.

– Естествено – прошепна Рийган. – Как можах да забравя?

Докато следобедът минаваше с избора на нови мостри, Рийган престана да се удивява на всичко. Кожухарят донесе парчета от соболеви кожи, хермелин, чинчила, бобър, рис, вълк и ангорска коза. Обущарят взе със себе си разцветки, защото щеше да изработи към всяка рокля и манто чифт меки домашни обувки, които щеше да оцвети в съответствие с дрехите. После обсъди с нея обувките, от които се нуждаеше за езда и разходка, докато шапкарката и мадам Роза съгласуваха шапки и рокли с ръкавичаря.

Когато се здрачи, всички бяха капнали от умора. Рийган изглеждаше най-унило от всички, защото не забравяше, че трудът през този ден ще отиде на вятра, тъй като вероятно нито един човек на света

не можеше да плати всички дрехи, които бяха поръчани днес. Тя каза на мадам Роза, че най-напред трябва да се представят всички сметки, преди да се разкрои дори един модел, и че най-напред трябва да получат парите и после да пристъпят към работата. Шивачката се усмихна любезно и отвърна, че сметките щели да бъдат готови още утре сутринта.

Когато Рийган най-сетне остана сама, тя се строполи в едно кресло, капнала от напрежението на деня и угризения на съвестта. Знаеше от самото начало, че играеше нечестна игра с хората, защото търговците и занаятчиите щяха да бъдат много ядосани, ако узнаеха, че цял ден са работили за този дето духа.

Когато най-сетне дочу тромавите стъпки на Травис по стълбището, тя се почувства твърде угнетена, но за всичко си беше виновна сама. Когато отвори вратата, хвърли по него една обувка и го улучи по рамото.

– Какво значи това? – попита той засмяно. – Мислех си, че поне сега ще се зарадваш малко като ме видиш отново. Та ти винаги се оплакваше, че нямаш никакви дрехи.

– Никога не съм искала от вас да се грижите за моите дрехи. Няма те никакво право да сте мой опекун и да ме вземате със себе си във вашата варварска страна. Няма да отпътувам с вас, разбрахте ли ме? Аз съм англичанка и ще остана в Англия.

– Къде се дянаха тогава твоето семейство и къде се изпокриха твоите приятели? – попита той саркастично. – Загубих още един ден да издирвам къде си живяла досега, но без никакъв успех. Никои не признава, че те е познавал някога. По дяволите! – извика той и прокара длани през косата си. – Що за хора са тези англичани, които с лека ръка отписват дете като теб?

Може би беше преуморена, не беше спала добре през последната нощ и беше прекарала напрегнат ден. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше толкова ядосана през последните два дни, че въобще не ѝ остана време да размисли върху чувствата си.

Преди да каже нещо, Травис я притегли в прегръдките си. Тя го отблъсна и понечи да протестира.

– Остави ме на мира – прошепна едвам, докато се опитваше да се откопчи от обятията му. Той я притискаше здраво към гърдите си, докато тя зарови лице в рамото му и се разхлипа безпомощно.

Травис я взе на ръце, седна с нея в едно кресло и я залюля като малко дете.

– Изплачи си мъката, малка моя – каза той нежно. – Ако някой има право да плаче, то аз мисля, че това си ти.

Тя се вкопчи като удавник в него, в този чужденец, който я обичаше и сега се грижеше за нея, защото хората, които трябваше да полагат грижи за нея, отричаха нейното съществуване. При тази мисъл сълзите ѝ потекоха още по-обилно.

Когато плачът ѝ стихна, Травис погали влажните ѝ коси.

– Не искаш ли да ми кажеш защо си толкова нещастна?

– Защото съм пленница! – изрече тя на един дъх колкото може по-енергично и вдигна глава от рамото му.

Травис продължи да гали косите ѝ и когато отново заговори, гласът му издаваше съчувствие и безгранично търпение.

– Струва ми се, че си била пленница преди да се запозная с теб. Иначе нямаше да те изхвърлят на улицата като купчина смет.

– Смет! – сопна се тя. – Как, смеете да ме наричате така?

Травис я погледна объркано и после се усмихна.

– Аз не казах, че ти си купчина смет. Казах, че някой се е отнасял така с теб. Не мога да разбера само защо толкова искаш да се върнеш при някого, за когото не си нищо друго, освен купчина смет.

– Аз... аз... нямам... никого... – каза тя със заекване, и сълзите ѝ отново потекоха. Той също умееше да се изразява драстично.

– Все пак не е толкова страшно човек да остане сираче – продължи той. – И аз съм отраснал като кръгъл сирак. Може би затова сме лика-прилика.

Рийган вдигна очи към него и реши, че според представите ѝ този мъж не приличаше на никого. Несъмнено той често е отвличал млади момичета от улицата и ги е държал в плен, макар че го оспорваше.

– Не вярвам, че ще ми хареса онова, което сега си мислиш – предупреди я той. – Не давам никой да ми отнема онова, което ми принадлежи.

– Което ви принадлежи! – повтори Рийган несдържано. – Та аз ви познавам толкова малко!

Той се усмихна, преди да наведе уста към устните ѝ и я целуна с такава нежност и копнеж, че Рийган неволно скръсти ръце около врата му.

– Познаваш ме достатъчно добре – каза той с пресипнал глас. – И кога най-сетне ще осъзнаеш, че наистина ми принадлежиш?

– Аз не ти принадлежа! Аз съм... – Гласът ѝ секна, когато той започна да я целува нежно по вратлето. Рийган въздъхна и наклони глава.

– Ти си една съблазнителка – каза той през смях – и объркваш целия ми работен график. – Енергично я свали от скута си. – С такава удоволствие щях да остана при теб, но трябва да довърша още няколко

сделки и се боя, че ще ми отнемат по-голямата част от вечерта. Знаеш ли всъщност, че вдругиден вече излизаме в открито море?

Тя стоеше с наведена глава и мълчеше. Изглеждаше като глупачка в собствените си очи, беше реагирала с такава страст на ласките му. Вдругиден, помисли си тя. В такъв случай не ѝ оставаше много време, ако искаше да се изтръгне от властта, която имаше над нея.

– Няма ли да ме целунеш на раздяла? – каза Травис шеговито на вратата. – За да ме топли там отвън?

Тя грабна обувката си от пода и я хвърли към Травис, но този път той се наведе навреме. Със смях затвори вратата подире си и тръгна по стълбището надолу.

Тази нощ Рийган беше твърде уморена, за да размишлява, и скоро заспа.

Събуди я приглушена тупурдия. Това можеше да бъде само Травис, който сновеше на пръсти из стаята. Престори се, че спи, дори когато се наведе над нея и я целуна по бузата. Сетне изглежда отново излезе от стаята и тя наостри уши да долови вече познатия ѝ шум от ключа в ключалката. Когато той не щракна, тя седна напрегнато в леглото. Разтърка два пъти очите си, преди да установи с изненада, че вратата зееше отворена.

Нямаше никакво време за губене: скочи като пружина от леглото, надяна кадифената рокля през главата си, грабна обувките. За да не вдига наистина никакъв шум, разтвори вратата още по-широко с гръб, напусна стаята и заслиза по стълбището. Познаваше само тази стая и сега установи с изненада, че тя се намира на върха на тясно стръмно стълбище, и ако се съдеше по долиташката гълчава отдолу, до нея можеше да се стигне от кухнята. Обърна глава и забеляза близо до най-долното стъпало обут във висок ботуш крак, който сигурно принадлежеше на Травис. Когато вече губеше надежда, тя дочу лудо чаткане на копита, трополене на файтон и глас, който зовеше за помощ. С радост видя как Травис излетя като куршум навън през една врата.

Само за секунди Рийган се спусна по стълбището, после изтича на пръсти през почти безлюдната кухня. Малкото на брой персонал се тълпеше пред прозореца, за да гледа какво става вън. Накрая тя се озова на улицата, огряна от ярка слънчева светлина.

Нямаше време дори да си обуе обувките, защото не се съмняваше, че Травис твърде скоро щеше да открие бягството ѝ. Сега най-важното

беше да се отдалечи колкото може повече от странноприемницата, ако искаше да се отскубне от това място. Въпреки добрите ѝ намерения ходилата ѝ се израниха толкова бързо, че дълго нямаше да издържи така, а и хората започнаха да я забелязват. Закуцука за миг, после откри тъмна уличка между две сгради и се шмугна там, като се сниши между няколко вонящи дървени сандъци с риба. За сетен път си каза, че трябва да премисли спокойно всичко, защото знаеше, че без разумен план никога нямаше да си възвърне свободата.

Седна на един от дървените сандъци, obu си обувките и завърза ремъците около кокалчетата си. Сърцето ѝ туптеше лудо, трябваше да се успокои малко и да премисли своите възможности. Нуждаеше се от убежище, от място, където да се скрие, докато намери работа. Налагаше се да се крие, докато този американец напусне страната.

Толкова се беше вгълбила в мислите си, че не обръщаше внимание на виковете, които долитаха от улицата, докато не забеляза Травис. Минаха секунди, преди да се досети, че той не я виждаше, а само даваше с висок глас указания на хората по улицата. Сви се на кълбо, клекна между сандъците и се замоли да не я види.

Когато Травис наново се обърна и изтича надолу по улицата, тя не помръдна от мястото си, защото някакси усещаше, че този мъж не се предава толкова лесно. Не, Травис Станфорд беше прекалено убеден в правилността на постъпките си и въобще не се вслушваше в мнението на околните. Ако държеше в плен един човек, то със сигурност нямаше да го остави да избяга без съпротива.

Тя продължи да седи скована в своето неудобно положение и се помъчи да измисли печеливша стратегия. Най-напред трябваше да се махне от пристанището, а това означаваше, че постоянно трябва да върви с гръб към морето. Поуспокоена, мислеше, че това все пак няма да е трудно, и беше убедена, че с това решаваше половината от проблемите си. Другата половина се състояха в това, къде щеше да отиде като напусне пристанищния квартал. Ако намереше пътя към Уистън Мейнър, навярно старата ѝ камериерка щеше да ѝ помогне.

Часовете се нижеха, слънцето грееше все още отвисоко и гласовете на улицата не стихваха. Напрягна цялата си воля, за да не мисли за изтръпването на краката си и болките в гърба. Два пъти зърна Травис да минава в началото на уличката, втория път едва не му подвикна нещо. Навярно се дължеше на нетърпимите болки обстоятелството, че прекалено ясно си спомняше как беше скитала сама последния път на пристанището. Ала днес носеше елегантна кадифена рокля, с нея изглеждаше

като дама и никой нямаше да смее да я закачи.

Усмивната, с възкръснало самочувствие, тя се помъчи да оправи косите си. Френската моделиерка и нейните помощнички носеха къси коси, а la gresque¹, и Рийган се питаше дали да промени прическата си към по-модна. Това вероятно щеше да ѝ придаде малко по-зряла, по-уравновесена външност.

В такива размишления убиваше времето и когато видя, че слънцето залезе, имаше чувството, че ѝ предстои велико приключение. Беше се отскубната от този ужасен американец и сега имаше свободата да отиде където си поиска.

Изправи се бавно сред болки от вкочаняването, изчака кръвта да потече отново в носете ѝ, за да не накуцва при всяка втора крачка. Когато огледа краката си, забеляза, че при бягането си беше изранила ходилата. Раните бяха покрити със съсирена кръв и се отвориха отново, когато направи няколко крачки.

Събра цялата си смелост и излезе на здрачната улица. Аз съм дама, напомни си тя, ти трябва да се държиш като дама. Не бива да накуцваш само защото имаш изранени, подути крака. Ако се държиш изправена и с вдигната брадичка, никой няма да ти досажда. Всички ще видят, че си дама...

1. По гръцки, (фр.) – Б.пр.

ГЛАВА ПЕТА

Новината за едно младо прелестно създание, което скита без придружител из пристанищния квартал, се разпространи като пожар в изсъхнала гора. Цял корабен екипаж матроси, току-що върнали се от тригодишно морско плаване, награбили бутилки ром под мишница, се запъти в посоката, в която сякаш ги чакаше рояк момичета.

Рийган правеше всичко възможно да не обръща внимание на мъжете, които се трупаха около нея. Някои с беззъба гримаса протягаха мръсните си, вонящи на риба длани, за да докоснат кадифената ѝ рокля.

– Никога през живота си не съм имал толкова меко нещо между пръстите си – шепнеше дързък младеж.

– Никога през живота си не съм имал дама.

– Мислиш ли, че госпожите го правят по-различно от проститутките?

Рийган вървеше все по-бързо и избягваше протягащите се към нея ръце, които ѝ препречваха пътя. Вече не мислеше дали върви с гръб към морето, мислеше само как да избяга.

– Хей ти, дай да те опипам! Трябва ми нещо повече от парче хубав плат между пръстите – извика набит млад мъж с похотлив глас и посегна към деколтето на роклята ѝ.

Платът се разпра чак до кръста ѝ и гледката на гърдите ѝ предизвика възхитения смях на мъжете.

– Моля ви, престанете – прошепна Рийган и се отдръпна от моряците. Ала в този миг три чифта ръце посегнаха едновременно към роклята ѝ и я вдигнаха над глезените ѝ.

– Може да е половин парче, но където трябва, си я бива!

– Със зяпане няма да се наситим. Хайде да се нахвърлим върху нея!

Преди Рийган да разбере какво щяха да правят с нея, единият от матросите я удари силно и тя падна назад върху мъжете. Направи отчаяно усилие да крещи и се опита отново да се изправи, ала мъжете под нея бързо пропълзяха настрана и после гора от протегнати ръце я притисна към земята. Над себе си видя дивашки ухилени лица на моряците.

– Нека видим какво има под тези прелестни фусти.

Един мъж пхна ръката си под фустата ѝ и Рийган го ритна така силно, че той падна олюляващ се върху плочника. Мъжете зад нея вдигнаха ръцете ѝ над главата, а двама други я хванаха за глезените и

разтвориха бедрата ѝ.

– Мене няма да ме ритнеш, госпожице – смееше се друг моряк и стискаше подгъва на роклята ѝ.

Повече от секунда той лежеше върху нея и се наслаждаваше как се съпротивлява срещу ръцете, които я притискаха към земята. Ала в следващия миг хвъркна във въздуха и се хвана за рамото, което бързо се оцвети в червено. Трясъкът от изстрела изглежда отекина едва тогава, когато морякът беше хвъркнал настрани.

Още два изстрела профучаха над главите на мъжете, преди те да се обърнат към човека, който попречи на бруталните им занимания.

Рийган, която беше все още във властта на мъжете, забеляза само, че изведнъж настъпи гробна тишина и когато усети, че стискането на глезените ѝ се разхлаби, тя успя да освободи краката си с рязко движение.

В следващия миг пред нея застана един огромен Травис и преди мъжете да осъзнаят какво става с тях, Травис грабна всичко, което му попадна пред очите, и запремята във въздуха моряците и папачта от пристанищния квартал.

Трепереща от страх, Рийган лежеше на земята. Травис застана пред нея с два револвера в ръцете си.

– Има ли още мераклии да осквернят тази дама? – извика той предизвикателно.

Мъжете се отдръпнаха от него, една разюздана, но и боязлива сган. Никой не смееше да излезе открито срещу изглеждащия страховито американец.

Травис напъха револверите в колана си, обърна се и погледна надолу към Рийган. Видя, че от страх береше душа. Със стремително движение той се наведе и я хвърли на плещите си като чувал брашно. Рийган удари гърди о гърба му.

– Пуснете ме на земята! – закрещя тя, едвам поемайки си дъх.

Травис я плесна силно по задника, остави без внимание крясъците ѝ и се затича със своя товар към странноприемницата.

Един моряк извика след Травис, че навярно знае добре как се общува с жени. Останалите се изсмяха, радостни, че не се стигна до бой с този разярен мъж. Матросът, когото Травис беше ранил в рамото, си тръгна кандилкайки се като пиян.

Рийган не каза нито дума повече на Травис, докато я пренасяха по този необичаен начин към странноприемницата. Успокояваше се, че дългите коси скриваха лицето ѝ от минувачите, най-вече от хората в

кръчмата.

Когато той се изкачи с нея по стълбището и стигна до стаичката, в която ношуваха, на езика ѝ беше да му каже какво смята за маниерите му: че не беше много по-добър от тълпата, от която я беше избавил.

Ала смелостта тутакси я напусна, защото Травис я тръшна толкова силно върху леглото, че извика от болка. Отметна косите от лицето си и се вторачи в Травис цялата тресяща се от гняв.

Той не ѝ даде никаква възможност да избухне.

– Знаеш ли как те намерих? – попита той и прехапа устните си. – Наех няколко души, които патрулираха в пристанището и трябваше да ми докладват незабавно, ако забележат нещо. Знаех, че рано или късно ще се появиш и ми беше ясно като две и две четири, че в този миг всички ще се нахвърлят върху теб. – Той се наведе напред и я скастри: – Мина повече време, отколкото предполагах. Какво си правила? Някъде си се крила?

Той наблюдаваше зорко лицето ѝ и разбра, че беше отгатнал. Сви юмруци и започна да се разхожда с тромави стъпки из стаята.

– Какво, по дяволите, да правя с теб? Принуден съм да те държа под ключ, за да те пазя от самата теб. Имаш ли въобще представа как изглежда светът? Ами че аз те предупредих какво ще стане, ако излезеш от стаята, ала ти не ми повярва.

Тя притискаше скъсаната рокля над гърдите и си играеше с проблясващото кадифе. Безуспешно се опитваше да забрави онова, което се беше случило с нея преди малко.

– Мислех си, че понеже изглеждам като дама, те няма... – прошепна тя.

– Какво? – изръмжа Травис и се тръшна в едно кресло. – Не проумявам как на някого може да му хрумне идеята, че... – Той не довърши мисълта си и я загледа. Тя изглеждаше толкова крехка, толкова нуждаеща се от закрила. Трепереше с цялото си тяло, едно ожулено място кървеше. Отново се обади неговият закрилнически инстинкт. – Сега не е време за преписири. Утре ще заминеш с мен за Америка.

– Не! – извика тя и вдигна глава. – Това е невъзможно. Трябва да остана в Англия. Моята родина е тук.

Травис съзря болката в очите ѝ, сълзите ѝ го размекнаха. С един скок застана до нея на леглото. Прегърна я и се помъчи, доколкото умееше, да я отдалечи от болезнените спомени, които очевидно я преследваха.

– Америка ще ти хареса – каза той нежно и погали косите ѝ. – Там

хората са добри и искрени и ти ще ги обикнеш. Ще ти покажа половин Вирджиния и преди да се огледаш ще имаш толкова много приятели, че няма да знаеш как да общуваш с всичките.

– Приятели ли? – прошепна тя и се вкопчи в него. Едва сега разбра колко я беше покъртило преживяното в пристанищния квартал. Сладострастните ръце изглежда все още се протягаха към нея.

– Въобще не можеш да си представиш какви чудесни хора живеят в Америка. Имам по-малък брат, Уесли, който ще те обича, естествено и Клей и Никол. Никол е родом от Франция и говори страшно бързо на френски.

– Очарователна ли е? – попита Рийган недоверчиво.

– Почти колкото теб – отвърна той усмихнато и я погали по косите. – Когато отплавах, тъкмо щеше да ражда. Междувремежно бебето ѝ навярно е станало на няколко месеца. Тя има и близнаци.

– Близнаци ли?

Травис се засмя и продължи да я държи пред себе си. После изтри сълзите ѝ с крайчеца на пръстите.

– Нима все още не разбираш, че не те вземам със себе си за наказание или защото на драго сърце отвличам невръстни момичета, а защото въобще нямам друг избор?

Думите му, които всъщност трябваше да я успокоят, предизвикаха противоположното у Рийган. Вуйчо ѝ и Фаръл се бяха изразили по сходен начин, за да ѝ втълпят, че трябва да се примири с тяхното поведение. Дошло ѝ беше до гуша да е постоянно само време за другите.

– Пусни ме! – извика тя и го отблъсна с две ръце от себе си.

– Какво ти стана пак, мътните да те вземат?

Тя извърна глава и се опита да го ухапе по ръката. Травис я притисна обратно към дюшека и разтърка опакото на дланта си.

– Вече не те разбирам. Не е изтекъл и час, откакто ти спасих живота и ти обяснявам най-любезно, че ти желая само доброто, а пък ти губиш самообладание от ярост. С теб човек може да полудее!

– Не ме ли разбирате? – отвърна тя разгневено. – Нямах да се налага да бягам, ако не ме държахте заключена в тази стая, и нямах да се налага да ме спасявате, ако преди това не бях ваша пленница. Спасихте ме донякъде за самия себе си.

Травис я гледаше като попарен с вряла вода.

– Винаги ли мислиш толкова объркано? Винаги ли минаваш десет планини, преди да стигнеш там, където искаш?

– Вероятно това е американски начин на мислене, който забулва

вашата нелогичност. Не можете да отречете факта, че съм ваша пленница и аз настоявам да ме освободите – каза тя със самоуверен глас, кръстоса ръце пред гърди и впери поглед встрани с вирната брадичка.

Врхлетя го чувство на печал при мисълта, че щеше да пусне на свобода това малко зверче с големите му, блестящи очи и никога повече нямаше да го види.

– Ще заминеш с мен за Америка – каза той с решителен глас, като прокара длан по голото й рамо.

– Не ме докосвай – срязва го тя високомерно.

– Може би сме на различно мнение за логиката, но има област, в която изглежда сме твърде единодушни.

Рийган сериозно се мъчеше да се отскубне от въздействието на този мъж, ала беше невъзможно да отрече чувството, което изпитва, когато я погали нежно с длан по тила.

– Уморена си, нали, скъпа? – прошепна Травис, докато усилваше натиска на пръстите си. – Мускулите ти са сковани.

Тя кимна и се опита да се отпусне. Затвори очи и се предаде изцяло в ръцете на Травис. Надали забеляза, че той свали роклята й и я положи гола с лице към леглото. Нежният тембър на гласа му засилваше това ново приятно чувство, което изживяваше сега.

– Когато бях юноша – прошепна той – пътувах цели четири години по моретата с китоловен кораб. Бяха страховити времена, но поне имаше няколко интересни слизания на сушата. Тогава и научих това в Китай.

Каквото и да беше научил там, тя го приемаше с благодарност. Ръцете му потъваха в плътта й и понякога й причиняваха болка, ала тя скоро усети, че болките в гърба и краката й изчезваха, мускулите й се отпуснаха. Пръстите му танцуваха по гръбнака и разплитаха тези болезнени възли по мускулите й, които се бяха образували при продължилото с часове клечане в уличката. Схващанията в прасците и раменете се оттичаха, а когато масажираше бедрата й, това приятно усещане се разля по цялото й тяло. Ръцете й отново се отпуснаха и възвърнаха гъвкавостта си.

Рийган не искаше да помръдне от страх, че ще развали това приятно усещане. Травис я обърна просто като кукла по гръб и започна да я масажира отпред. От краката нагоре разтриваше, потупваше, придърпваше и галеше всяка фибра, всяка пора на кожата й. Когато стигна до лицето и с палци започна да масажира нежно мускулите на бузите и ноздрите й, тя лежеше вече примряла в ръцете му, сякаш беше в

несвяст.

Беше толкова поразена от това вълшебно чувство на отпускане, че не усети какво чувствено въздействие имаше масажа му. Кожата ѝ сякаш започна да пука в силните му длани, тя лежеше гола-голеничка пред него като уморена котка, опънала се на слънцето, чакаща великото приключение.

Когато дланите на Травис се плъзнаха отново по бедрата ѝ, тя неволно се усмихна, сякаш той изпълняваше едно неизречено желание. Със затворени очи и възбудени сетива усещаше как леко се променя натискът на пръстите му. Беше само един слаб сигнал, но тя го усещаше достатъчно ясно.

– Да, скъпа моя, да – каза той с нисък, възбуждащ глас. Не я докосваше с устни, нито с друга част на тялото си.

Усещаше само дланите му, тези огромни, великолепни длани, които – беше видяла с очите си – мятаха възрастни мъже във въздуха така, сякаш бяха направени от картон. Широките мазолести пръсти се движеха нежно и твърде възбуждащо по кожата ѝ.

Рийган усети приглушено бръмчене в тялото си, сякаш някаква странна машина започна да работи вътре в нея. Изви се леко нагоре в едно ритмично движение и уви ръце около него.

– Моля те, – прошепна тя, докато галеше тила му – моля те...

Травис спонтанно откликна на молбата ѝ. Нейната младост, нейната хубост, непорочната чувственост на любовната ѝ игра въздействаха невероятно притегателно, и когато той проникна в нея, това стана много бавно, много предпазливо, за да не разруши тази нежна, почти благоговейна особеност на любовния им акт.

Инстинктивно Рийган се увличаше в любовната омая, искаше да удължи още възбуждащата игра и следеше нежния му ритъм, за да съхрани този сладостен миг, сякаш бяха божествени същества, които се любеха и можеха да останат в състояние на вечно блаженство. Задиша учестено, блаженството се превърна в глад, който търсеше своето утоляване и когато страстта им достигна своя връх, Рийган извика и усети, че от очите ѝ текат сълзи, толкова цялостно беше удовлетворението от този любовен акт.

После те лежаха известно време безмълвни, отнесени в едно море на небитието, щастливи, задоволени, обзети от безметежно спокойствие.

Травис се отдели бавно от нея, подпря глава на лакът и я загледа отгоре. Кафявите му очи бяха като черни кладенци и за пръв път тя

забеляза колко гъсти бяха късите му мигли. Кой е този мъж, който застава тялото ми да пее по такъв прелестен начин? Защо ме държи в плен и същевременно се грижи за мен? Защо ме заробва, макар че понякога изглежда съжалява? Как може един мъж да е едновременно толкова силен и толкова нежен?

За пръв път изцяло осъзна каква загадка беше този мъж за нея. Що за мисли пробягваха зад челото му, докато я разглеждаше безмълвно? Кои са близките му? Вдигна ръка и прокара пръсти по бузата си. Кой беше този мъж, който явно вярваше, че може да вземе всичко, което му се прииска? Беше ли въобще способен да обича? Можеше ли жена да обуздае един такъв мъж, да завоюва едно такова силно сърце и да го задържи със слабите си ръце?

Тя сложи длан върху голата му гърд, усети силния пулс между пръстите си, събра няколко косъма върху гърдата му в къдрица и я уви около палеца си. После, водена от внезапен импулс, я дръпна силно.

– Недей, палаво дяволче. – Той взе ръката ѝ и целуна крайчеца на пръстите ѝ. – Би трябвало да очаквам малко повече благодарност от теб, след като те заставих така хубаво да пееш.

– Благодарност ли!? – повтори тя възмутено с дяволита усмивка на устните. – Откога робиня благодари на господаря си за това, че се подчинява?

Травис не прие тази закачка, измърмори нещо под носа си и я притегли отново към себе си. Изглежда ни най-малко не се смути, че с тези думи я беше поставил в неловко положение. Как щеше да заспи, след като уви ръцете и бедрата ѝ около себе си? Когато понечи да протестира, той я целуна и на нея ѝ се стори, че е като клонка бръшлян, която виши на могъщ дъб.

Преди да успее да разчепка тази мисъл, вече беше заспала.

ГЛАВА ШЕСТА

На състоянието на Рийган, което приличаше на състоянието на сита котка, сутринта беше сложен внезапен, неочакван край. Травис я измъкна някак грубо от леглото и обля лицето ѝ с леденостудена вода. След тази шокова терапия тя успя най-сетне да отвори очи. Грабна хавлията, преди да я напляска.

– Обличай се – извика Травис през рамо, докато прибираще скъсаната ѝ рокля та малка топка и се канеше да я натъпче в прекалено пълния куфар.

Тя изтича до него и я грабна от ръцете му!

– Не ми харесва, че се отнасяш толкова грубо с хубавата ми рокля! – изрече тя възмутено и се опита отново да я пригладя с две ръце.

Травис гледаше с нескрито любопитство.

– Та тя е скъсана. Може да я използваш само като парцал за миене на пода.

– Мога да я зашия отново – каза тя, докато я сгъваше грижливо. – Винаги сама съм кърпила дрехите си. Под мъхестия плат ти въобще няма да видиш кърпката, която ще зашия.

– Откога млади и богати английски госпожи са длъжни сами да кърпят дрехите си?

– Нима съм твърдяла, че съм богата жена? – попита тя със скрита усмивка.

– Щом като са те изхвърлили на улицата по нощница, мога да си представя, че работата е опряла до пари. Положително причината не е била сладкото ти малко дупе – заключи той и го погали закачливо.

Преди тя да успее да го удари през пръстите, той я плесна здравата.

– По-добре се обличай, иначе ще се озовем пак в леглото и ще изтървем кораба.

Тя започна да се облича, но се обърна отново, явно я глождеше важен въпрос:

– Мислиш ли, че бих могла да те съблазня, да направя нещо... за мен?

Травис нямаше въобще представа за какво говори тя. Гледаше я как стои пред него в копринената си нощница със сияещи очи и с този мек блясък върху кожата, който напомняше за насладите на отминалата нощ. Както стои пред него, мислеше си той, надали ще мога да ѝ откажа

нещо.

– Престани, моля те, да ме изкушаваш! Няма време за това. Има още за опаковане. А на кораба с месеци ще имаш възможност да ме съблазняваш.

Тя се изчерви, защото я беше разбрал погрешно, и продължи да се облича. Може би, мислеше си замечтано, този американец все пак щеше да ѝ хареса. Погледна го крадешком как слага ботушите си върху чифт току-що изпрани бели рози и се усмихна снизходително. Положително от него нямаше да стане джентълмен, но не можеше да му отрече други качества. Съвсем облещи очи, когато той заключи куфара, грабна го с една ръка за дръжката и го вдигна на рамото си, сякаш тежеше няколко грама, а не цял центнер.

– Готова ли си? – попита той, като балансираше товара с една ръка.

Тя само кимна и излезе пред него през вратата. На партера ги очакваше такава обилна закуска, каквато Рийган не беше виждала през живота си.

– Заради теб пропуснах толкова много обеди и вечери, че е крайно време малко да наваксам – реагира той на учудения ѝ поглед.

Тя насочи пръст към огромния гръден кош и каза студено:

– Няколко ястия по-малко няма да ви навредят.

Травис се изсмя, но малко по-късно беше хванат на местопрестъплението как се разглежда с критичен поглед в огледалото на камината. С леко чувство на триумф тя погледна към чинията си.

Закуската беше великолепна и Травис се нахвърли като гладен вълк на нея. Изненадана, Рийган установи, че той има твърде добри маниери на хранене. Може би не беше толкова елегантен като Фаръл, но нямаше да се изложи с него в изискано общество.

– Да не са ми израсли рога нощес? – попита Травис развеселен, забелязал, че тя го гледа вторачено.

Тя отново впери поглед в чинията и се удиви, че няма апетит. Навярно причината се криеше в това страховито преживяване в пристанищния квартал или във възбудата, защото не я напускаше мисълта, че вече заминава за Америка. Хората тук разправяха, че американците били свободен народ и там всеки можел за стане богат. Може би в тази примитивна страна щеше да намери късмета си и после щеше да се върне триумфално в Англия – и после при Фаръл.

В този миг усети ръката на Травис под брадичката си. Изтръгна я от мечтите ѝ.

– Нима в помислите си отново бягаш от мен? – попита той тихо. –

Или се каниш да ме убиеш в съня ми?

– Нито едното, нито другото. И двете ще бъдат само губене на време.

В отговор той се засмя, изправи се и ѝ помогна да стане от стола.

– Убеден съм, че ще се проявиш откъм добрата си страна в Америка. Там има нужда от жени с твоя дух.

– Нима не си разправял, че американските жени били образцови, що се отнася до миловидност и гражданска смелост?

– Но нищо не е толкова добро, че да не може да стане още по-добро – каза той през смях. После ненадейно стана пак сериозен: – Като излезем сега, ще вървиш постоянно до мен. Само така няма да ти се случи нищо лошо.

Това предупреждение беше съвсем излишно. Когато излязоха на улицата, тя се вкопчи неволно за ръката му. Тази непоносима миризма на риба, шумотевицата и пианските песни, които бяха неделима част от живота на едно пристанище, я хвърлиха в паника, сякаш беше отново обсадена от орда мъже, които се стремяха да разкъсат дрехите ѝ.

Травис я огледа изпитателно и забеляза неприкрития страх в очите ѝ. Хвърли тежкия куфар на един файтон, който чакаше пред странноприемницата и даде указание на файтонджията до кой кораб да го откара. Когато двуколката се отдалечи, той се обърна отново към Рийган.

– Има само един действителен метод да се надвие страха – човек трябва да го гледа неотклонно в очите. Ако те хвърли кон, трябва веднага отново да се качиш на седлото.

Рийган го слушаше с половин ухо докато раздаваше тези съвети. Не намираще никаква утеха в тях, защото не разбираше нищо от яздене. Така че тя се притисна още по-плътнo до него и го попита с боязлив глас:

– Къде ли се е дянал файтонът, който ще ни откара до кораба?

– Няма да вземем файтон – отговори Травис високо – ще отидем пеш дотам. Иначе пристанището винаги ще ти навява страх. Не бих желал до себе си жена, която примира от ужас всеки път, когато се наложи да види кей или развалена риба.

Минаха няколко секунди, преди думите му да проникнат в съзнанието ѝ. После тя освободи ръката си и го погледна удивено.

– И това ли е бисер от американската логика? Аз обаче не съм склонна да вървя през този... този квартал и очаквам от теб да ми извикаш файтон.

– Това значи очакваш от мен – отвърна той усмихнат. – Човек обаче никога не трябва да очаква от другите онова, което самият той не е

готов да направи. Нима искаш да отидеш сама на кораба?

– Но ти няма да ме оставиш сега сама – прошепна тя стъписана.

– Няма, скъпа моя – утеша я той и я взе под ръка. – Никога не бих те оставил сама в тази страна и още повече в този вонящ пристанищен квартал. Значи ще вървим заедно до кораба и ти ще видиш колко е безопасно с мен.

Противно на очакването, тя скоро изпита удоволствие от това, че вървяха заедно през пристанищния квартал. Травис ѝ обърна внимание на интересни сгради, показа ѝ складовете и ѝ разказа една смешна история за сбиване в странноприемница, в което той самият бил забъркан. Умееше да разказва толкова остроумно, че тя се заливаше от смях и вече не се вкопчваше боязливо в ръката му. Край складовете сновяха матроси и подхвърляха по неин адрес забележки, които не разбираше, но чийто смисъл лесно отгатваше. Травис я помоли да го извини за няколко минути, тръгна към мъжете и им каза няколко недвусмислени думи. Те изглежда им подеждаха мигновено, защото матросите чинно свалиха баретите си и пожелаха на Рийган добро утро и приятно пътуване.

Когато Травис я взе отново под ръка, тя гледаше нагоре към него като котка, която е нахранил с тлъста мръвка.

После се наведе към нея и я целуна по върха на нослето.

– Ако продължиш да ми се умилкваш – каза той – никога няма да стигнем до кораба, а ще бъдем принудени да отседнем в някоя от тези странноприемници отсреща.

Тя впери поглед неотклонно напред, изпъна рамене и тръгна така, сякаш нямаше търпение да стигне до кораба. Ненадейно страхът ѝ я напусна, макар че сегиз-тогиз докосваше с върха на пръстите си ръката на Травис, сякаш се нуждаеше от този телесен контакт, за да се чувства уверено. Навярно дори беше почувствала удоволствие от разходката през пристанищния квартал с този великан до себе си, защото всички хора, макар предимно подозрителни типове, сваляха шапки със страхопочитание, когато минаваха покрай тях.

По-бързо, отколкото би искала сега, те стигнаха до мястото на кея, където беше хвърлил котва техният кораб. Рийган се смая от големината му. На палубата му щеше да се подслони цялото Уинстън Мейнър.

– Как се чувстваш? – попита Травис. – Още ли се боиш?

– Не – отговори тя искрено и вдиша, отърсила се от сковаващия страх, свежия морски въздух.

– Все пак си знаееш, че няма да ме разочароваш – каза Травис гордо и я поведе нагоре към трапа на кораба.

Не ѝ даде никаква възможност да разгледа по-подробно палубата, а я повлече тутакси към предния, заострен край на кораба. Там се въргналяха възгетата, които бяха дебели колкото бедрата ѝ, а над главата ѝ висяха плетени мрежи.

– Такелажи – изсумтя Травис, докато си пробиваше път край матросите и струпаните сандъци.

После я поведе по тясно, стръмно стълбище и изведнъж се озоваха в малка каюта, която изглеждаше чиста и подредена. Стените се състояха от нарязани дъски, които бяха боядисани в редуващо се светло и тъмносиво. До едната стена имаше огромно легло, а до срещуположната бяха поставени два скрина. В средата на помещението имаше маса, закрепена за пода с болтове. Люк в тавана и прозорец с пейка пред него осветяваха достатъчно каютата.

– Какво ще кажеш за това – попита Травис.

Беше изненадана колко замислено и загрижено отекна гласът му.

– Стаята е прелестна – каза тя усмихнато и седна на пейката пред прозореца. – И ти ли живееш така комфортно както и аз?

– Бих казал – също толкова прелестно – отвърна Травис с гримаса. – Бих искал да останеш в тази стая, докато натоваря нашите запаси на кораба. – На вратата той се спря още веднъж и се обърна. – Преди това ще слеза на междинната палуба и ще кажа на шивачката, която наех, да ти се обади. Може би ще прегледаш междувременно нещата в скриновете, за да ѝ кажеш кое да шие най-напред. – И добави, като ѝ намигна: – Казах ѝ, че не ти трябвават нощници, понеже владее по-добър метод да те топли нощем.

Преди Рийган да го попита възмутено какво е разказал за нея на пасажерите, които обитаваха тази междинна палуба, той вече беше заминал. Например, че спи с нея? Може би пасажерите бяха негови американски сънародници? Можеше ли да очаква уважение от тези хора при стеклите се обстоятелства? Никога!

Преди да обмисли тягостното положение, в което беше попаднала заради него, вратата се отвори и вътре влезе висока кльощава жена.

– Аз почуках – обясни тя – но никой не ми отговори. – Огледа с любопитство Рийган. – Ако не ви е удобно сега, мога да намина и по-късно. Но Травис току-що ми каза, че сте имали толкова много неща за шиене, че едва ли ще смогна до края на пътуването. Тук на междинната палуба има още една жена, която би могла да ми помогне при шиенето. Наистина не знам дали умее да бродира и плисира, но владее поръбането.

Жената си пое дълбоко въздух и после огледа угрижено Рийган.

– Има ли ви нещо, госпожо Станфорд? Да не сте се разболели вече от морска болест! Или ви гнети носталгия по родината?

– Моля? – отвърна объркано Рийган. – Как ме нарекохте току-що?

Жената се засмя и после просто седна на пейката до Рийган. Имаше красиви очи, пълна, прелестна уста и над нея дълъг, остър нос.

– Изглежда вие още не сте свикнали, че сте омъжена, нали? И Травис изглежда е в същото положение. Като го попитах одеде откога е под чехъл, той направи такава физиономия, сякаш това е държавна тайна. Та аз го познавам. Ще му трябват години, преди да признае, че е загубил свободата си. – Тя огледа с любопитство кабината, без да прекъсне нито за миг словоизлиянията си. – Но ако ме попитате какво мисля, ще ви кажа откровено, че мъжете само печелят от брака. Ако си вземат жена, имат безплатна робиня. Значи – смени тя внезапно темата на разговора – къде са сега нещата, които трябва да уشيا? Най-добре е да се заловя веднага с тях.

Толкова много нови впечатления се бяха струпали върху Рийган през последните дни, че тя беше изцяло забравила за бъдещия си нов гардероб. Жената изглежда схвана объркването ѝ, стисна разбиращо ръката ѝ и каза:

– Толкова отскоро сте омъжена, отгоре на всичко за мъж като Травис – това може да остави без сили всяка жена. И за капак той иска да ви присади в нова страна, която въобще не познавате. Струва ми се, че не е лесно да се надмогнат натрупалите се вълнения. Може би все пак трябваше да намина по-късно.

Отскоро омъжена, помисли си Рийган, Значи тя минаваше тук, на кораба, за негова жена. Е, все пак така или иначе това е по-добре от истината!

Шивачката беше вече при вратата, когато Рийган се окопити от тази новина.

– Почакайте малко! – извика тя. – Та аз дори не знам къде са нещата, за които говорите. Травис твърдеше, че били в скриновете.

Тогава жената се върна и ѝ протегна с широка усмивка ръката си.

– Аз съм Сара Тръмбъл. Наричайте ме просто Сара. Радвам се, че се запознах с вас, госпожо Станфорд.

– Аз също – каза Рийган и въздъхна. Допаднаше ѝ тази жена, макар че боравеше твърде небрежно с английския език.

В следващия миг Сара коленичи пред скрина и отвори капака му. Може би нейното безмълвие беше израз на преклонението ѝ пред

изящната стока, докато разглеждаше това великолепие от коприна и фино изтъкани вълнени платове.

– Това трябва да е струвало на Травис цяло състояние – изрече тя най-сетне шепнешком.

Рийган изпита угризения на съвестта като си спомни, че от чиста злоба беше поръчала много повече дрехи, отколкото някога щеше да носи, само за да разстрои Травис, мислейки че няма да може да плати сметката. Но ето че той явно я беше платил и Рийган се питаше откъде ли е намерил пари за нея. Очевидно е трябвало да ипотекира къщата си или е осребрил предварително всичко, което притежава.

– Изглеждате отново прежълтяла, госпожо Станфорд. Сигурна ли сте, че не ви се отразява люлеенето на кораба?

– Отразява ми се. Наистина!

– Случва се – каза Сара и надникна отново в скрина. – Травис не е преувеличил: това е действително работа за месеци. Мислите ли, че другият скрин е също толкова пълен?

Рийган погледна към другия скрин и каза с едва чут глас:

– Боя се, че да.

– Вие се боите! – повтори Сара през смях и извади една кожена чанта, която лежеше до платовете. Изсипа чантата върху скута си: цяла дузина скици се разпиляха на пода, а на всеки лист се намираха по четири проекта за дрехи, изпълнени с водни бои. – Това ли са моделите, които си избрахте?

Когато Рийган взе скиците, тя кимна и се усмихна леко. Бяха чудесни модели, а проектите сами по себе си изглеждаха като произведения на изкуството.

Когато двете прегледаха по-внимателно съдържанието на скрина, те установиха, че всяка рокля и всяко манто бяха вече скроени и в платовете беше завито всичко, което, допълнително принадлежеше към тях.

– В такъв случай трябва само да шия и да изпълнявам – каза Сара ухилена, събра скиците и принадлежащия към тях материал и напусна кабината така ненадейно, както беше престъпила прага ѝ.

Рийган отново седна на пейката до прозореца, изгубила нишката на мислите си. Докато седеше така, вперила поглед в стените на каютата, се питаше какви ли изненади още ѝ крои бъдещето. Щеше ѝ се Фаръл да знае, че в този момент се намира в кораб, който щеше да я откара в Америка, и по време на плаването щяха да ушият за нея гардероб, на който би завидяла дори принцеса.

После до съзнанието ѝ постепенно стигнаха шумовете на нейното

обкръжение. От детството ѝ насам бе живяла в ограничено пространство, в един измислен свят. Изведнъж ѝ хрумна, че вратата на каютата въобще не беше заключена, можеше да изкачи само едно стълбище и вече щеше да бъде на палубата на реално съществуващ кораб.

Пое си дълбоко дъх и ѝ се стори, че прилича на птица, пусната от кафез. Излезе от каютата и за миг спря в тъмния коридор, в подножието на стълбището. До нея се отвори още една врата и тя потръпна стъписано.

– Пардон – чу любезен мъжки глас. – Не подозирах, че някой стои пред каютата ми. – Рийган не отвърна и гласът продължи. – Може би следваше най-напред да се представя, очевидно сме съседни. Или ще бъде по-коректно да предоставим на капитана да ни запознае?

Обстоятелството, че един мъж се държи коректно, беше за Рийган след досегашните ѝ преживявания с мъжкия пол нещо като откритие.

– Ние сме съседни – каза тя усмихната. – И може би затова по изключение може да минем без формалности.

– Ако ми позволите, аз съм Дейвид Уейнрайт.

– А пък аз се казвам Рийган Алена... Станфорд – представи се тя с намерение да забули истинското си отношение към Травис.

След като беше излязъл и подал възпитано ръката си, Дейвид Уейнрайт попита дали може да я придружи до горната палуба.

– Мисля, че ще продължат да товарят кораба. Ще бъде весело да наблюдаваме американците как общуват помежду си, макар че и аз като останалите сегиз-тогиз имам трудности с техния диалект.

Слънцето грееше ослепително силно върху палубата и Рийган се почувства заразена от всеобщата възбуда, гледайки как мъжете делово сноват насам-натам. За да не пречат на хората по пътя, по който се качваха в кораба, те се изкачиха по едно стълбище до задната корабна палуба. Отгоре виждаха не само целия кораб като на длан, но и шетнята на съседния кей. Най-напред обаче Рийган разгледа отблизо своя придружител.

Той беше дребничък, миловиден, имаше безизразно лице и светла като слама коса. Носеше костюм от добър вълнен плат, безупречно бяла вратовръзка и меки кожени чехли. Спадаше към оня сорт джентълмени, с които беше свикнала още от детството: с ръце, които сякаш бяха създадени да се плъзгат върху клавишите на пиано, или небрежно да въртят дръжката на чаша с бренди между върховете на пръстите си. И докато разглеждаше дългите, изящни ръце на Уейнрайт, ѝ се натрапи тягостното сравнение с гребите пръсти на Травис, които навярно винаги щяха

да удрят по два клавиша едновременно. Наистина сегиз-тогиз им се удаваха изненадващи акорди, беше принудена да признае Рийган.

С лека усмивка в крайчеца на устните си тя се огледа за Травис, докато Дейвид Уейнрайт ѝ разправяше защо се наложило да се отправя към толкова изостанала страна като Америка.

– Невъзможно ми е да изразя колко се радвам, че с мен ще пътува една английска дама – започна Дейвид Уейнрайт до нея. – Когато баща ми ми възложи да инспектирам имотите му в оня пушинак, косите ми настръхнаха. Какво ли не бях чувал за тази страна! А пък на оногова, когото не го плаши всичко това, му стига да види само един-единствен американец, за да получи правилна представа за тази страна. Ето ви доказателството! – извика той възмутено и посочи с длан към двама матроси, които трябваше да влачат чували до товарен люк в средата на палубата, където друг матрос ги поемаше и пренасяше под палубата. В този миг двамата просто зарязаха товарите си и се нахвърлиха един върху друг. Единият налиташе с юмруци, докато другият се навеждаше, сегиз-тогиз отвърщаше и нанесе на противника си тежък удар в носа. Веднага шурна кръв и раненият започна да се брани вече с яростни крошета.

В този миг изневиделица се появи Травис, сграбчи двамата далеч по-дребни мъже отзад за яката и ги вдигна във въздуха като зайчета. Рийган чу добре какво смяташе той за поведението им и какво щеше да им се случи, ако се повтореха подобни инциденти. После ги разтърси още веднъж здравата, сложи ги обратно върху палубата, заповяда им да си избършат кръвта и отнесе чувалите до матроса, който вече ги чакаше нетърпеливо до люка.

– Видяхте какво имам предвид – продължи Уейнрайт. – Тези американци не признават никаква дисциплина. Това е английски кораб с английски капитан, ала този... този недодялан американски момък си е наумил, че може да натрапи волята си на екипажа. Всеки капитан знае, че безпрекословно трябва да се спазва субординацията, защото иначе ще настъпи хаос. И не бива да е толкова снизходителен в този случай.

Рийган беше принудена тихомълком да се съгласи с Дейвид. Беше чувала вуйчо ѝ често да застъпва същите възгледи. Но ѝ се стори, че Травис разумно се справи със ситуацията. Сега вече се питаше, свъсила чело, кой от двамата е прав.

Беше толкова заета с този въпрос, че не забеляза как Травис ѝ маха, докато Дейвид Уейнрайт не ѝ обърна внимание с възмутен глас:

– Струва ми се, че този недодялан момък иска да привлече вниманието ви!

Рийган му помахаше малко, преди да насочи погледа си в друга посока. Дано този джентълмен не получи погрешно впечатление за мен!

– Явно този момък не се задоволи с това, че го удостоихте с вниманието си – каза Дейвид до нея изумен. – Той си позволява дори да дойде тук. Може би трябва да извикам капитана!

– Не! – извика Рийган стъписано. Тя обърна отново лицето си към Травис и неволно се усмихна.

– Липсвах ли ти вече? – извика Травис засмян, вдигна я с двете си ръце във въздуха и я завъртя в кръг.

– Веднага ме пусни! – заповяда му тя с ядосан глас, което никак не подходеше на усмивката ѝ. – Ти вонис като... като градинар.

– Така ли? – отвърна той през смях. – Откъде всъщност знаеш как вонят градинарите?

Някой се изкашля високо зад гърба ѝ.

Рийган се изчерви цялата. Най-сетне успя да се освободи от ръцете на Травис.

– Мога ли да ви запозная – господин Дейвид Уейнрайт, господин Травис Станфорд. – Тя погледна нагоре към Травис, сякаш трябваше да го помоли за извинение. – Травис е моят съпруг.

Травис не се стъписа от думите ѝ, а протегна ръката си на Дейвид Уейнрайт и му каза сърдечно:

– Много се радвам, че се запознавам с вас, господин Уейнрайт. Вие сте стар познат на жена ми, нали?

Колко лесно все пак се отрони лъжата от езика ѝ, помисли си Рийган. Той се съгласи с нея и спаси честта ѝ. А беше примряла от страх, че ще ѝ се изсмее.

– Не, ние току-що се запознахме пред кабината ми – отговори Дейвид тихо, докато удивено наблюдаваше как този недодялан момък, този американец, с чувство за собственост слагаше ръка около тесните рамене на Рийган. Беше възмутен до дъното на душата си как този нецивилизован представител на работническата класа се отнася към една английска дама!

Травис забеляза как дребният мъж презрително сви устни, но не реагира на предизвикателството му, а Рийган беше прекалено заета с това да запази самообладанието си, докато отместваше ръката на Травис от рамото си.

– Надявах се, че сте стари познати – каза Травис, избягвайки погледа на Рийган, понеже тонът му го изобличаваше в лъжа. – Трябва отново да се залавям за работата, скъпа – добави той с усмивка. – Нали ще

останеш тук горе и ще стоиш настрана от долната палуба? – Той не изчака отговора ѝ, а изгледа Уейнрайт с изпитателен поглед.

– Нали все пак мога да ви я доверя с чиста съвест? – попита той учтиво, но изглежда с усилие сдържаше напушилия го смях. Рийган на драго сърце би го ритнала по пищяла.

Травис се обърна кръгом и изтича по стълбището надолу към междинната палуба, докато Рийган се питаше дали я ревнува. Не беше изключено Травис да се страхува, че няма да издържи конкуренция с един джентълмен от калибъра на господин Уейнрайт.

ГЛАВА СЕДМА

С настъпването на прилива корабът излезе в открито море. Рийган беше прекалено развълнувана, за да хапне нещо, и прекалено любопитна, за да напусне палубата дори само за миг. При това въобще не забеляза, че Дейвид ставаше все по-блед и започна болезнено да преглъща. Когато той се оттегли с учтиво извинение, тя само кимна усмихнато и остана сама на палубата.

Морски чайки кръжаха с крясъци около върховете на мачтите, когато мъжете опъваха платната. Люлеенето на кораба ѝ напомни за това, че се отправяше на морско пътешествие и че с вдигането на котвата за нея започваше нов живот.

– Изглеждаш щастлива – каза Травис тихо до нея. Не беше чула кога е изкачил стълбището.

– Ах, наистина се чувствам щастлива. Какво правят мъжете сега? Къде водят тези стълбища? Къде са се настанили другите пътници? Изглеждат ли техните стаи като нашата? Боядисана ли е всяка стая в различен цвят?

Травис я погледна развеселен и ѝ разказа всичко, което знаеше за кораба. Че представлява бриг с двадесет и четири оръдия на борда, които са му необходими за отбрана срещу пирати. Останалите пасажери обитаваха долната палуба в средата на кораба, обясни ѝ той, но не спомена нищо за лошото проветрение на техните помещения и строгите правила, които важаха там. Само на тях двамата и на Уейнрайт беше разрешено да се движат свободно на кораба.

По-нататък ѝ разясни защо напоследък почти всички кораби бяха боядисани в жълто. Преди американската революция господстваше обичаят всички кораби да се лакират, ала с всяко ново боядисване дървото потъмняваше все повече. С други думи колкото по-стар беше корабът, толкова по-тъмен беше неговият цвят. По време на войната англичаните имаха навика при нападение да се насочват най-напред към тъмните кораби, докато на някого му хрумна идеята да ги боядиса наново със светла боя, сякаш току-що бяха слезли от шапела.

Травис ѝ показа няколко оцветени в червено места на палубата ѝ и разказа, че почти цялата вътрешност на кораба била боядисана в червено, най-вече местоположенията на оръдията, за да свиквал екипажът с този цвят и да не изпадал в паника, когато при морско сражение

се наложило да воюва сред изплискани със свежа кръв дъски.

– Откъде знаеш всичко това? – удиви се Рийган.

– Известно време плавах с китоловен кораб. Друг път ще ти разкажа за него. Сега ще донеса нещо да хапнем, като естествено допускам, че си предразположена към ядене.

– А защо да не съм предразположена към ядене? От закуската на сам не съм слагала залък в устата си, оттогава мина цяла вечност.

– Вече се боях, че дребничкият ти приятел може да те е заразил с морската си болест. Обзалагам се, че в този момент около половината пасажери на междинната палуба повръщат в нощните си гърнета.

– Наистина ли? Ах, Травис, аз трябва да отида при тях! Вероятно ще успее да им помогна?

Той я хвана здраво за ръката, преди да стигне до стълбището.

– Ще имаш достатъчно възможности да се грижиш за болни хора, скрочището ми. Ала най-напред се наях и отдъхни. Днешният ден беше напрегнат за теб.

Може би имаше право и тя наистина беше изморена, но от постоянните му нареждания ѝ беше дошло до гуша.

– Никак не съм гладна и ще си отдъхна по-късно. Сега отивам при пасажерите долу да им предложа помощта си.

– А пък аз ти казвам, че ще се откажеш от намеренията си и ще ми се подчиниш.

Тя не помръдна от мястото си и го изгледа разярено. В този миг той се наведе надолу, лицето му се доближи съвсем до нейното и каза тихо:

– Или ще тръгнеш с мен надолу към каютата, или ще те понеса на гръб по стълбището пред очите на събралия се екипаж.

Врълхлетя я чувство на безпомощност. Защо този мъж не можеше да разговаря разумно с нея? Какво трябваше да направи, за да проумее колко важно беше за нея да има чувството, че се нуждаят от нея?

Когато той понечи да сложи ръка върху рамото ѝ, тя се обърна рязко кръгом и тръгна забързано надолу по стълбището. Влезе в каютата им, седна на пейката пред прозореца и едва сдържа сълзите си. Никак не беше лесно да запази илюзията си, че някой ден щяха да я уважават като дама, когато я третираха като невръстно дете.

Мина време, преди Травис да влезе в кабината при нея с поднос, отрупан с ястия. Мълчаливо подготви масата и седна до нея.

– Вечерята е готова – каза той и понечи да вземе ръката ѝ, ала тя я издърпа.

– По дяволите! – разгневи се той и скочи от пейката. – Седиш така,

сякаш съм те напляскал. И то само защото ти казах, че не бива да пропускаш вечерята си и да се лишаваш от съня си, за да помогнеш на няколко души, които дори не познаваш!

– Познавам Сара! – сонна му се тя. – И ти не ми каза да си почина, а ми заповяда! Ти винаги само си искал, никога не си молил за нищо. Не ти ли е минала някога мисълта, че съм разумно същество със собствена воля? В Англия ме държа под ключ в една стая, която не биваше да напускам. Сега ме затваряш в една малка каюта. Защо не ме вържеш за леглото или оковеш за масата? Защо не кажеш честно какво представлявам за теб?

Върху лицето му се изписаха безброй чувства, преди да се окопити от объркването и да й каже:

– Та аз ти обясних защо не можех да те оставя в Англия. Дори попитах този юноша, с когото разговаряше на задната корабна палуба, дали не е твой стар познат. Ако беше така, щях да те върна при семейството ти.

Едва сега очите й се напълниха със сълзи. Беше си въобразила, че Травис я ревнува, докато той търсеше само възможност на бърза ръка да се отърве от нея.

– Съжалявам, че съм ти в тежест – каза тя уязвена. – Навярно ще трябва да ме хвърлиш през борда, за да си спестиш по-нататъшните грижи.

В отговор Травис само поклати удивено глава и каза:

– Логиката ти навярно ще остане завинаги непонятна за мен, дори и хиляда години да живея. Не искаш ли например най-напред да хапнеш нещо, преди да те отведе на междинната палуба? Ако зависи от мен, можеш цяла нощ да държиш нощното гърне пред лицето на болните от морска болест.

Той я погледна с големите си очи с такова чистосърдечие, сякаш беше бог, когото молеше за добро време. Как да му обясни, че не иска жертви от него, а единствено правото да решава свободно? И че иска да докаже на себе си и на вуйчо си дали я бива за нещо?

Травис я отведе до отрупаната маса, но тя изглежда не можеше да се отърси от своето настроение. Човъркаше с вилицата из яденето и едва преглъщаше залците, докато се мъчеше да слуша Травис. Нито една дума не стигаше до съзнанието й, защото постоянно мислеше за това, че през целия си живот ще остане пленница и никога няма да има своя собствена воля.

– Изпий си поне виното – увещаваше я Травис.

Послушно вдигна чашата си и усети как тялото ѝ се отпуска. Стори ѝ се съвсем естествено, когато Травис я взе в прегръдките си, притисна я здраво към себе си и я отнесе в леглото. Смътно усещаше как я съблича, а когато легна гол до нея и я зацелува по шията, тя се усмихна и задряма.

Травис притегли завивката над нея и забележа колко е изтощена. Взе пурата и се отправи към задната палуба да пуши.

– Свикнахте ли вече?

– Ами да – каза Травис, като се обърна към капитана. – Вече сме на път да свикнем.

Капитанът огледа от главата до петите Травис, който се бе облегал на перилото на борда с пура в ъгъла на устата.

– Затруднения ли имаш, момчето ми? – попита той загрижено.

Травис се усмихна. Капитанът и баща му бяха приятели десетки години, преди старият да почине от холера.

– Какво разбираш от жени?

– Какво разбира един женен мъж от тях – отговори капитанът с едва забележима усмивка, зарадван, че не става дума за нещо сериозно. – Съжалявам, че още не съм се запознал с жена ти. Тя трябва да е красавица.

Травис разглеждаше пурата си. Мина време, преди да отвърне:

– Да. Само че ми е трудно да я разбирам. – Травис беше пряк човек и затова предпочете да смени темата: – Убеден ли си, че съм завързал достатъчно сигурно мебелите си в трюма?

– Така мисля – отговори капитанът. – Но се питам само, защо са ти нови мебели? Или си разширил къщата си с още едно крило?

– Не, не съм. – Травис се засмя от сърце. – Бих могъл да имам петдесет деца, всичките ще имат своя собствена стая и чак тогава ще ми се наложи да мисля за пристройки. Не, мебелите са предназначени за един приятел. Аз си купих още малко земя. Възнамерявам тази година да отгледам още повече памук.

– Още повече – повтори капитанът със страхопочитание. Той посочи с ръка към палубата около себе си. – Това е всичко, което ми трябва като място в моята професия. Всъщност, колко уврата земя вече притежаваш?

– Около четири хиляди, премерени на око.

Капитанът се закашля така, сякаш не беше чул добре.

– Надявам се, че малката ти жена е трудолюбива домакиня. Имотите изискваха цялото умение на майка ти, а след смъртта ѝ ти почти си

удвоил производството!

– Тя ще се справи – каза Травис уверено. – Е, хайде, лека нощ, мореплавателю.

Травис се оттегли в каютата си. Свали тихо дрехите си, покатери се на леглото и притегли Рийган в прегръдките си.

– Пита се само дали аз ще се справя с нея – промърмори той преди да задреме.

На Рийган ѝ трябваша точно двадесет и четири часа, за да стигне до заключението, че Травис има право за обслужването на болните от морската болест. Не беше допускала, че положението е толкова лошо. От ранна утрин чак до късна доба беше заета почти само с това да чисти повърнатото от лицата на болните и покъщнината им. Пасажерите бяха прекалено немошни, за да надвесят глава над нощните гърнета, които Рийган държеше пред тях. Беше им безразлично къде повръщат. Майки лежаха апатично в тесните си койки, до тях бяха ревящите им бебета, докато Рийган и две други жени вършеха черната работа, за да поддържат донякъде чисто спалното помещение и да успокояват болните.

Сякаш това бреме не бе достатъчно голямо, та Рийган се ядосваше и от настаняването на пасажерите. Те бяха наблъскани като добитък в три спални, разделени на семейни, неомъжени жени и неженени мъже, а корабният екипаж следеше строго да няма контакт между незадомени от двата пола. Сестри не биваше да разговарят с братя, бащи – с дъщерите си и в тези първи дни на морската болест и на всеобщата беда грижите за разделените членове на семействата общо взето бяха много големи.

Във всяка спалня редиците на твърдите, тесни койки бяха поставени така плътно, че човек едва се провираше между тях, още повече че в междинните пространства бяха струпани багажът и покъщнината на пасажерите: сандъци, кутии, денкове, кошници, в които бяха не само дрехите и сечивата на всяко отделно домакинство, но и хранителните запаси за пътуването. Някои неща вече започваха да се развалят, а вонята на развалени продукти разболяваше още повече болните.

Рийган и другите две жени, които постоянно влизаха и излизаха от спалните, трябваше да преодоляват някакво препятствие буквално на всяка стъпка.

Когато Рийган най-сетне се върна в собствената си каюта, която ѝ се стори същински дворец в сравнение с междинната палуба, тя беше така капнала, че едвам стоеше на краката си.

Травис остави настрана книгата, която четеше, и я взе в прегръдките си.

– Наистина ли беше толкова трудно, скъпа? – попита той тихо.

Тя намери сили само да клюмне на гърдите му, радостна от близостта на един здрав, силен човек, и облечена, че най-сетне се е отскубнала от мръсотията и бедността, които царяха на междинната палуба.

Така почиваше, опряна на гърдите му и надали забеляза, че я сложи да седне на един стол, когато се почука на вратата на каютата. Не отвори очи и тогава, когато чу да шурти вода. В края на краищата този приспивен шум беше бучал в главата ѝ през целия ден, когато се налагаше да пере дрехите и пелените и да изплаква нощните гърнета.

Остави се с усмивка в ръцете на Травис, който започна да разкопчава роклята ѝ. Наслаждаваше се на чувството, че се грижат за нея, след като с часове се беше грижила за други.

Когато понесе голото ѝ тяло с две ръце, тя се зарадва, че ще си легне в леглото, но когато усети горещата вода под таза си, облещи очи.

– Спешно ти трябва баня, моя малка воняща самарянке – каза той с усмивка, когато го погледна объркано. Горещата вода, макар че беше морска, ѝ подежда чудесно, тя се облегна доволно в чебура и остави Травис да я къпе.

– Не те разбирам – каза тя тихо, докато той грижливо разбъркваше сапунената пяна около снагата ѝ със силните си ръце.

– Ако не разбираш нещо, трябва само да попиташ и аз ще ти обясня.

– Преди няколко седмици ти бях казала, че човек, който отвлича хора, е злодей и неговото място е в драголника. Но сега...

– ...те къпе злодей, който отвлича прелестни млади дами, дори ги изнасилва, вместо да ги пребива от бой, нали? Затова си разочарована или удивена? – допълни той с дяволита усмивка.

– Не – отговори тя сериозно – но съм убедена, че си способен на всичко. Такъв човек като теб е непонятен за мен.

– Но другите мъже ги разбираш по-добре. Например този дребничък Уейнрайт, нали? С колко мъже всъщност си се запознавала досега? Колко пъти си била влюбена?

Той не беше подготвен за отговора ѝ.

– Досега в един мъж – отвърна тя тихо. – Аз го обичах. Не мога да си представя, че това ще ми се случи някога отново.

Травис забеляза как очите ѝ се навлажниха, краищата на устните ѝ леко се повдигнаха и тя впери замечтан поглед в непрогледния мрак.

Рийган си спомни в този миг как Фаръл я беше попитал дали иска да се омъжи за него, но в следващия миг се стресна, защото Травис

захвърли сапуна пред лицето ѝ във водата.

– Къпи се сама! Или може би ще чакаш дотогава, докато любовникът ти пристигне и те избави от тази тегиба! – извика той сърдито и излезе с тежки крачки от каютата.

Усмиваше се доволно, защото го беше накарала поне да ревнува, изкъпа се сама и излезе от чебура. Може би ще му се отрази много добре, размишляваше тя злорадо, като знае, че не е единственият мъж в живота ѝ, че и други са играли роля в него. Когато пристигнат в Америка и пътищата им се разделят, той навярно няма да е толкова самонадеян, смятайки, че тя не може да стои сама на краката си. Навярно там щеше да срещне дори отново мъж като Фаръл – мъж, когото щеше да обича и който нямаше да я смята за глупаво малко дете.

Качи се в леглото си и внезапно се почувства много самотна. Не обичаше Фаръл, той искаше да се ожени за нея само заради парите ѝ. Вуйчо ѝ също не я искаше, а пък Травис, този непонятен, арогантен и сегиз-тогиз все пак добродушен мъж, я искаше само временно. Беше ѝ го казал без заобикалки. Уморена, самотна и гладна, тя се разплака.

Когато Травис я притегли в обятията си, тя се вкопчи в него от страх, че и той би могъл също да я остави.

– Тихо, сладката ми – шепнеше той. – Успокой се. Ти си на безопасно място. – Тя трябваше да се чувства защитена при него, но когато усети устните му върху устата си, пожела нещо повече от утешителни думи.

Може би причината се криеше в мизерията, която беше принудена цял ден да преодолява, или в самотата ѝ: така или иначе, тя изпитваше вълчи глад за Травис. Вече не мислеше за това, дали беше пленница или само временна любовница – знаеше само, че имаше нужда от него и че изгаряше за прегръдките му. Когато я любеше не се чувстваше вече толкова излишна, не беше в очите му досаден придатък, а човек, от когото имаше някаква полза на този свят.

Тя се вкопчи с две ръце в отвора на ризата му, едно копче се скъса и литна през люка. Космите на гърдите му бяха възбуждащи, те ѝ напомняха за неговата мъжественост. Пръстите ѝ изпитателно се плъзгаха по кожата му, не нежно, а целенасочено, почти необуздано. Усещаше, че го побиват тръпки от допира ѝ.

Той я метна върху леглото, после се изправи в цял ръст, съблече се бързо. Очите му бяха пламтящи факли, устата му беше пресъхнала и гореща. Когато седна накрая на леглото и събу ботушите си, широкият му мускулест гръб я изкуши да го хапе по раменете, докато зърната на

гърдите ѝ леко се приплъзваха над ребрата му. После прокара устни по гръбнака му, хвана го отстрани за хълбоците, и забила палци в ребрата му, разтри гърдите си о гърба му. Усещането за мускулите му, този релеф от хълмове и долини, който толкова кротко се отдаваше на докосването ѝ, беше главозамайващо. Даваше ѝ усещането, че има власт над него.

Страстно засмука ухото му и нададе приглушен стон. В този миг Травис я обърна към себе си с мълниеносно движение, сграбчи я с две ръце и се озова върху нея. Тя го желаше страстно и беше повече от готова за него.

Травис беше зашеметен от тази директност, с която днес го предизвикваше. За пръв път той я облада с целия плам на страстта, която го теглеше към нея, усетил цялата ѝ вътрешна освободеност. Той проникна уверено и дълбоко в нея, масажираше с двете си ръце полукълбата ѝ и я притискаше все по-здраво към себе си.

Надвити от бурята на чувствата, стигнаха заедно връхната точка на наслада. Възбудата им стихна твърде бавно. Все още слети, с потръпващи хълбоци, потънаха в една блажена умора.

– Какво направи с мен? – шепнеше Травис на ухото ѝ. Той я държеше така здраво, че тя едва дишаше.

Рийган беше прекалено изтощена, за да му отговори. Само вдигна ръце, уви ги около врата му и докато се унасяше в сън, Травис я погали нежно по влажните коси и грижливо намести завивката около тялото ѝ. В съня си усещаше близостта на снажното му тяло, топлия нежен дъх до слепоочията си. Тя се протегна, отвори за малко очи, усмихна се сънено, почувства нежната целувка по устата. После отново се унесе. Той се отпусна до нея, сложил глава до нейната на възглавницата.

С пукването на зората Рийган беше отново на междинната палуба и с часове превиваше гръб сред спарения въздух, за да помага на страдащите от морска болест пасажери. Късно следобед Травис ѝ заповяда да се прибере в каютата им.

– Ако работиш непрекъснато, скоро никой няма да има полза от теб – каза той.

Тонът му не беше уместен. Присвояваше си правото отново да ѝ дава заповеди.

– Би могъл да ми помогнеш, вместо да се шляеш по палубите – нахока го тя.

Травис беше с широки шарени панталони, натъпкани в меките му кожени ботуши. В този миг ѝ мина през ума, че когато се връщаше в каютата, памучните му ризи винаги бяха мокри. Така си обясни факта, че Травис можеше да си позволи самостоятелна кабина. Очевидно трябва да заплати по някакъв начин цената на пътуването си през океана.

– Как да ти помогна? – попита той. – Не може да очакваш от мен, че ще изтривам устата на хората от остатъците храна, ако имаш това предвид.

Ако Травис беше длъжен с труда си да плати пътуването, то също важеше и за нея, и в такъв случай тя не биваше да скръства ръце.

– Днес сутринта се строшиха горните рамки на две двойни койки. Помолих екипажа да ги ремонтира. Моряците ми се изсмяха.

– Сигурно защото не знаеш коя е долна и горна страна на чука. – Значи две счупени койки. Какво има още?

– Нужен ни е някой, който да се грижи за по-големите деца. Навярно ще придумаш Сара Тръмбъл, стига да знаеш къде се е дянала. Не съм я виждала от много време.

– Сара има работа – каза той лаконично. – Но за останалото може да разчиташ на мен.

Прие отговора му успокоена, защото досега Травис винаги беше изпълнявал обещанията си.

– Ако продължиш да ме гледаш така – предупреди я той – ще отрежа мачтите и ще построя от тях отделни кабинки за твоите пасажери.

Тя се засмя и се залови отново за работа с подобро настроение.

Пет минути по-късно Травис се появи пред вратата на спалнята за неомъжени жени със сандъче, пълно с дърводелски инструменти. Някои от пасажерите, които бяха само по бельо, вдигнаха невъобразима врява. Травис успя бързо да им наложи присъствието си. Той се шегуваше с тях и им разправяше, че мъжете щели да се зарадват, ако се появят в такъв вид на палубата, защото по цял ден гледали наоколо само вода, а при продължително плаване това водело до меланхолия. И макар че не го биваше за онези работи, както беше казал преди малко на Рийган, той държа главата на една жена над нощното гърне и после дори ѝ изтри устата. Докато сковаваше дъските за двете койки, подсуши две бебета и струпа тежките куфари и сандъци в коридорите едни върху други, за да се минава по-лесно. Накрая провери състоянието на останалите койки, поправи разклатените опори на леглата и подмени изгнилите дъски с нови. Когато излизаше от спалнята, повечето жени гледаха след него с благодарна усмивка, а Рийган се чувстваше така, сякаш вихрушка беше

прогонила миризмата на плесен от междинната палуба.

– Боже мой – каза с въздишка една жена, на чието бебе Травис беше сменил пелените – на кого принадлежи този великолепен мъжки екземпляр?

– Той принадлежи на мен! – извика Рийган толкова високо, че жените се засмяха, а тя цялата се изчерви.

– Не се срамувай от това, сладката ми – извика друга – а благодари на всевишния за добродетелите му!

– Нощем може би предпочита да прави нещо друго, вместо да благодари на всевишния – подхвана трета жена.

Рийган едва не прегърна една друга жена, която взе да охка и тя се затича към нея с гърнето. После я обзе гняв. Травис се беше осмелил да флиртува пред очите ѝ с всичките тези жени! Вероятно му харесваше всички да му се умилкват, само защото беше единственият мъж, който се осмеляваше да престъпва прага на залата за неомъжени жени. Биваше ли да го прави? Мъж като Травис Станфорд не разпитваше надълго и нашироко, а правеше онова, което му харесва.

Защо Травис трябва да се отнася към нея като към дама? Та за това нямаше никакво основание. Той я познаваше само като партньорка в леглото. Тази недодялана американска канара от мускули наистина нямаше представа, че жените могат да бъдат нещо повече от обекти за наслаждение. Не правеше никаква разлика между жените, които лежах болни в леглото и онези, които бяха облечени в кадифе и коприна. Всичките му изглеждаха така, сякаш бяха създадени само за да удовлетворяват желанията му.

Малко преди залез слънце тя излезе на палубата, за да изплакне подлогите. Травис и двама матроси бяха заобиколени от децата на пасажерите от междинната палуба, на които показваха как се развързват морски възли. Хлапе на почти две годинки седеше в скута на Травис и го гледаше прехласнато как свързва двата края на въже в сложен възел. Едно невръстно момиче, коленичило пред него, се опитваше да съедини две ивици плат по същия начин. Травис вдигна очи и ѝ махна усмихнато, после показа на момичето как трябва да завърже възела.

Рийган вирна високомерно нос, взе си подлогите и се върна на душната междинна палуба. Със скърцане на зъби трябваше да се примири с факта, че дори децата го намираха за неотразим. Той принадлежал на нея, беше казала на жените. Ала сега разбра, че нямаше никаква власт над него. За него тя не беше нищо друго, освен играчка, която ще захвърли в момента на пристигането в Америка, за да си набави нова, не

така изтъркана като нея. Започна да оглежда подозрително неомъжените жени в спалнята и да се пита коя ли ще бъде нейна заместница.

Когато работата в помещението за неомъжени жени свърши, тя се качи отново на палубата. Чувстваше, че ще се пръсне от гняв. Била толкова скучна, беше й казал нейният вуйчо, че му се случвало да се срамува заради нея. Ала през последните седмици преживя много неща. Вече не беше наивно момиче.

Влезе в празната каюта, застана до прозореца и разсеяно заразглежда звездното небе, когато зад гърба ѝ се отвори вратата.

– Какво има, дявол да го време... – изруга Травис.

Една керамична кана едва не го улучи по главата.

– Достави ли ти удоволствие флиртуването? – извика Рийган и грабна втора кана от етажерката на стената. – Сигурно искаш всички жени да ти целуват краката, нали? Какъв великолепен мъжки екземпляр, ха-ха-ха! – Втората кана профуча край рамото му. Когато посегна към третата, Травис се втурна към нея и я хвана здраво за китката.

С едва забележима усмивка на задоволство той каза:

– Не ставай жертва на темперамента си, а се помъчи, моля те, да си спомниш, че до скоро беше английска дама.

Снизходителният му тон ѝ напомни, че той действително беше сложил край на статута ѝ на целомъдрена госпожица. От тази мисъл изпадна в ярост.

– От теб ще умра! – избухна тя грубо и го блъсна с лакти. Стонът му ѝ достави известно удовлетворение и преди да се е окопитил, тя го ритна в пищяла.

В този миг, като разтриваше пищяла си, той се отдръпна от нея и я погледна слисано.

– Може би ще ми кажеш какво те озлобява така срещу мен?

– Озлобява ли? – подигра се тя, като разтегляше гласните. – Смятам за нетърпима претенцията ти, че имаш право на всичко в света! Нима си доволен едва тогава, когато те обожават всички жени? Позволяваш си да злоупотребяваш с кърмачета, за да оплиташ в мрежите си жените! Каква низост! И коя си набелязал да отвлечеш когато ми се наситиш?

– Подхвърли ми чудесна идея! – каза Травис наперено. – Убеден съм, че някоя от тях ще бъде много благодарна за това, на което сега се наслаждаваш. Може би ще разпиташ дали някоя не иска доброволно да се размени с теб?

– Ти си най-суетното, най-арогантното същество, което бог е създавал някога на земята! – продължаваше да вилнее Рийган. – Не ти ли е

минавала мисълта, че ми е противно да бъда пленница? И че други жени също няма да се зарадват на тази перспектива? Защо очакваш благодарност от мен, когато ме държа при себе си против волята ми и ме доведе на този кораб, за да ме откараш в страна, която ненавиждам? И ме заплашваш, че ще разкриеш истинските ни отношения, ако не остана при теб?

– Колко пъти трябва да ти обяснявам защо не можех да те пусна на свобода в Англия – отговори той с необичайно тих глас. – Винаги съм ти демонстрирал добрата си воля, облякох те от главата до петите, но ти си оставаш непоправима романтичка, която не желае да види истината в очите. Нима вече си забравила как мъжете се нахвърлиха върху теб в пристанищния квартал?

Стори й се, че отново чува вуйчо си. Постоянно някой трябваше да я покровителства, винаги й натякваха, че правели всичко за нейно добро!

– Аз не съм ти благодарна – каза тя спокойно. – И не желая повече да ми подаряваш нищо. Излишно е да се боиш, че тук, на кораба, някой мъж ще се нахвърли върху мен. Затова веднага ще те напусна и ще се преместя при неомъжените жени.

Тя погледна обикновената си рокля от муселин, която Сара беше ушила за нея през последната нощ.

– Като пристигна в Америка, ще се постарая да спечеля толкова много пари, че да те обезщета за тази рокля. Другите може би ще успееш да продадеш.

С тези думи тя се обърна кръгом и тръгна с вдигната брадичка към вратата.

Изнизаха се секунди, преди Травис да проумее, че тя наистина се канеше да го напусне. Беше достатъчно своенравна, за да осъществи намерението си. Без много да размишлява, той сграбчи деколтето на роклята й, докато тя теглеше в едната посока, а пък той в другата, шевовете се разпраха и роклята се превърна в купчинка плат в нозете на Рийган.

Лицето му се промени мигом. Гневът се превърна в страст, очите му се впериха в гърдите й.

– Не – прошепна тя, докато се мъчеше да се отскубне от хипнотичната магия на погледа му. После сама се опря на силната му ръка. Той я притегли към тялото си и изви кръста й.

Тя се бранеше, не искаше да се подчини, показвайки воля, ала когато усети устните му, съпротивата рухна.

– Ще правиш това, което аз ти казвам – чу тя нисък, заплашителен

глас. Вдигна я високо и започна да я целува по шията. – Ще ми принадлежиш дотогава, докато ми харесва.

Тя отметна със затворени очи глава назад и се остави безволево в ръцете му. Не знаеше как щеше да се отскубне от този мъж, който с такава лекота обладаваше тялото ѝ.

– Ти ми принадлежиш – шепнеше Травис. – Намерих те на улицата и затова ми принадлежиш. Той я отместа към стената, докато тя се вкопчваше с ръце в раменете му и забиваше пръсти в плътта му през ризата, привличайки го още по-плътено до себе си.

Лявата му ръка се плъзна по хълбоците ѝ, галеше бедрата ѝ, вдигна краката ѝ и ги постави на хълбоците си. Тя се уви около него с двата си крака, заби нокти в гърба му, висеше на тялото му като на мраморна колона, докато той галеше хълбоците ѝ.

Ръцете му я милваха, играеха си с нея. Обзе я луда страст. Не забеляза кога той разкопча колана си и събу панталона. Хвана я с две ръце за хълбоците, вдигна я високо във въздуха и я постави върху члена си. За миг тя отвори очи.

Вилнееше с двете си длани из косата му, докато той без усилие я вдигаше и спускаше все по-бързо, докато почти не закрепя от сладостно изтръпване. Когато впи устни в нейните, краката ѝ се сплетоха здраво около него, а телата им бяха обхванати от могъщата конвулсия на върховното удоволствие.

После тя бавно се съвзе от този транс. Тялото ѝ беше само лепкава маса върху яките, мускулести бедра на Травис. Той целуна нежно окъпания ѝ в пот тил, докато все още я държеше на ръце. Отнесе я като малко дете в леглото и я положи в него така, сякаш беше крехка, немалко скъпоценност.

Бавно съблече ризата си като се олюляваше, сякаш беше останал без сили и легна при нея.

– Още една пропусната вечеря – измърмори той, но изглежда не съжаляваше искрено. Притегли я към гърдите си и окъпаните им в пот тела прилепнаха едно към друго.

– Няма да ти позволя да ме напуснеш. Никога... – прошепна той преди сънят да ги надвие.

ГЛАВА ОСМА

На следващото утро тя не искаше да го погледне, защото усещаше самодоволното му изражение. Изглеждаше толкова самоуверен, че й идваше да го халоса с нещо. Очевидно си въобразява, че вече познава и кътните й зъби, че я владее изцяло и му стига да мръдне пръста си, за да му се подчини.

Така й се искаше да изтрие тази самоувереност от лицето му. С какво наслаждение би наблюдавала как му се изплъзва онова, което си въобразява че му принадлежи по право.

Когато закусваха, на вратата се почука кратко и влезе Сара Трамбъл.

– Ах! – възкликна тя. – Моля за извинение! Мислех си, че вече сте на палубата или при болните!

– Седнете при нас, Сара – покани я Травис – и хапнете един залък. – И погледна Рийган така, сякаш прекрасно разбира какво е в душата й.

Сара втренчено гледаше муселина, който беше завършила едва вчера. Като се позасмя и хвърли ироничен поглед към Травис, тя каза:

– Ако ще се отнасяте винаги така с труда ми, Травис, може да си спестите парите за шиенето.

Травис прокара ръце през косата си и каза през смях, докато Рийган, цялата изчервена, гледаше настрана:

– Ще се постарая да се владее. Сега ви оставям сами. Капитанът плава с непълен екипаж и има нужда от мен като временен работник. Макар че – добави той ухилено – днес се чувствам малко изморен. – Целуна по бузата Рийган, която извърна лицето си, и напусна каютата.

Сара го изпрати с дълбока въздишка:

– Ако имаше още мъже като него, бих могла да се простя с моминството.

Ако Рийган беше научила някои цветисти ругатни, тя сигурно щеше да ги употреби сега, но само попита с ехиден тон:

– Днес нямате ли никаква работа?

Сара не се разсърди на тази забележка. Тя само се усмихна и каза:

– Ако ми принадлежеше, и аз щях да бъда ревнива.

– Да принадлежи на мен...? – Рийган си пое припряно въздух и каза с малко по-спокоен тон: – Травис Станфорд не принадлежи на никого. – После се залови да разтребва масата.

Сара я погледна и реши да смени темата:

– Познавате ли мъжа отсреща, госпожо Станфорд?

– Дейвид Уейнрайт ли? Двамата само разговаряхме малко. Един бегъл познат, би могло да се каже. Как е той?

– Нямам представа. Но аз седях напоследък два дни във вашата каюта, за да шия новите ви рокли, и не чух никакъв шум от съседната. Помислих си, че господин Уейнрайт ви помага при обслужването на заболялите от морската болест пасажери.

Рийган свъси чело и реши да провери какво става. Тя се извини на Сара и излезе от каютата. Макар че цели два дни обонянието ѝ беше притъпено от миризмата на повърнати ястия, тя едва издържа вонята, която я лъхна, когато отвори каютата на Дейвид. Постоя известно време на прага, докато очите ѝ свикнат със здрача, който цареше в помещението.

Чак тогава забеляза на пейката до прозореца нещо, което приличаше на мръсен вързоп парцали: господин Дейвид Уейнрайт, който целият трепереше. Рийган се приближи до него и веднага разбра, че има висока температура. Очите му присвяткваха подозрително и той си тананикаше нещо в своя делириум. Доловила шум зад гърба си, Рийган се обърна. Сара стоеше до вратата и оглеждаше ужасена каютата.

– Та тук вони като яма за течен тор! – извика тя.

– Бихте ли помолили Травис да ми донесе гореща вода? – попита Рийган с енергичен тон. – Ако може цял чебур! Донесете ми парцал и сапун от моята кабина.

– Веднага – отговори Сара и си плю на петите. Този път не искаше да е на мястото на Рийган.

Слънчевата светлина блестеше през люка в каютата на Уейнрайт и покриваше косите на Рийган със златисто сияние. Нейната мека, приятно ухаеща муселинова рокля изглеждаше на тази светлина като коприна, а бродираните от златни нишки декоративни рози по краищата искряха.

Рийган държеше книга на скута си и гласът ѝ беше толкова обаятелен, колкото гледката, която представляваше.

Дейвид, на когото четеше на глас от книгата, седеше на другия край на пейката до прозореца, облегнал се удобно на възглавниците, едната ръка с превръзка през шията, бяла чиста риза с отворена яка. Вече беше минал месец, откакто Рийган го намери в безсъзнание в каютата му. При

първите резки люшкания на кораба се беше разболял от морска болест и се беше оттеглил в каютата си. Няколко часа по-късно паднал толкова лошо от койката, че си счупил ръката. Почти в несвѣст от болки и гадене, не могъл да извика за помощ. Когато Рийган го намери, той вече не знаеше кой е и къде се намира и след като ръката му беше наместена и гипсирана, състоянието му остана с дни толкова критично, че всички се страхуваха дали ще оцелее.

В тази критична фаза Рийган ден и нощ не се откъсваше от него. Чистеше повърнатото от пода, търкаше каютата, миеше болния, слагаше го да седне на леглото и го хранеше с каша, приготвена от консервирана в саламура риба. Ободряваше го и с волята си поддържаше инстинкта му за самосъхранение. Дейвид беше неблагодарен пациент: оплакваше се постоянно, че щял да умре, нямало никога да види отново Англия и американците щели да бъдат виновни за смъртта му. С часове разказваше на Рийган за предчувствията си, че земните му дни били преброени.

За Рийган състоянието на Дейвид беше добър предлог да се отскубне от присъствието на Травис. Освен това се радваше, че за пръв път в живота имаха нужда от нея и не трябваше постоянно да се упреква, че е в тежест на други.

– Моля те, Рийган – помоли я Дейвид – остави за малко книгата настрана и поразговаряй с мен. – Той премести счупената си ръка върху възглавницата – жест, който трябваше да подчертае неговата безпомощност.

– За какво искаш да разговаряш с мен? Нима вече не изчерпахме всички теми? – попита тя.

– Знаеш добре, че разговаряхме предимно за мен. Но за теб направо не зная нищо. Кои са твоите родители? Къде си живяла в Ливърпул и как си се запознала с този американец?

Рийган затвори книгата и се изправи.

– Може би е по-добре да се разходим малко на палубата. Времето е превъзходно и малко движение ще ни бъде полезно.

С пресилена усмивка на лицето Дейвид сложи крака върху дъсчения под и изчака търпеливо, докато Рийган му помогна да стане.

– Моята мистериозна дама – каза той закачливо, но изглежда не му беше неприятно, че булото на тайната продължи да закрива предишния ѝ живот.

Когато пристигнаха на палубата – той сложил ръка на раменете ѝ, тя, подкрепяща го с ръка около кръста му – Травис беше първият, когото срещнаха. Рийган не можеше да не направи сравнение между този

строен, рус мъж в безупречния му костюм до нея и Травис в неговата пропита от пот памучна риза и разрошената коса, която миришеше на морска вода.

– Идвате за глътка свеж въздух, нали? – попита Травис учтиво, и подигравателно намигна на Рийган. Уейнрайт отвърна на въпроса му с късо, почти рязко кимане.

Когато отминаха няколко крачки, Дейвид каза:

– Как си могла да се омъжиш за такъв човек! Като си помисля, че ти, най-нежната, най-деликатната жена на света, трябва да живееш с този примитивен, невъзпитан заселник, ми се струва, че веднага мога пак да се поболея.

– Травис не е безчувствен – отвърна Рийган припряно. – Травис е...

– Какъв е той? – попита Уейнрайт нетърпеливо.

На този въпрос не можа да отговори. Обърна се, облегна се на перилото на борда, втренчи се във водата и се опита да си отговори какво значеше за нея Травис. Вечер постоянно се грижеше да вземе гореща баня; нощем я довеждаше до плач от щастие; сутрин се събуждаше с чувството, че е негова пленница...

– Какво ти е, Рийган? – попита Дейвид загрижено. – Защо не отговаряш? Не ти ли е добре? Преуморена ли си? Знам колко е напрегнато да се грижиш за толкова труден пациент като мен! Искаш ли да се върнеш в каютата си?

– Не – каза тя усмихнато. Беше ѝ се налагало често да слуша тези оплаквания. – Та ти знаеш с какво удоволствие прекарвам времето си с теб. Искаш ли да седнем за малко?

Докато прекарваше остатъка от следобед с него, в мислите си често беше някъде другаде. Не го слушаше или отвърщаше поглед от него към Травис, който като котка ловко се катереше по вантите или навиваше дебели конопени въжета. Няколко пъти той ѝ намигна, сякаш винаги знаеше кога го наблюдава.

От много седмици насам тази вечер тя се беше прибрала в кабината при него и когато той влезе и я видя да седи на пейката до прозореца, очите му засияха от щастие.

Въобщо, помисли си тя, той се беше разхубавил през последните седмици. Работата на открито му се отразяваше добре и мускулите му се откряваха още по-ясно под загорялата кожа.

– Каква желана гледка след напрегнат ден! – извика той. – Ще ме целунеш ли за добре дошъл или вече си подарила всичките си целувки на младия Уейнрайт?

Думите му ѝ подействаха като студен душ.

– Нима очакваш, че това ще ми хареса? Мислиш, че всички мъже могат да ми натрапят като теб незаконна връзка или че таят подобни мисли?

Травис се обърна с гръб към нея, съблече ризата си и започна да се мие.

– Радвам се да науча, че този зелен младеж не се опитва да открадне собствеността ми. Коего не значи, че ще сполучи. Но ми е драго да го чуя от теб.

– Не мога да проумея защо си толкова самонадеян! Аз не съм твоя собственост.

– Искаш ли да ти докажа обратното? – отговори Травис със самодоволна усмивка.

– Аз не ти принадлежа – повтори тя. – Мога сама да се грижа за себе си.

– Хмм – изсумтя Травис, изправи се пред нея и прокара нежно показалец по ръката ѝ. Побиха я тръпки и той я изгледа с присвити очи. – Може ли и този младеж с жълто около устата с един пръст да направи така, че да те побият тръпки на наслада по гърба?

Тя махна ръката му от себе си.

– Дейвид е джентълмен. Ние разговаряме с него за книги и музика – за неща, от които ти нищо не разбираш. Той произхожда от един от най-старите родове на Англия и неговата компания ми се отразява добре. – Тя вирна брадичката си напред. – Няма да допусна да помрачиш дружбата ни с твоята ревност.

– Ревност ли? – изсмя се Травис. – Към един толкова мекушав юноша? – Той я погледна, като клатеше глава. – Наистина имам впечатлението – продължи той с равен глас – че този младеж има сериозни намерения към теб. Затова не бива вече да се виждаш толкова често с него.

– Вече да не се виждам толкова често? – избухна тя. – Има ли нещо в живота ми, което да ме оставиш сама да решавам? Не съм свързана с теб и когато пристигнем в Америка, съм решила да използвам свободата си. Убедена съм, че Дейвид има почтени намерения и не се опитва като теб да направи от мен една... една робиня.

Травис сложи ръце върху раменете ѝ и я попита спокойно:

– Наистина ли искаш да ме замениш срещу младеж с жълто около устата и венчален пръстен?

Когато се наведе към нея и понечи да я целуне, тя отвърна лицето си.

– Защо не? – каза тя тихо. – Мъжете не могат да бъдат чак толкова различни. Ако Дейвид ме обича, би трябвало да се понасяме и в съпружеското легло.

В този миг ръцете му я сграбчиха брутално.

– Само да посмее този юноша да те докосне с пръст, ще му строша всички кокали по тялото. – Той я погледна решително в очите. – А ти ще стоиш отстрани и ще гледаш! – Тръгна към вратата и излезе с тежки стъпки от каютата.

Тази нощ Рийган спа сама в голямото легло. Не искаше да признае колко самотна се чувства, когато не усеща ръцете му около тялото си. През цялата нощ се мята в безсъница от единия до другия край на леглото, борейки се със страха и сълзите си.

На следващата сутрин имаше сини кръгове около очите и за пръв път Сара не ѝ досаждаше с въпроси, а седеше няма срещу нея, вгълбена в шиенето си.

Надвечер се почука на вратата на каютата и Дейвид я попита дали иска да се разходи с него на задната корабна палуба.

На палубата Рийган изглежда се интересуваеше само от Травис, ала той не погледна нито веднъж към нея.

Явно тя не значи нищо за него, беше поредното ѝ откритие, което я ядоса толкова много, че тя реши да се посвети на своя придружител, който за сетен път искаше да изплаче болката си от продължителността на пътуването и обслужването. Когато изненадано забеляза, че тя го слуша със затаен дъх и гледа с премрежени очи, той веднага смени темата.

– Днес изглеждаш особено очарователна – каза с ласкав глас той. – Косите ти блестят като изтъкано злато на слънцето.

Тъкмо в този миг покрай тях минаваше Травис с тежък топ непромокаемо платно върху плещите.

– Колко мило го каза, Дейвид – възкликна тя толкова високо, че Травис да я чуе. – Ти умееш да правиш такива комплименти на една жена, че тя се чувства като кралица. Толкова очарователно с мен не е говорил никога един мъж.

Хвърли крадешком поглед към гърба на Травис, който носеше това си с такава невъзмутимост, сякаш не беше разбрал нито дума.

Следващата нощ той отново не се мярна в каютата. О, да, тя ще му докаже, че няма да се трогне, ако я изостави! Ще му покаже кой трябва да се разпорежда с живота ѝ! Целия следващ ден флиртува с Дейвид и го гледаше особено захласнато, когато Травис минаваше покрай нея.

Когато вечерта Дейвид я изпращаше до каютата, той я прегърна страстно в тъмния коридор, вместо да се сбогува както обикновено с дружелюбно ръкостискане.

– Рийган, – прошепна той, и горещият му дъх стигна до ухото ѝ, – ти трябва да знаеш, че аз те обичам. Обичам те от първия миг, ала всяка нощ ме измъчва мисълта, че това... това чудовище има правото да спи при теб. Скъпа, ако изпитваш същото, то тогава...

Той я целуна страстно, за да не остане никакво съмнение какво има предвид. В този миг Рийган установи с почуда, че целувките му ѝ бяха противни. Опита се да го отблъсне.

– Аз съм омъжена жена – каза тя сподавено.

– Омъжена си за един мъж, който не е достоен да целува подгъва на роклите ти! – отвърна той, дишайки тежко. Ще държим в тайна нашата връзка, докато пристигнем в Америка. После ще подадеш молба за развод. Немислимо е да прекараш целия си живот при този беден моряк. Ще ти построя дом, какъвто тази изостанала страна още не е виждала. Аз ще...

– Дейвид – възрази тя енергично – пусни ме веднага!

– Не, скъпа! Ако нямаш смелостта да напуснеш мъжа си, аз ще разговарям с него.

– Не, моля те, не!

Травис беше прав. Тя съвсем не искаше този млад джентълмен, само го използваше, за да разпали ревността на Травис.

А Дейвид я обсипваше непрестанно с горещи, влажни целувки по лицето, докато тя се гърчеше в прегръдките му, за да се отскубне от него.

Положението ѝ ставаше все по-отчайващо, когато той ненадейно хвъркна във въздуха. Преди още да се удари с гръб о стената, Травис го удари с юмрук в лицето.

– Не – изкрещя Рийган, когато Травис замахваше да го халоса още веднъж. – Та ти ще го убиеш!

С един скок тя се озова при него и се вкопчи в ръката му, докато Дейвид тупна безжизнен на пода.

Травис извърна изкривеното си лице към нея. Очите му бяха помътнели от ярост, устата му язвително присвита. Стъписана, отстъпи крачка от него.

– Получи ли си заслуженото? – избухна той с навъсени вежди под свирепата бръчка на челото. После я остави в недоумение и се върна обратно на палубата.

Рийган погледна към Дейвид, който едва помръдваше. Кръв шуртеше от носа му. В началото понечи да му помогне, но когато видя, че може и сам да се изправи, тя осъзна, че не беше пострадал сериозно и избяга в каютата си.

Облегна се с разтуптяно сърце на вратата и даде воля на сълзите си. Травис се беше разгневил с право. Беше си играла с чувствата на Дейвид, почти му беше обещала онова, което никога не се канеше да му даде. И всичко това само за да разпали ревността на Травис. Ала това беше напразно усилие на любовта, за него тя беше само обект на желание.

Хвърли се на леглото и плака, докато заспа. Часове по-късно се събуди с бодящи очи и чувството, че в главата ѝ има камъни. Нещо се търкаляше по пода, после корабът неочаквано се наклони толкова силно настрани, че тя се прекатурна от койката и остана да лежи зашеметена на дъсчения под. Вратата на каютата се отвори със замах и се блъсна с трясък о стената, а корабът се наклони на дясната страна.

Травис стоеше в рамката на вратата, широко разкراчил нозе, за да балансира люлеенето на кораба. Водата се стичаше на малки вадички по косата му, по лицето и по престилката от тежка мушама.

Той я вдигна, когато се изтърколи пред краката му.

– Ранена ли си? – изкрещя и я притисна към гърдите си. Едва сега осъзна, че този страхотен вой там отвън трябва да я е събудил.

– Какво става там горе? Потъваме ли? – попита тя и се сгуши в него. Колко се зарадва, че е отново при нея!

– Има само буря – изкрещя той с всички сили, за да надвика шумотевицата. – Тя не може да ни застраши. Вече с дни се подготвяме за нея. От теб искам само да стоиш тук в каютата! Да не ти щукне отново да излезеш на палубата или да отидеш при другите пасажери! Разбра ли ме?

Тя кимна, опряна на рамото му, вкопчи се в него и си помисли щастлива: значи ме беше оставил тези три дни, защото е трябвало да подготви кораба за бурята!

Отнесе я до леглото, погледна я загадъчно и я целуна дълго и страстно.

– Стой тук – повтори той и я помилва нежно над зачервените от плач очи.

После отново замина. Когато вече не беше в обятията на Травис, корабът се люлееше по-силно и тя се вкопчи с две ръце в ръба на койката, за да не падне от леглото. Вода течеше под вратата на каютата и скоро покри пода.

Втренчи се в прииждащата и отливащата се вода и се опита да си

представи какво ли беше горе на палубата. Щом като морето проникваше вече в каютата, вълните бяха достатъчно високи и заливаха палубата. Нейната богата фантазия ѝ рисуваше страховити гледки. Като малко дете стана неволен свидетел как слугиня на вуйчо ѝ получи писмо със съобщение, че мъжът ѝ бил хвърлен през борда при морска буря. Беше прочела на глас на кухненския персонал страшните подробности на нещастieto и всяка дума се беше забила в съзнанието ѝ.

Това писмо сигурно не преувеличаваше. Вълните там горе действително трябваше да са високи колкото цяла къща, щом като громоляха по палубата, и такава стихия можеше да повлече със себе си дузина мъже, когато отново се излива в морето.

И Травис работеше там горе!

Тази мисъл отекна като тревожен сигнал в главата ѝ.

Травис беше толкова самоуверен и сигурно си мислеше, че може да дава заповеди дори на морето. Отгоре на всичко той не беше истински моряк. Само като юноша беше пътувал няколко години с китоловен кораб. Сега му се налагаше в тази буря да работи на палубата, за да запла ти пътуването си.

В този миг върху кораба връхлетя особено висока вълна и изхвърли Рийган за втори път от леглото. Може би това е точно тази вълна, която е помела Травис през борда, помисли си тя ужасена.

Погледът ѝ бе привлечен от шумното пукане на тавана на каютата. Изглежда корабът се разпадаше. Вкопчена с две ръце за ръба на койката, тя се изправи на крака и тръгна към куфара, който за щастие беше захванат за пода. Трябваше да облече върхна дреха и някак си да стигне до палубата. Някой наистина трябваше да спаси Травис от самия него, трябваше да го придума да се върне в каютата, която щеше да му предложи поне малко безопасност. В случай че не се подчини, някой трябваше да не го изпуска от очи.

Ако беше паднал зад борда, беше решила да му хвърли въже.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Историите, които Рийган досега беше чувала или чела бледнееха пред действителността, когато отвори вратата под задната корабна палуба. Трябваше да хвърли всичките си сили, за да надмогне бурята и солената вода, която плискаше в лицето и дразнеше очите, да отвори вратата толкова, че да се промъкне на палубата. Вратата захлопна подире ѝ. Сред солените вълни за миг стана вир вода и вълненото манто увисна като тежък чувал на тялото ѝ.

Вкопчи се със сетни усилия в парапета на стълбището и се опита отчаяно да стои на краката си в придошлата вода, докато се оглеждаше за Травис сред бушуващия потоп. Отвесните вълни я връхлитаха така, сякаш щяха да пробиват дупки в тялото ѝ. Първоначално не различаваеше мъжете на палубата от пристройките. Но тя се задържа на палубата. Огромното желание да се убеди, че Травис е в безопасност, беше по-силно от болката, която ѝ причиняваха солената вода и вилнеещата стихия.

Лека-полека очите ѝ привикваха към урагана, и докато непрестанно триеше солта от очите си, успя най-сетне да съзре няколко призрачни фигури в средата на дългата главна палуба. Преда да размисли как да стигне до тази част на кораба, една отвесна вълна я събори върху палубните дъски и я понесе като парче дърво по палубата. Водният тласък я удари о перилата на борда, тя се опита да се хване здраво някъде. Ръцете ѝ тършуваха в прииждащата вода и се натъкнаха на дървен лафет на оръдие. Вкопчи се като удавник в него.

Когато отвесната вълна я отмина, тя се помъчи да се премести до високата част на оръдието. В този миг отново чу трещящо бучене, което идваше отгоре. Трябваше да се е счупила някоя от мачтите. Видя, че мъжете впериха очи нагоре и с неимоверни усилия тръгна покрай лафета към мачтата.

Всички мъже по палубата – Травис също, забеляза тя с облекчение – се държаха здраво някъде, докато гледаха нагоре към прекършената мачта.

После чу глас, който беше по-силен от бушуващото море:

– Казах ви, качете се на мачтата!

Това беше гласът на капитана и когато Рийган изтри с опакото на ръката водата от очите си, тя забеляза, че моряците отстъпиха на крачка

от него. Мина известно време преди да проумее, че капитанът е дал на някого от тях заповедта да се покатери по вантите до повреденото място на мачтата, и ѝ идваше да му каже какво мисли за заповедта му. Ала естествено не биваше да го прави, защото Травис ще разбере, че не е останала долу в каютата си.

Погледна към него и в този миг би предпочела да я повлече някоя вълна, защото Травис я беше забелязал и вървеше към мястото, където се бе вкопчила. По свирепия му поглед, който надминаваше дори яростта на бурята, можеше да се досети какво мисли за държането ѝ, и без да умува, Рийган взе да отстъпва към вратата под задната корабна палуба.

Не беше изминала и две крачки, когато усети силните му ръце върху раменете си. Той не каза нито дума, това не беше и нужно. Всичко беше ясно изписано върху лицето му. Корабът отново се наклони толкова много, че почти заплашваше да се обърне, Травис се хвърли върху нея, притисна я с туловището си към дъските и с усилие я удържа там. Когато корабът отново се изправи бавно, той изръмжа в ухото ѝ:

– За това би трябвало сега да те напляскам!

Преди да успее да каже каквото и да било, вниманието ѝ привлече гръмкия вик на капитана:

– Няма ли нито един мъж сред вас?

Докато Травис държеше здраво Рийган за китките на ръцете, тя изведнъж забеляза Дейвид до перилото на борда и тутакси се досети, че е вървял по петите ѝ до палубата. Дори на тази оскъдна светлина сред бушуващата водна пяна ясно се виждаха сините отоци по лицето му, които се дължаха на юмручния удар на Травис. Погледите им се срещнаха и Рийган изпита парливо чувство за вина, защото по очите му отгатна, че е разбрал, че само са го използвали и смятали за глупак.

Една вълна се изля върху палубата и ги раздели. Когато водата се оттече тя видя, че Дейвид се беше придвижил на няколко метра, но вече не гледаше в нейната посока. Вървеше толкова изправен, колкото беше възможно при тези обстоятелства, вперил поглед в капитана.

Когато беше стигнал дотам, че се намираще приблизително на височината на Травис на палубата, той се спря като закован и се провикна:

– Има един мъж, капитане! Аз ще се кача за вас на мачтата!

– Не! – извика Рийган и дръпна силно Травис за ръката. – Задръж го!

Дейвид се държеше здраво за перилото на борда в подножието на главната мачта. Извърна лицето си към Травис, двамата размениха поглед и Травис, който изглежда разбра немия апел на Дейвид, кимна късо.

Хвана здраво ръцете на Рийган, за да не се намеси.

Рийган искаше да се отскубне от него. Искаше да задържи Дейвид, защото знаеше, че начинанието му е самоубийство, което щеше да тежи на съвестта ѝ. Когато разбра, че няма да удържи или придума Дейвид, тя се сви боязливо като екипажа. Травис се заклеци с хълбоци и крака между перилото на борда и едно оръдие, притискайки Рийган с две ръце към гърдите си. Нито за миг не сваляше очи от Дейвид.

Капитанът изглежда се зарадва, че най-сетне се беше намерил някой да изпълни заповедта му. Даваше на Дейвид с висок глас инструкции, докато завързваше въже около хълбоците му. От жестовите и откъслечните думи, които долавяше, тя разбра, че Дейвид щеше да се качи до първата счупена рея, после щеше да пропълзи по тясната заоблена греда и отново да завърже с въжето прекършения край на реята.

Рийган можеше само да въздъхне. Нямаше думи за недоумението, че екипажът прашаше на сигурна смърт един пасажер.

В паниката си понечи да скрие лице в рамото на Травис, ала той вдигна насила главата ѝ, за да види Дейвид, който стоеше широко разкراчил нозе в подножието на мачтата и изглежда чакаше да го погледне в очите още веднъж за сбогом.

Рийган вдигна двете си ръце към него, безпомощно ги отпусна отново, после изправи снага, облепната с гръб о гърдите на Травис, и вперил очи в Дейвид, който заизкачва вантите със свирепа решителност.

Неумението му се забеляза веднага, защото краката му изскачаха от вантите и толкова често не улучваше дупките във въжената стълба, че сегиз-тогиз увисваше с една ръка за нея. Вятърът го брулеше безмилостно, опъваше ръцете му и отнасяше корабните въжета изпод краката му.

Рийган притисна длан към устните си и заби зъби в тях, следейки катеренето на Дейвид.

Бавно и мъчително, като правеше стъпка след стъпка, Дейвид най-сетне стигна до счупената рея. Висеше с двете си ръце на нея, изглежда почиваше или изчакваше следващата отвесна вълна да отmine кораба. Когато водата се оттече в морето и хората по палубата видяха, че той все още виси там горе на реята, всички въздъхнаха с облекчение.

Корабът започна бавно да се връща в хоризонтално положение и Дейвид запълзя по реята. На около половин лакът разстояние от мястото на счупването той отново се спря, размота парче въже, навито около кръста му и захапа със зъби свободния край.

– Внимавай! – извика някой на крачка от Рийган. Дейвид не чу предупредителния вик, тъй като отново се надигна силна вълна между него

и мъжете на палубата.

Бушуването на водата се смеси с един друг шум, който идваше отгоре. Със затаен дъх – изглежда мина цяла вечност, докато водата се отече за кой ли път – Рийган погледна боязливо нагоре към реята, за която Дейвид се беше вкопчил с ръце и колена. Когато най-сетне го видя, тя се усмихна щастливо. Шумът, сякаш нещо се чупи, не идваше от реята: тя висеше все още невредима на мачтата.

Усмивката замръзна на устните ѝ, когато видя какво се беше строшило горе. Над главата на Дейвид от гондолата на голямата мачта, която служеше на екипажа за наблюдение, се беше откъртила едната страна и къс от нея се люшкаташе точно над черепа на Дейвид. Лежеше неподвижно върху реята и изглежда беше ударен от счупеното дърво.

Тя не подозираше, че Травис я наблюдава, докато се притискаше към гърдите му. Не обръщаше внимание на останалите, поглеждаше само плахо към Дейвид на реята, докато Травис я отмести от себе си, притисна я към една палубна каюта и постави ръцете ѝ около голямо, здраво закрепено към палубата оръдие.

– Тук ще стоиш! – заповяда той преди да посегне към едно въже, което беше свързано с перилото на борда на главната мачта, и да увие свободния му край около хълбоците си.

Врълхлетя я нов ужас – ужас, от който онемя. Китките на ръцете, както бе вкопчена в оръдието, побеляха като сняг, сякаш през жилите ѝ не течеше кръв.

Не смееше да диша, гледаше как Травис вече се катери по вантите, въпреки ръста си много по-уверено и по-чевръсто от Дейвид. Може би човек трябваше да мери сила с него, ако искаше да наложи себе си на вантите в тази буря.

Всеки, път, когато отвесна вълна се стоварваше върху палубата и преставаше да вижда Травис, у нея умираше нещо. Когато Травис стигна до строшената рея, тялото ѝ беше застинало безжизнено до желязото на оръдието, което бе прегърнала с ръце.

Травис пропъзля предпазливо по реята, надвеси се с кръстосани бедра над Дейвид, сниши се над него, изглежда викаше нещо в ухото му. На палубата не се чуваше нищо, вятърът отвяваше думите му.

Когато Дейвид вдигна глава и погледна нагоре към Травис, сред моряците се чуха ободряващи викове. Рийган не намери в тях никаква утеха.

Двамата като че ли водеха там горе твърде дълъг разговор, преди Травис да потегли отново и всичко живо затаи дъх, защото трябваше на

всяка цена да пази равновесие, надвесен над Дейвид. Бързо и ловко Травис завърза прекършения край на реята и укрепил мястото на счупването, като омота няколко пъти плътно около гредата въжето, което носеше на кръста си. На два пъти прекъсва работата си, държейки се като удавник за реята, защото поредната отвесна вълна би го отнесла със себе си в морето.

Когато приключи с такелажното укрепване, Травис пропълзя по реята обратно при Дейвид. Англичанинът му подаде края на въжето, което беше завързано за хълбоците му, и Травис уви този край около кръста си. Сега бяха свързани като скачени съдове в щастие и нещастие, ако на някой от двамата се случеше нещо при спускането на палубата.

Отново подхванаха дълъг разговор на реята. Травис явно придумваше Дейвид да пусне заоблената греда, за която се държеше.

Рийган усети, че сърцето ѝ ще се пръсне, когато Травис дръпна въжето, за да насърчи Дейвид да пропълзи на главната мачта. Травис щеше да издържи горе дотогава, докато някоя отвесна вълна го изтръгне от мачтата. Ала той изчака търпеливо, докато Дейвид най-сетне тръгна. Бавно, като напъргаше поотделно всеки мускул, Дейвид започна отново да се приближава към главната мачта, а Травис помагаше на по-младия мъж да намества върха на ботушите си в дупките на вантите. После показваше на Дейвид, сякаш той беше малко дете, къде да слага ръцете на плетената стълба.

Неочаквано Травис сграбчи с две ръце Дейвид и го затисна с туловището си към вантите. Отминаваше поредната отвесна вълна, която той беше забелязал своевременно. После двамата пристъпиха към спускането.

Сърцето на Рийган заби едва тогава, когато съзря двамата на около шест метра височина от палубата. Забеляза, че Травис говореше нещо, Дейвид клатеше глава, американецът наново го увещаваше и англичанинът накрая отстъпи. Дейвид започна вече да слиза сам, докато Травис отпускате въжето, към което го беше завързал и чийто свободен край затегна на морски възел за вантите.

Болка прониза сърцето на Рийган: Травис искаше да осигури на младежа по-безопасно спускане, като закрепил за вантите въжето, което го свързваше с Дейвид! В случай че следващата вълна изтръгне Травис от вантите, само той щеше да полети с главата надолу към борда.

Тя веднага осъзна смисъла на тази маневра, защото Травис хвърли поглед към морето и като че ли забеляза там нещо, което остана скрито за хората долу на палубата. Рийган облеци очи, когато Травис усука

около мускулестата си подмишница въжето, на което висеше Дейвид, с другата ръка се хвана за вантите, вдигна крак и с пета ритна главата на Дейвид, която се намиреше под ботушите му. Дейвид, съвсем неопитен в катеренето по въже, тутакси загуби опората си във вантите, нададе вик, няколко секунди падаше като камък, преди да се изпъне въжето, което беше завързано за кръста му. Висеше като махало от подмишницата на Травис и за възела в плетената стълба.

Дейвид изкрещя още няколко пъти, а Травис продължи да отпуска въжето, докато матросите, които протягаха ръце в подножието на мачтата, го хванаха и бързо смъкнаха на палубата.

Рийган наблюдаваше всичко това някак разсеяно, защото с разтуптяно сърце следеше Травис, който отново гледаше към морето. Той бързо придърпа въжето, на което бе висял Дейвид, посегна с две ръце към вантите и прикри главата си, сякаш да я предпази от опасност.

Изведнъж тя връхлетя, вълната, която надвишаваше всички досегашни отвесни вълни с десетки метри. Точно в мига, когато Рийган пушна оръдието и се затича към мачтата, сякаш можеше да помогне на Травис в бедственото му положение там горе.

Остана без опора. Затъркаля се по дъските на палубата и се удари в перилото на борда до главната мачта така, че едва не загуби съзнание. Не я беше грижа за силната болка в гърба, вслушваше се само в трещенето и пукота над придошлата вода.

Въпреки всичко Рийган се помъчи да се добере до перилото на борда. Викът на един матрос, после, различимо само като контури, тялото на един мъж, което прелетя над главата и плъосна във водата до перилото на борда, не отмениха решението ѝ. Едва си поемаше дъх в бушувашата стихия, не търсеше с очи нищо друго, освен мястото на мачтата, където Травис се беше вкопчил във вантите.

Ако не беше напругала толкова много очите си, никога нямаше да открие призрачната фигура на Травис в мига, когато ръцете му се отделиха от такелажата и той взе да пада от мачтата. Кракът му се беше оплел във вантите и това навярно му спаси живота, докато той със сетни сили посягаше към едно въже, за да се завърже за вантите.

Корабът се мяташе като орехова черупка във водовъртежа на могъщата отвесна вълна. Рийган се държеше за перилото и се молеше на бога Травис да не загуби сили. Явно нещо не беше наред с него и той трябваше да се бори не само с урагана и вълните.

Като се държеше с едната ръка за перилото, с другата тя улови едно въже от дръжката на кормилото, дебело колкото ръката ѝ, и тръгна с

него към главната мачта.

Врявата на мъжете, бушуването на стихията заглушаваха всички останали шумове. Не можеше да вика за помощ, можеше да гледа само нагоре към Травис, който отчаяно се мъчеше да слезе на палубата. Вкопчена във въжето, Рийган се изкатери неумело по вантите, докато стигна до мястото, където се бе оплел кракът на Травис. Като не знаеше как другояче да му помогне, тя омота дебелия въже около глезена му и вантите. Омота го толкова пъти и толкова здраво около плетената стълба, колкото ѝ позволяваха силите, преди следващата отвесна вълна да връхлети върху палубата. Другия край на въжето уви около снагата си и се вкопчи отчаяно във вантите. Не беше подготвена за страшния удар, който не смекчиха и пристройките по палубата. След тази отвесна вълна вече нямаше смелост да мръдне от мястото си. Не отваряше очи от страх, че усилията ѝ са отишли на вятъра. Беше направила всичко, което можеше, за да спаси Травис.

Изглежда дълго се бе люшкала между палубата и небето полувисяща, полуседяща, докато чу под себе си силни викове. Продължаваше да не отваря очи. Страхът тежеше като олово върху клепачите ѝ.

– Травис! – викаха отблизо и – мисис Станфорд! – от по-голямо разстояние. Това трябваше да е гласът на капитана.

В този миг се престаши и отвори очи, но и сега не надви себе си да погледне наляво, където Травис беше омотан във вантите.

Така и не разбраха кой пръв избухна в смях. Може би нямаше нищо смешно, ала облекчението на матросите, че най-сетне са излезли от бурята, след като последните отвесни вълни едва не обърнаха кораба, беше толкова голямо, че гледката с двамата им се стори безкрайно забавна.

Рийган висеше три метра над главите им във вир-вода тънка муселинова рокля като риба в мрежа, голите ѝ бедра бяха пъхнати през две дупки във вантите, омотала дебелия въже два пъти около тялото си, а с едната си ръка държеше здраво въжето, навито около крака на Травис. На това въже висеше мъж два пъти по-едър и по-тежък от нея. Той обаче се беше облегнал удобно във вантите, все едно че спеше в хамак. Изглеждаше така, сякаш малко момиче водеше за кайшка странно, грамадно животно.

– Престанете с вашите насмешки и свалете двамата от мачтата! – сопна се капитанът.

Ободрена от смеховете, Рийган най-сетне се осмели да погледне към мястото, където трябваше да се намира Травис. И тъй като беше

много близо до него, ясно видя кръвта, която се стичаше по слепоочията му.

Тримата матроси, които се качиха при нея, видяха в какво състояние е Травис и смехът им секна.

– Вие му спасихте живота – каза единият със страхопочитание. – Дори не забелязва, че искаме да му помогнем. Ако не бяхте го завързали за вантите, със сигурност щеше да падне през борда.

– Как е той?

– Още диша – отговори ѝ матросът.

– Не, не – съпротивляваше се тя на матросите, които искаха да ѝ помогнат – най-напред отнесете Травис на безопасно място.

Долу всички се смаяха, когато разбраха какво е сторила Рийган, а матросите отвърщаха с респект очи, вместо да зяпат необезпокоявани голите ѝ бедра.

Подкрепяна от един матрос, Рийган се върна на палубата. Трудно ѝ беше да си представи, че се е катерила нагоре и какво усилие ѝ беше струвало спускането от тази височина.

Усети опората под краката си и последва в каютата мъжете, които се грижеха за Травис. Когато минаваха покрай кабината на Уейнрайт, един матрос промърмори, че съседът ѝ спи. Рийган кимна разсеяно. Мислите ѝ се въртяха само около Травис.

В каютата пристигна корабният лекар и прегледа раната на главата му.

– Трябва да го е ударила стенгата на грот-мачтата, когато бурята я прекърши – заяви лекарят и хвърли любопитен поглед към Рийган. – Както чух, вие сте попечили да падне през борда в морето.

– Ще оздравее ли? – попита Рийган, като отмина забележката на лекаря.

– Това никога не се знае при наранявания на главата – отвърна лекарят. – Случва се понякога раната наистина да заздравее, но мозъкът да не работи. Срещу това сме безсилни. Опитайте се да му давате да пие вода и да лежи спокойно. Съжалявам, че не мога да направя нищо повече за него.

Рийган само кимна докато махаше мокрите кичури от челото на Травис. Корабът все още се люлееше силно, но като си помислеше за страховитите часове в разбеснялото се море, платноходът се движеше сега така спокойно във водата, сякаш беше дъска. Обърна се към един от матросите, застанал до вратата, и го помоли да ѝ донесе сладка вода.

Когато остана сама с Травис в каютата, първото, с което се залови,

беше да го съблече – една съвсем не лесна задача при неговото мечешко телло. После извади няколко сухи завивки от куфара си и загърна голото му тяло в тях. Едва приключила с тази работа, на вратата се почука.

Беше Сара Тръмбъл, която попита дали може да помогне с нещо на Рийган.

– Един от матросите ми разправи невероятната история, че в разгара на бурята сте се качили на мачтата и там сте завързали Травис. Нося ви това ведро!

Рийган взе от Сара кофата, която ѝ подаваше.

– Благодаря ви, нямам нужда от помощ – каза тя с унил глас и посочи с глава към съседната каюта. – Вероятно бихте могли да направите нещо за младия Уейнрайт.

На Сара ѝ беше достатъчно да хвърли само един поглед към лицето на Рийган, за да разбере колко зле беше Травис.

– Бъдете сигурна, че всички на борда ще се молят за вас – каза тя тихо и стисна ръката на Рийган.

Сара си замина, а Рийган се залови най-напред с почистване раната на Травис. Зеештата, не особено дълбока рана явно беше от силен удар с тъп предмет. За нея знаеше повече Травис, но той лежеше в безсъзнание. После разтри цялото му тяло, както лежеше безжизнен пред нея на леглото. Загърна го в топли завивки, изпъна се до него и го прегърна. Вярваше, че ще успее да го върне към живот със силната си воля.

Събуди се с тракащи зъби. Беше заспала от изтощение, без да свали от гърба мокрите си дрехи. Травис лежеше блед и неподвижен до нея. Изглежда силите му го бяха напуснали съвсем.

Рийган се изправи тихо, свали влажните дрехи от себе си и откри, че е загубила накъде вълнената си пелерина, а новата ѝ муселинова рокля беше скъсана на няколко места. Клетият Травис, помисли си тя, трябваше да ѝ набавя нов гардероб, преди старият да е ушит.

Тази мисъл я сепна, прокара длан по устните си и очите ѝ се напълниха със сълзи. Може би Травис нямаше да види ушиването на новия ѝ гардероб. Може би нямаше да се събуди от мъртвешкия си сън. И за всичко това беше виновна само тя! Ако не беше флиртувала с Дейвид, на младежа никога нямаше да му хрумне мисълта да доказва на Травис какъв мъж е. Само ако тя беше... но за разкаяние вече беше твърде късно. Пристъпи до скриновете покрай стената, извади нова рокля от тъмнокафява, тежка раирана коприна с пъстри сатенени ръкави и я облече. После почисти наново раната на Травис и изтри студената пот от лицето му.

Към полунощ той стана неспокоен и започна да се мятта насам-натам в леглото. Рийган се опитваше да го удържа, за да не падне от койката или да си нарани ръцете, които необуздало размахваше из въздуха. Като не можа да противостои на силата му, легна върху него и се помъчи да го притисне с тялото си.

На развиделяване той като че ли се измори и заспа, макар че тя не можеше да твърди това със сигурност, защото очите му бяха почти непрекъснато затворени.

Когато утринното слънце надникна през прозореца, Рийган легна в края на леглото, опря глава на рамото на Травис и потъна в дълбок сън.

Събуди я ръката на Травис, която галеше нежно косите ѝ, милваше шията и тила ѝ. За миг тя скочи, тръсна глава и се взря внимателно в него, сякаш проверяваше дали разсъдъкът му беше на място.

Чувстваше, че цялото ѝ тяло е вдървено. То напомни за себе си, когато всичките ѝ страхове се разсеяха. Изведнъж се разтреса и едри сълзи се търкулнаха по бузите ѝ. Травис щеше не само да оздравее, но и душевно беше невредим.

Той прокара пръст по бузата ѝ.

– Последното, за което си спомням, беше шумът на чупещата се мачтова стенга. Тя ли ме удари по главата?

Тя само кимна. Сълзите бяха задушили думите ѝ.

– Това се случи вчера или завчера?

– Завчера – изрекоха едва чуто устните ѝ. Една тежка буца беше заседнала в гърлото ѝ.

Травис се усмихна през болка и тихо я попита:

– Значи тези сълзи са за мен?

Тя отново кимна.

Той затвори усмихната очи и прошепна:

– Да видя, че моето малко момиче плаче за мен – това си струва такъв незначителен удар по главата.

В следващия миг той отново заспа. Рийган сложи глава на гърдите му и даде воля на сълзите си. Облекчи с плач душата си от всичко, което я беше гнетило през последните двадесет и четири часа: от ужаса, когато видя, че Травис се катери след Дейвид по вантите; от страха, когато сама се беше изкачила на мачтата; от плашещата я неизвестност дали Травис някога ще оздравее.

Травис беше претенциозен пациент – толкова претенциозен, че

след два дни грижи Рийган остана съвсем без сили. Свикна толкова бързо към това да бъде ухажван и глезен, колкото бебе към вървенето. Искаше да яде само тогава, когато Рийган го хранеше с лъжицата, без нейна помощ не можеше дори да си закопчае ризата и настояваше два пъти дневно да го мие с гъбата. Всеки път, когато Рийган го подтикваше да направи няколко крачки, за да си възвърне предишната форма, неочаквано го връхлиташе още по-силно главоболие, отколкото и без друго имаше и Рийган му слагаше студени компреси на челото.

На четвъртия ден, когато Рийган едва се сдържа да не му каже, че щеше да е по-добре, ако отвесната вълна го беше захвърлила зад борда, на вратата на каютата се почука. Когато Рийган отвори, пред нея стоеше Дейвид Уейнрайт.

– Мога ли да вляза? – попита той. Ръката му беше все още превързана и на лицето му се виждаше заздравяващ синьо-зелен оток.

Със сила, каквата не беше проявявал с дни, Травис седна на леглото.

– Разбира се, че може да влезете. Седнете!

– Не – отговори Дейвид, като избягваше погледа на Рийган. – Исках само да ви благодаря, че ми спасихте живота.

Травис изгледа за секунда изпитателно Уейнрайт.

– Направих го само от срам. Иначе всички до един щяхме да изглеждаме като страхливци.

Дейвид ококори очи, защото знаеше прекалено добре, че беше лежал като парализиран на гредата, докато Травис се беше погрижил той, Дейвид, да слезе съвсем безопасно на палубата. Същевременно осъзна, че Травис не желае да разкрива истината.

Дейвид изглеждаше облекчен. Той дори се усмихна едва забележимо.

– Много ви благодаря – каза той с поглед, който говореше много повече от думите му. После бързо излезе от каютата.

– Добре постъпи – каза Рийган, наведе се към Травис и го целуна по бузата.

Той уви ръце около талията ѝ.

– Това не е подходящото място – заяви той сърдито, притегли я върху гърдите си и я целуна по устата.

Тя уви ръце около врата му и се отдаде на настоятелните му целувки. Толкова дълго го беше докосвала по безплътен начин, че тялото ѝ копнееше за нежността му. Тихо се засмя, останала без дъх от целувките му.

– Преди час беше твърде слаб, за да станеш.

– Все още не ми се става, но това няма нищо общо със слабостта – отговори той и започна да разкопчава роклята ѝ.

Рийган веднага скочи от леглото.

– Предупреждавам те, Травис Станфорд! Ако скъсаш още някоя от хубавите ми рокли, ще спра да говоря с теб!

– Нямам нищо против – отговори той, отметна завивката и ѝ показа колко силно я желае.

– Боже мой! – ахна тя. Пръстите ѝ зашариха трескаво по копчетата на роклята. Толкова бързо не беше се събличала през живота си.

Скочи при него в леглото, зарови лице във врата му, потърка голите си бедра о тялото му. Дълго беше чакала този миг и нейната готовност да го приеме беше не по-малка от неговото желание. Когато се опита да го привлече върху тялото си, той се възпротиви.

– Не, моя малка грижовнице – каза той с гърлен смях, вдигна я с двете си ръце и я положи като кукла върху члена си.

Беше изненадана от действието му, почти шокирана. Травис я наведе нежно напред, целуна гърдите ѝ и този шок се превърна в сладостно усещане. Ръцете му се плъзгаха надолу-нагоре по гърба ѝ, а устните му галеха гърдите ѝ. Никога досега не бяха възбуждани наведнъж толкова чувствителни зони по тялото ѝ.

Когато сложи отново длани на хълбоците ѝ и започна нежно да я вдига и спуска, тя бързо улови и се нагоди към този ритъм. Мускулите на краката ѝ бяха заякнали от вървенето по люлеещата се палуба и на нея ѝ хареса сама да определя такта на тази люшкаща любовна игра. Наведена над Травис, докосваша с гърдите си горната част на тялото му, тя отгатваше по лицето му кое движение му харесва най-много.

С растяща възбуда тя беше надвита от собствения си ритъм и движенията ѝ станаха по-бързи. В този миг Травис я прегърна, претърколи я по гръб и проникна бурно и дълбоко в нея, докато една вълна на блаженство изпълни телата им.

Изтощен, отпуснат и окъпан в пот, той се строполи върху нея, а Рийган го притисна усмихната още по-плътнo към себе си. Наслаждението ѝ се беше усилило от факта, че тя сама ръководеше любовния акт. От това, че беше успяла да превърне толкова силен и своенравен мъж като Травис в покорно и нежно същество, в нея се роди ново, щастливо преживяване, което с усмивка взе в съня си.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Рийган лежеше слаба и трепереща на койката, сгушила глава във възглавниците, докато Травис притискаше челото ѝ с мокра студена кърпа. Погледна с благодарност към него и с усилие се усмихна.

– Защо ли и аз се разболях от морската болест? – оплака се тя, сякаш това беше нейна лична вина.

Травис не каза и дума, грабна нощното гърне с повърнатото и излезе на палубата, за да излее съда в морето.

Рийган остана да лежи неподвижна в леглото. Беше прекалено немощна, за да стане. Глождеше я подозрението, че съществува връзка между тази нова болест и онова, което занимава ума ѝ. Не можеше да обясни на Травис колко се боеше от Америка, защото в една чужда страна щеше да разчита само на себе си, заобиколена от хора, чийто език често едва разбираше.

Беше минал почти месец от бурята и напоследък тя не правеше нищо друго, освен да помага на Сара при шиенето на дрехите ѝ. Вече нямаше каквито и да е интимности с Дейвид Уейнрайт – не правеше никакви опити да разпалва ревността на Травис. По-скоро прекарваше цялото време заедно с Травис, разговаряше с него, хранеше се с него, спеше с него. Откриваше нови способности у него: така например той умееше да разказва занимателни истории за своите приятели и познати във Вирджиния. Към тях спадаха Клей и Никол Армстронг, една необичайна съпругеска двойка, защото Клей, без да подозира, се беше венчал задочно за съвсем непозната жена, когато бил сгоден за друга. Рийган се смя до сълзи, когато Травис ѝ описваше комичните перипетии на това странно бракосъчетание и лудориите на племенниците на Клей.

Той ѝ разправяше и за по-малкия си брат Уесли, и на Рийган ѝ трябваша дни, за да се досети, че Уес не беше кърмаче, а млад мъж. Нощем горещо молеше бога да помага на всички, които са живели под ботуша на Травис. За щастие изглежда към тях не спадаха съседите му, Бейкърс, а и другите хора, които живееха по-нататък, нагоре и надолу по реката.

Рийган го слушаше напрегнато и с фантазията си запълваше празните в историите му. Представяше си тези бедни хорица, виждаше като на длан примитивните им колиби и къщурки, жените в техните прости басмени рокли, някои дори с димящи царевични лули в устата.

Мъжете бяха обикновени селяни, които трябваше да работят денем и нощем, за да изтръгнат най-необходимото от нивите си. Надяваше се, че тези хора нямаше да се отнасят към нея като принцеса, само защото носеше толкова красиви, скъпи рокли.

Тези истории и фантазията ѝ ѝ даваха обилен материал за размисъл и месецът беше минал като на шега, та чак до заболяването си беше гледала безгрижно на пътуването. Сега вече не проумяваше дали тайната ѝ скръб беше виновна за гаденето, или гаденето за скръбта ѝ. Знаеше само, че за една нощ много се разболя, отпадна, напрегнато гледаше тавана на каютата, докато стомахът ѝ се обръщаше.

Откакто се разболя, Травис се държеше неузнаваемо – седеше неотлъчно до леглото ѝ, изчакваше, докато ѝ прилошее отново, държеше главата ѝ над нощното гърне, изтриваше ѝ устата и се грижеше никой да не я безпокои. Беше престанал да работи на палубата и дори за минути не я оставяше сама.

Рийган допускаше, че това внимание не беше нищо друго, освен начин да се сбогува с нея. Прелестните дрехи и неговите грижи през последните дни на пътуването бяха богатото възнаграждение за удоволствието, което му беше доставила при плаването до Америка. Сега можеше да се отърве от нея, да се върне при семейството си и при своите приятели и да затвори тази страница от живота си. Нямаше повече да го притеснява безползното ѝ съществуване или да търпи флиртуването ѝ с други мъже.

В този миг сълзите ѝ отново потекоха. Защо не я беше оставил в Англия, където поне познаваше обичаите и приетите форми на общуване между хората? Защо я принуди да замине с него в една чужда страна, за да я зареже там като ненужна вещ?

Реши да му каже всичко това много ясно в лицето, но всеки път, когато той влизаше в каютата, стомахът я присвиваше и гневът ѝ се изпаряваше.

– Току-що забелязаха суша – каза Травис, взе я в прегръдките си и опря главата ѝ до широките си топли гърди. – Утре по това време ще бъдем вече на кея във Вирджиния Харбър.

– Много хубаво – прошепна тя – в такъв случай и морската болест ще изчезне.

Последното изглежда развесели Травис, притисна я до себе си и я погали по косите.

– Струва ми се, че морската ти болест ще мине по-бързо, отколкото ти смяташ.

Следващите часове бяха запълнени с трескава дейност. Сара прибра последните ушити дрехи от новия ѝ гардероб в куфара, а Травис се заплати с нея и с останалите жени, които ѝ помагаша при шиенето. Имаше сълзи, когато Сара и Рийган се сбогуваха помежду си. Сара се канеше да се прехвърли на друг кораб и да продължи на север за Ню Йорк, където живееше семейството ѝ. Всички жени, чиито глави Рийган беше държала над нощните гърнета, се бяха събрали скришом, за да ѝ изплетат бебешка завивка с модела „Розата на Шарън“, която ѝ подариха на сбогуване.

– Решихме, че нещо такова може скоро да ви потрябва – обясни една от жените и хвърли многозначителен поглед към Травис.

През нощта тя лежа будна в обятията на Травис и дълго го разглежда на лунната светлина. Колко много ѝ се искаше да не е така привързана към него. Защо не можеше отново да го мрази както в началото на запознанството им или поне да го смята за достоен за презрение. Сега изглежда изпитваше само безгранична самота при мисълта, че с него щеше да загуби всичко – един голям, толкова властен мъж, на когото изглежда принадлежеше изцяло. И отгоре на всичко тези жени, които я възприемаха като приятелка, а не като безполезно същество.

На следващото утро тя се усмихваше пресилено, стоеше на задната корабна палуба и махаше с ръка на приятелките си, които до една бързаха да слезат от кораба, било защото се радваха на тази нова страна, било защото ги очакваха близките им.

Травис я беше оставил сама на палубата, защото се беше нагърбил с няколко матроса с разтоварването на стоките. Когато се събуди тази сутрин – този път тя беше спала много дълго – корабът вече беше хвърлил котва на кея и някои от пасажерите вече бяха слезли на сушата. Като я целуна бегло по бузата, Травис ѝ съобщи, че ще бъде зает до следабеда. Бурята беше отвела кораба до Америка много по-бързо, отколкото се очакваше и затова на кея нямало никой, който да посрещне тях двамата.

Тях двамата, удиви се Рийган. Наблюдаваше как Травис дава указания на матросите къде да оставят дюзината сандъци.

– Мисис Станфорд?

Рийган се обърна при колебливия тон на този глас и видя, че пред нея стои Дейвид Уейнрайт. Изглеждаше по-дребничък, отколкото се беше съхранил в спомените ѝ, а очите му гледаха някак настрана.

– Бих искал да пожелаая всичко хубаво на вас и на вашия съпруг – каза той тихо.

– Това е много мило от ваша страна – отговори тя. Лицето му отразяваше всичките страхове, които тя самата изпитваше, макар и да се надяваше, че на нея не й личат толкова ясно. – Надявам се, че Америка ще ни хареса повече, отколкото ние двамата първоначално вярвахме.

Той не улови жеста ѝ да продължи разговора. Смущението му беше прекалено голямо, за да го забележи.

– Предайте на вашия съпруг... – започна той, но не беше в състояние да довърши мисълта си. Вместо това посегна към ръката ѝ, целуна я пламенно, погледна я за миг в очите, промълви едва чуто: – Сбогом – и после се затича по трапа.

Сърдечното сбогуване на Дейвид стопли сърцето ѝ. Наведе се над перилото на борда и забеляза, че Травис гледа нагоре към нея с навъсено чело. Вдигна ръка и му махна развеселена. За пръв път хранеше надежда, че може би ще се оправи сама в тази страна. В края на краищата беше успяла да намери приятели на този кораб. Може би...

Травис не ѝ даде време да се наслади на надеждите си. Само след няколко секунди беше вече до нея и ѝ каза, че трябва да побърза, да хапне, да облече някоя топла дреха, да опакова до края куфарите... Както досега, той явно искаше да се разпорежда с живота ѝ.

Навярно не може да дочака да се отърве от мен, помисли си тя отчаяно, докато изпълняваше нарежданията му с една подозрителност, която изглеждаше за Травис нетърпима.

– Или ще се приготвиш за две минути, или ще те изнеса заедно с куфарите от каютата – предупреди я той. – Поръчал съм пътна кола и тя вече ни чака. Отгоре на всичко бих искал да стигна до целта още преди залез слънце.

Любопитството ѝ беше по-голямо от възмущението.

– За къде всъщност ще пътуваме? Намери ли вече работа за мен?

Метнал куфара на рамо, Травис се обърна на вратата на каютата, засмян до ушите.

– Намерих! Намерих ти работа, за която си особено подходяща. Хайде, тръгвай вече, защото конете се измориха да чакат.

Рийган събра целия си кураж, за да не забележи никой смущението ѝ, и го последва с високо вдигната глава надолу по трапа.

Той хвърли багажа ѝ върху най-грозната, най-занемарената пътна кола, която беше виждала през живота си.

– Моля за извинение – каза той засмян, забелязал разочарованото ѝ

лице. – Вече ти казах, че пристигнахме много по-рано. Тази вечер ще намерим подслон у един приятел, а утре сутринта ще наема една шалупа.

За Рийган всичко това някак си не се връзваше. Тя наистина знаеше, че „шалупа“ беше название за водно транспортно средство, но не проумяваше защо Травис щеше да вземе такова нещо. Той я грабна през талията и без много церемонии я сложи на полуизгнилата капра, по същия начин беше метнал и куфара на дървената седалка. После се намести до нея на капрата и с цъккане с език даде знак за тръгване на двата капнали коня.

Местността, през която пътуваха, изглеждаше опасна и по-дива от Англия. Пътят беше просто неопишуем, не по-добър от трамбована пътека, осяян с дупки, от които Травис не избягваше нито една, ако съдеше по тракането на зъбите си.

Той я погледна усмихнато отстрани.

– Навярно вече разбираш защо предпочитаме транспорта по вода! Утре ще се плъзнем нежно по вълните в една малка шалупа, вместо да подскачаме над всяка трапчинка.

Тя отново нямаше ясна представа в коя посока щяха да продължат пътуването по вода, тъй като Травис явно искаше да запази в тайна и новия й работодател. Тя не биваше и да му досажда с въпросите си, след като при всяко питане си навличаше по един свиреп поглед.

Слънцето тъкмо залязваше, когато спряха пред първата сграда от началото на пътуването – миловидна, боядисана в бяло дървена къща. Ранни пролетни цветя ограждаха пътеката през малката градинка, пъстри цветчета се олюляваха под напора на лек бриз. Беше обикновена къща, ала несъмнено по-спретната, отколкото предполагаше, че ще срещне в тази страна.

Травис почука и на вратата се показва тромава, с побелели коси жена, която носеше престилка върху муселиновата си рокля.

– Травис – възкликна тя – вече се бояхме, че нещо се е случило! Човекът, когото изпрати да ни съобщи за пристигането ви, каза, че трябва да бъдеш тук още преди няколко часа.

– Здравей, Марта – каза Травис и целуна жената по бузата. – Пътуването ни отне малко повече време, отколкото предполагам. Съдията в къщи ли е?

Марта се засмя.

– Нетърпелив си както винаги. А това е навярно младата дама, нали?

Травис сложи ръка собственически около талията на Рийган.

– Това е Рийган. Рийган, това е Марта.

Рийган преглътна гнева заради недодяланите му маниери и подаде ръка на Марта:

– Много се радвам, че се запознавам с вас, госпожо...?

– Марта стига – каза жената усмихнато. – Сега се намирате в Америка. Елате двамата с мен в салона. Съдията вече ви чака там.

По-скоро насила, отколкото доброволно, с ръката на Травис върху рамото си, Рийган пристъпи плахо в една приятна стая със светлозелени тапицирани мебели и завеси. Преди да каже каквото и да било, я представиха на съдията, внушителен, почти плешив мъж, който изглежда нямаше друго име освен „съдия“.

Едва му беше стиснала ръката, когато вече чу думите:

– Скъпи мои, събрали сме се тук пред очите на всевишния... – Объркана и като предполагаше, че е сгрешила вратата, Рийган огледа хората, които се бяха събрали около нея. Марта гледеше съдията със замечтана усмивка, той държеше пред себе си разтворена книга и четеше една венчална церемоня. Травис, който стискаше здраво ръката ѝ, имаше удивително тържествено изражение.

На Рийган ѝ трябваша няколко секунди, докато проумее какво се разиграваше тук. Бяха на път да я омъжат за Травис, без дори да я попитат дали е съгласна с това! Трябваше да се венчае в този момент, заобиколена от непознати хора, в тъмнозелената си пътна рокля от дебел лен, уморена и прашна от пътуването, обременена от грижи за бъдещето! Хвърли поглед към съсредоточения профил на Травис и си помисли, че този път действително беше минал всички граници! Ако трябваше вече да се омъжва, редно беше най-напред да я попитат, и после щеше да се венчае само в най-хубавата си рокля.

Забеляза, че всички впериха очи в нея. Съдията се усмихна и попита:

– Рийган, искате ли да вземете този мъж за свой съпруг? Тя погледна Травис с най-миловидния си, най-томителен поглед и после каза с тържествен шепот:

– Не.

Минаха няколко секунди, докато някой реагира. Марта се разхихика, което изглежда означаваше, че добре познава самонадеяното поведение на Травис. Съдията заби припряно нос в отворената си книга. Травис почервеня като рак, грабна Рийган за мишницата и я поведе – по-скоро я помъкна – обратно в коридора.

Затръшна вратата на салона зад себе си, приближи лицето си плът-но до нейното и каза троснато:

– Какво, по дяволите, означава това безобразие?

Рийган отстъпи неволно крачка от него, после възвърна смелостта си. Той не беше прав. Правото беше на нейна страна.

– Попита ли ме поне веднъж дали искам да се омъжа за теб? Попи-та ли ме дали искам да отида с теб в Америка? Не! Такова нещо въобще не ти е минавало през главата. Дойде ми направо до гуша от това, че просто решавах вместо мен.

– Решавам вместо теб! – повтори той разгневен. – Вече няма какво да решаваме. Съдбата реши вместо нас.

Когато го погледна удивено, той ѝ се сопна:

– Най-добре би било да те разтърсвам дотогава, докато се опомниш. Но се страхувам, че това ще се отрази зле на бебето.

– На бебето ли? – прошепна тя недоумяващо. Травис впери поглед в тавана, сякаш трябваше да помоли всевишния за още търпение.

– Преструваш ли се или действително си толкова наивна, че не зна-еш докъде води това, което правихме в леглото? – Когато го погледна слисано, той продължи с по-спокоен тон: – Наистина ли си вярвала, че заболяването ти на кораба през последните дни се дължеше на морската болест? Вярваше ли в това?

Тя все още го гледаше като встрещена, той я погали по бузите и каза тихо:

– Носиш мое дете под сърцето си, скъпа. Неделима част от принци-пите на живота ми е, че се женя за майката на моите деца.

Рийган беше прекалено зашеметена, за да мисли трезво.

– Но аз трябваше да си намеря някъде работа – прошепна тя. – И за мен е невъзможно да се венчая в тази рокля. Дори нямам цветя и... и... ах, Травис! Ще имам бебе!

Травис я взе в обятията си и я притисна силно към гърдите си.

– А пък аз си мислех, че ти знаеш! Мислех си, че го държиш в тай-на от мен! И аз нямаше да го знам, ако жената на моя приятел Клей един ден не повърна пред очите ми! Тя ми разказа, че безброй жени страдали от това повръщане през първите месеци на бременността си. Е, скъпа моя, – завърши той, като приповдигна брадичката ѝ – искаш ли да се омъжиш за мен?

Докато още се двоумеше, той продължи с обясненията си:

– Ако зависи от мен, можеш да работиш в моя дом, каквото и кол-кото искаш. – Той се усмихна. – Можеш значи да робуваш на

потребността си сама да си изкарваш прехраната в живота. А що се отнася до твоите рокли, то ти ми харесваш най-много, когато си без тях. Значи е достатъчно добра всяка рокля, която носиш. Отгоре на всичко при бракосъчетанието наистина присъстват само Марта и съдията. Що се отнася до цветята, бих могъл на бърза ръка да ти накъсам няколко от градината на Марта.

– Не – прошепна тя и преглътна сълзите си. Онова, което казваше, беше действително толкова логично: естествено тя щеше да роди детето и естествено щеше да се омъжи за него, защото действително не й оставаше нищо друго. Никога нямаше да изтръгне от Травис нещо, което тя притежава, ако той си наумеше, че е негово. Що се отнасяше до облеклото й – нима наистина беше толкова важно? Понеже нямаше да бъде брак по любов, можеше да се откаже и от една хубава рокля.

– Аз съм готова – каза тя язвително.

– Няма да те бесят – отговори той и се изсмя тихо. – И може би днес вечерта ще те обезщетя за този ден.

Докато вървеше пред него в салона, тя си мислеше, че той никога нямаше да разбере, че сватбата трябва да бъде връхна точка в живота на жената. Върховен миг, в който знае, че всички я обичат и всеки чисто-сърдечно й желае щастие. Цял живот щеше да си спомня за тази потайна, меланхолична малобройна церемония, заобиколена от чужди хора, които бяха свидетели на една венчавка, станала не заради самата нея, а заради плода, който носеше в утробата си. Механично каза на необходимото място „да“, когато я попитаха дали иска да вземе за мъж Травис. Настъпи моментът, когато Травис трябваше да й сложи венчалния пръстен и Марта понечи да му услужи със своята собствена халка. Рийган отхвърли предложението й с любезна благодарност и заяви, че един пръстен не бил толкова важен.

В края на венчавката никой не се усмихваше, а когато Травис се обърна към нея, за да й дари венчалната целувка, Рийган наклони бузата си. Отпи от виното, което й предложи съдията, и само кимна мълчаливо, когато Травис каза, че вече е време да тръгват.

С фалшива усмивка тя се сбогува с Марта и съдията и им благодари любезно, когато Травис вече й помагаше да се качи на седалката. Вълненията през този ден и сватбата – ако можеше да я нарече така – я бяха съсипали. Тя се отпусна на облегалката, а Травис я притегли към себе си.

– Не беше впечатляващо, нали? – попита той. – Не е сватба, за която булката би могла да разправя и на внуците си.

– Не е – каза тя само, иначе в същия миг щеше да се разплаче на глас. Предпочиташе да поспи. Може би после щеше да мисли с по-леко сърце за бебето си и новото си брачно положение.

Когато каруцата спря отново, тя действително беше задрямала. Травис я свали от капрата на пътната кола и я понесе нагоре по някакво стълбище.

– Пристигнахме ли? – измърмори тя в съня си.

– Още не. – Гласът му звучеше сериозно, не се долавяха ироничните нотки, които обикновено така я смущаваха. – Намираме се в една странноприемница. Утре сутринта ще се отправим на път за в къщи.

Тя само кимна и се сгуши до него. Така или иначе това беше сватбената ѝ нощ и макар Травис да не умееше да отпразнува една сватба, все пак се отнасяше към нощите така, че желанията ѝ не оставаха несбъднати.

Той я сложи на леглото и тя се заслуша в стъпките му по стълбището, докато носеше багажа. Може би въобще не беше толкова лошо, че се омъжи за Травис. Поне се избави от загрижеността си, че просто ще я зареже в една непозната страна. Усмихна се, когато усети топлите му устни върху бузите си.

– Ей сега ще се върна – каза той и от думите му я побиха сладостни тръпки по гърба. – Почини си малко. Ще ти е от полза.

Когато вратата се затвори след него, тя се отпусна в леглото и кръстоса длани под тила си. Гледаше към тавана, без да го вижда. Днес беше сватбената ѝ нощ. Миналата година се беше омъжила една от слугините и на следващото утро всички безмилостно ѝ се подиграваха. Рийган не разбра тогава защо момичето гледаше всички със сияещи очи, сякаш нищо не можеше да я уязви. Сега вече знаеше защо.

Изведнъж седна на леглото. Възможно е наистина да очаква дете и отдавна да е загубила своята невинност, ала тази вечер действително се чувстваше като девственица. С разнежен поглед към затворената врата тя си помисли колко съобразително беше от негова страна да я остави сама, за да има преди всичко време да се подготви за сватбената нощ. Паница с гореща вода я чакаше в единия ъгъл на стаята върху старинния скрин. Предполагаше, че той беше изпратил някого преди тях да се погрижи за всички тези неща. Травис беше оставил дори ключовете от куфара върху леглото.

Припряно, защото знаеше, че Травис ще бъде нетърпелив жених и няма да се забави дълго, тя отвори куфара и започна да тършува сред хубавите дрехи, които Сара беше ушила за нея. На дъното на куфара

откри рокля от изключително фина коприна със сребърни нишки в тъканта. Тя беше почти прозрачна, виждаха се контурите на ръката ѝ, когато я държеше отдолу. За някои неща само се намекваше и те оставаха по тайнствен начин скрити от мъжкото око. Беше решила да пази тази великолепна рокля от жълтеникава коприна за специални случаи.

Бързо разкопча роклята, която носеше, и нито за миг не се замисли, че се е венчала в нея. Поне в сватбената си нощ можеше да облече нещо елегантно! Гола тръгна към скрина и започна да се мие. После се шмугна с доволен смях в новата рокля и потръпна сладостно, когато коприната прилепна към кожата ѝ. Изпитваше блажено чувство като се движеше в тази рокля, която прилягаше точно по нея. Застана пред огледалото и малко се стъписа, забелязвайки колко дръзко се очертаваха гърдите ѝ под меката коприна. Наистина, не се виждаха розовите зърна, но все пак ги подчертаваше. Ами да, помисли си тя, Травис щеше да прецени тази рокля като съблазнителна.

После взе обкованата в сребро четка за коса, която Травис ѝ беше подарил, извади фибите от косите си, те се разпуснаха свободно върху гърба ѝ и обградиха лицето ѝ с малки нежни къдрици. Радваше се, че не беше последвала примера на толкова много жени, които носеха само къси коси от Френската революция насам. След няколко бързи движения с четката тя изтича обратно към леглото, защото предполагаше, че достатъчно дълго се е занимавала с приготвянията си. Травис сигурно така нетърпеливо я желаше, както тя него.

На леглото тя зае, както се надяваше, съблазнителна поза: облегна горната част на тялото си назад на възглавницата, изпъна едната си ръка, а пък другата сви в лакътя, като грациозно подпря върха на пръстите си на раменната става. И с един, както също се надяваше, замечтан израз на лицето, загледа с копнеж към вратата.

Вече беше късно и толкова тихо в странноприемницата, че чуваше полъха на вятъра през прозореца. Вън изпука дъска и тя се усмихна при мисълта колко щеше да се удиви Травис, когато се покаже на вратата. Всеки път, щом си помислеше за него, извиваше още малко гърба си назад и пъчеше още малко гърди напред. В ушите ѝ прокънтяха думите на Фаръл, че се страхува от сватбената нощ с нея, защото вероятно щяла да реве като двегодишно дете. Тази нощ щеше да го опровергае, макар че той естествено нямаше никога да узнае. Тази нощ щеше да бъде перфектна съблазнителка – една жена, която знае какво иска и го получава! Травис щеше да стои на колене пред нея, треперещ като тръстика под напора на вятъра и мек като восък в ръцете ѝ.

Може би се дължеше на необичайната поза, на прекалено протегнатите ѝ напред гърди, но гърбът ѝ заболя. После ръцете ѝ заотичаха и тя забеляза, че левият ѝ хълбок се беше вкочанил. Раздвижи рамене, скръсти ръце на скута си и започна да се връща от своя свят на мечтите. Беше майстор да забравя за по-дълго време действителността и сега се питаше колко ли време е прекарала в тази поза.

Огледа се в стаята: наоколо нямаше часовник, и през прозореца не се виждаше луната. Само свещта до леглото, която беше нова, изглежда беше намаляла с три инча.

Къде беше Травис? Тя отметна завивката настрана и отиде при прозореца. Все пак не можеше да допусне, че му трябваше толкова време да се приготви за нея. Светкавица озари за миг задния двор под прозореца ѝ. После заръмя слаб дъждец и Рийган потрепна от хладния повей на вятъра, който проникна през зле уплътнените рамки.

Върна се в топлото легло, огледа се наоколо и мимоходом си спомни колко много това помещение приличаше на стаята, в която Травис я беше държал под ключ в Англия. Тогава тя беше негова робиня. Днес тя беше негова съпруга. Естествено нямаше венчален пръстен, а документът, който беше изготвил съдията, носеше само подписа на Травис. Но тя, продължи усмихната своята мисъл, носеше неговото дете под сърцецо си, и затова той със сигурност щеше да се върне при нея.

Представата, че той все пак можеше да не се върне, я накара да съвси чело. Как можа да ѝ хрумне толкова несправедлива мисъл? Травис беше неин съпруг. Беше се оженил за нея.

Съпруг, прошепна тя. Нима съпруг изнасилва една жена и я отвежда против волята ѝ в Америка? Наистина ѝ беше изброил причините, с които да я принуди да го придружи, но може би в действителност му трябваше само някоя, която да му топли леглото при дългото пътуване през океана. И това тя бе правила дори с удоволствие. Буквално бе лумнала в пламъци и сега вече носеше последиците от тези пламъци в корема си. Дъждът премина в силен порой, който забарабани по прозореца. В този миг Рийган я обзе паника.

Травис не я искаше. Не беше ли го казвал непрекъснато? Дори на кораба се бе опитвал да събере сведения за нея, за да се отърве от присъствието ѝ. Той беше досущ като Фаръл и вуйчо ѝ Джонатан: двамата също не я искаха.

Сълзите ѝ потекоха по бузите както дъждовните капки по стъклата на прозорците. Защо тогава се беше оженил за нея? Дали не беше надущил нещо за наследството ѝ? Затова ли я беше довел в Америка, за да се

ожени на бърза ръка за нея и да вземе документ, с който да претендира за парите ѝ? И сега, когато беше постигнал целта си, вече не желаше да има нищо общо с нея? Ако беше така, щеше да я зареже в тази чужда страна без пари и без помощ, и тя щеше да се чуди и мае как по-късно да се грижи за детето му?

Стенеща от гняв и разочарование, тя заудря с юмруци по възглавницата. Когато гневът ѝ малко се уталожи, продължи да плаче безмълвно и да се пита отчаяно дали все пак не е достойна за обич.

Дъждът навън премина в шумно, постоянно барабанене, часовете се занизаха безкрай и тя, зашеметена от своята горест и това монотонно шумолене, потъна в дълбок сън. Когато по стълбището отекнаха тежки стъпки, не ги чу, и едва силното чукане по вратата успя да я върне отново към действителността.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

– Отвори тази проклета врата! – изръмжа един глас, който можеше да бъде само гласът на Травис. Явно му беше безразлично колко хора щеше да вдигне от сън в странноприемницата.

С глава, натежала като воденичен камък, Рийган седна в леглото и се вторачи с подути очи във вратата, която заплашваше да се строполи под ударите на Травис.

– Рийган! – извика силно гласът отвън и тя скочи като ужилена към вратата. Завъртя топката и каза учудена:

– Заключено е!

– Ключът лежи на леглото – долетя саркастично от външната страна.

Вратата беше отворена едва наполовина, когато Травис връхлетя в стаята, но Рийган едва го забелязваше сред изобилието цветя, в които беше потънал. Никога през живота си не бе виждала такова разнообразие. Като любител градинар тя разпозна някои от тях: лалетата, нарцисите, гладиолите, теменужките, люляка в три цвята, дивия мак, лаврови листа и красивите, напълно разцъфнали рози. Само че в цветята нямаше никакъв порядък – Травис ги влачеше след себе си или притискаше към гърдите си, някои бяха завързани в букети, други свободни и прекършени, трети изцапани с кал, четвърти обрулени от вятъра и дъжда. Преди още Травис да спре в стаята, от него заваляха като пъстър дъжд цветчета.

Направи една-две крачки и разсипа още повече цветя, стъпка ги с ботушите си, сетне хвърли всичко това върху леглото и Рийган го видя в цял ръст – със зачервено лице, изцапан с кал от главата до петите.

– Проклети цветя! – изруга той, после свали китка теменужки от яката на ризата си и я хвърли при останалите цветя на леглото. – Никога не бих повярвал, че човек може да намрази цветята, но изглежда днес си извлякох поука!

Той свали шапката, а от периферията ѝ се изля вода на пода. Озлоблението му като че ли беше толкова голямо, че дори не беше погледнал Рийган и не забелязваше блестящата ѝ копринена рокля и лъчите на изгряващото слънце, които нежно очертаваха тялото ѝ под прозрачната тъкан.

Той се строполи с пшкане на един стол и започна да събува

ботушите си, хвърляйки към тавана една трънлива роза от седалището си.

– Всъщност бях решил да отида малко нагоре на север – обясни той, докато изливаше водата от левия си ботуш. – Там, на пет мили разстояние оттук, живее един мой приятел, който притежава парник. Естествено, моята невеста трябваше да получи цветя и затова си помислих, че мога да ѝ ги доставя оттам.

Той все още не я поглеждаше и започна да съблича мръсния си прогизнал жакет. От вътрешностите му на пода се изсипаха безчет смачкани цветя.

Травис ги остави на земята с пренебрежение и продължи разказа си:

– Вече бях преполовил пътя дотам, когато заръмя. Малко дъждец не можеше да ме спре и когато стигнах до къщата на моя приятел, той и жена му скочиха от леглото и решиха сами да накъсат цветята. Боя се, че не оставиха нито един цъфнал бодил в градината и в парника си.

По-нататък Травис свали ризата си, която лепнеше към тялото му като втора кожа, още повече цветя заваляха върху внушителната вече купчина, която заобикаляше като планина голите му нозе.

– Трудностите възникнаха по обратния път. Проклетият кон загуби една подкова и ми се наложи да вървя дълго време до животното в калта, която тук във Вирджиния наричат път. Нямахме как да заобиколя, за да сложа нова подкова на добичето, защото щях да пропусна собствената си сватбена нощ.

Рийган го слушаше захласнато и всяка дума, казана от него, действаше като чудодееен мехлем върху раненото ѝ сърце.

– После връхлетя бурята и един гръм, при който звярът се подплаши и ме хвърли в канавката. Ако на тази кранта ѝ е съдено да живее още два дни, то това положително няма да е защото аз ѝ го желая. – Той се закашля заплашително. – Щях да пусна на драго сърце звяра да се пръждосва, ала тези проклетни цветя бяха завързани за седлото. Затова цели два часа търсих коня в бурята. И когато най-сетне го намерих, седлото го нямаше.

Разгневен, Травис свали панталона си.

– Мина още един час, докато отново намеря седлото и всичко... всичко това тук. – Той измъкна от крачола си онова, което беше останало от една великденска роза, и смачка цветето с крива усмивка, преди да го хвърли при останалите цветя. – Джобовеите на седлото се бяха продънили и вече нямаше в какво да пренесе цветята. Значи трябваше да ги

сложа някъде другаде. – За пръв път той я погледна в лицето. – Така стоях аз там, един зрял мъж, наред най-ужасната буря през тази година, и си натъпках догоре всичките джобове с тези лепливи, вонящи, бодливи цветя. Знаеш ли всъщност колко глупав изглеждах в собствените си очи? И защо, по дяволите, въобще плачеш? – попита той на един дъх.

Тя взе една много мокра, вече изпомачкана роза от леглото и я поднесе към носа си.

– Една невеста трябва да получи и цветя, казваш ти. Нима си направил всичко това заради мен?

Върху мокрото му от дъжда лице се изписа объркване.

– Ами за кого друго? Мислиш ли, че щях да тръгна на път в такова време, отгоре на всичко в сватбената си нощ, ако не заради невестата си?

Рийган не знаеше какво да каже. Наведе глава, а сълзите закапаха върху скута ѝ.

След кратко мълчание Травис се приближи до нея, вдигна брадичката ѝ и я погледна изпитателно в лицето.

– Плакала си дълго и много – каза той предпазливо. – Решила си, че повече няма да се върна, нали?

Тя потрепери, изправи се и отиде до леглото.

– Не, не това, аз само...

В този миг го чу да се смее тихо, обърна се и го видя гол, като античен бог, наред изобилието от ухаещи цветя. Беше се върнал при нея и беше положил големи усилия, за да ѝ даде това, което пожела като невеста.

Докато го разглеждаше усмихната, в очите му, приковани към роклята ѝ, загоряха страстни пламъчета.

– Ще получа ли възнаграждение за моите усилия? – прошепна той, докато протягаше ръце към нея.

С един скок тя се озова при него, хвърли се на врата му и уви бедрата си около хълбоците му.

За миг Травис я притисна силно към себе си и я погледна удивено в очите.

– Как е могло да ти мине през ума изобщо, че ще те оставя, след като хвърлих толкова усилия да те завоювам? – каза той, клатейки глава, преди да притисне уста към устните ѝ.

Когато усети голата му, още мокра кожа между бедрата си, тя потръпна от наслаждение и стисна толкова силно краката си, сякаш искаше да го съедини със себе си. Само една тънка като паяжина коприна

отделяше телата им едно от друго, когато притисна гърдите си към неговите.

Дланите ѝ потънаха в косата му и я разрошиха. Потопи пръстите си в тази истинска река, докато устните ѝ оставяха гореща дупка по устата и бузите му: той беше тук, той беше се завърнал! Той беше нейният съпруг, с когото можеше да прави каквото си иска.

Обладана от това чувство за власт, тя го ухапа прекалено силно по ухото.

В следващия миг се озова в обятията на Травис, полетя във въздуха и тупна на леглото сред фонтан от листа и цветя, които подскачаха около нея в стотици различни цветове и форми. Махна няколко нарциса от лицето си и погледна с усмивка към Травис, който, впил ръце в хълбоците ѝ, стоеше над нея с изпънати мускули и страстна възбуда.

– Като невеста ми харесваш още повече!

– Не говори толкова много и ела тук – отговори тя засмяна и протегна ръце към него.

Ала вместо да легне при нея, той коленичи и започна да целува пръстите на краката ѝ, един след друг, докато езикът му си играеше с меките възглавнички под тях. Горещата му уста се движеше нагоре по крака ѝ, захапа лекичко горната част на ходилото и топла вълна премина по всички нервни окончания на тялото ѝ.

В този миг той се засмя отново, ниско като камбана, която отекна в тялото ѝ и я разтърси цялата.

– Травис – прошепна тя, като изви снага, и посегна към него. Цветя изшумоляха под нея и разляха упойваща миризма. Травис не отстъпи пред желанието ѝ, а продължи предпазливо и нежно да плъзга устните си нагоре към коляното ѝ.

Рийган примираше от копнеж и си помисли, че ще загуби разсъдъка си от това сладко изтезание. Той галеше и целуваше единия, после другия ѝ крак. Когато с устни и ръце стигна до скута ѝ, тя едва не изкрещя от нетърпима наслада.

– Моля те – мълвеше тя, като мятеше глава насам-натам – моля те, Травис, моля те!

В този миг той се озова при нея, сля устата ѝ с устните си, а тя отвърна на целувката му толкова страстно, сякаш искаше да се слее с него. Когато проникна в нея, се отдели изцяло от леглото, просто висеше на Травис, подкрепяше го, напрягаше хълбоците си, за да проникне още по-дълбоко в нея.

Неговото желание и неговата страст бяха не по-малко бурни. След

няколко могъщи, дълбоки, изпълващи я изцяло тласъци по тялото му преминаха тръпки, той я стисна толкова здраво в обятията си, сякаш щеше да потроши всичките ѝ ребра, докато сладостните тръпки на общия оргазъм се разляха като горещи вълни по кожата ѝ.

Минаха секунди, преди Рийган да усети, че въздухът не ѝ стигаше, защото Травис я притискаше толкова плътно към себе си, сякаш искаше да я вкара в тялото си. И тя дори се надяваше той да успее.

После прегръдката му се разхлаби, но той все още не я пускаше, заровил лице в шията ѝ. Тя отвори очи и видя широки, пъстри ивици от венчелистчета върху мократа му от пот кожа. Извърна главата си, вдиша аромата на цветята и започна да се смее, събра няколко цветчета от леглото и ловко ги хвърли нагоре.

Травис вдигна глава и я погледна с вдигнати от почуда вежди.

– На какво се смееш отново?

– Цветя за невестата – отвърна тя весело. – Ах, Травис, аз исках един букет, а не цяла градина.

Той се наведе над нея, грабна шепа цветя и ѝ ги подаде както бяха разбъркани.

– Ето ти твоят букет. Сигурен съм, че в него ще намериш всичко, което потърсиш.

Тя се шумугна под него, затъркаля се в цветята, мятеше ги във въздуха, после започна да го замерва с тях.

– Тя иска цветя – имитираше Рийган niskия глас на Травис. – Значи ще ѝ подаря някакви цветя. Ах, Травис, всичко, което правиш, изглежда толкова... толкова колосално, толкова безмерно, толкова поразяващо. – Тя седна, а сърцето ѝ сякаш започна да прескача, когато разглеждаше това великолепно мъжко тяло, което лежеше изпънато на легло от цветя.

– Може би – допълни тя лукаво – все пак не всичко е толкова великолепно в теб.

В този миг Травис си пое дълбоко и шумно въздух и я сграбчи за роклята, но след кратък пронизителен писък се отказа от намерението си.

– Повече да не си ми скъсал нито една дреха! – предупреди го тя, но на бърза ръка свали роклята от раменете си, преди той да действа в разрез със забраната ѝ.

– Да ме правиш за посмешнице и да ме командваш! – изсумтя той, присвил гневно очи. Започна да се промъква на четири крака към нея, сякаш му хареса играта на котка и мишка. Рийган се отдръпна към

стената и се опита да спре настъплението му, като го бомбардира с цветя. Естествено напразно, и в края на краищата тя вдигна ръце в знак, че се предава.

– Милостиви господарю, – замоли се тя като боязлива жертва – правете с мен каквото желаете, само ми оставете девствеността.

Когато вече очакваше със сладостна тръпка по кожата последната, решаваща атака на Травис, една искрена ругатня я върна към действителността.

Тя отвори очи и го видя да стои на леглото със свити колена.

– По дяволите – каза той – дори не може да се пълзи по тези неща! Огледай това! Допускала ли си, че човек може да се нарани от рози?

Рийган избухна в такъв смях, че получи бодежи в хълбоците. Опряла коляно на корема си, тя се тресеше от удоволствие.

Травис извади дълъг трън от коляното си, хвърли го на пода и й се скара:

– Радвам се, че ме намираш за толкова смешен!

– Ах, Травис – заливаше се от смях тя – аз те намирам за безмерно романтичен!

Подигравката й го отрезви. Той прехапа устни.

– Мислиш ли, че щях да ти донеса всичките тези проклетите цветя, ако няхах романтично сърце?

Тонът, с който изрече последните думи, отприщи у Рийган нов пристъп на смях. Тя не забеляза, че развеселеността й действително го уязвяваше. Той наистина беше хвърлил усилия, за да има тя цветя за сватбата си, и нямаше никаква вина за незнанието си, че едно букетче теменужки може да въздейства повече от цяла каруца с цветя. Също така не беше негова вината, че трън в коляното му го принуди да прекъсне една увлекателна игра. Когато се канеше да стане от леглото, тя сложи ръка на рамото му и каза, потискайки смеха си:

– Травис, твоите цветя са превъзходни. Те ми харесват!

Той не каза нищо. Рийган забеляза как са се изпънали мускулите на врата му и сериозно съжали, че му се е надсмяла. Беше направил всичко по силите си, за да й достави радост, а тя му се отплащаше с подигравки.

– Обзалагам се, че гневът ти бързо ще се изпари – прошепна тя във врата му, целуна го нежно по ухото и прокара гальовно език по меката му част. – Може би коляното ти ще оздравее по-бързо, ако го целуна – каза тя ласкаво и прокара устни надолу по ръката му.

– Възможно е – изсумтя Травис с най-ниския си бас. – От опит

глава не боли.

Рийган жадуваше да му достави истинско удоволствие, мислейки за усилията, които беше положил, за да я удовлетвори цялостно.

Целуна коляното му, после устните ѝ се придвижиха нагоре, докато ръцете ѝ ги следваха, галещи бедрата му, масажирани и наслаждаващи се на мускулното великолепие. Стигна до кръста му и неговото удивление се превърна в озарение. Той стенеше и шепнеше нейното име. С едно единствено плавно движение я вдигна от леглото, хвърли я до себе си и проникна в нея. Вече не беше самоувереният мъж, който имаше навика да диктува и да насочва събитията, а един подвластен и безпомощен изложен на страстта си любовник.

Възбудата, която бе разпалила у него, извика дълбока наслада и се разтовари в могъщо изригване на страстта. Рийган лежеше безсилна върху леглото, напълно изтощена след този ураган на необузданата страст. Останали без сили, двамата заспаха прегърнати.

– Ставай! – заповяда Травис и я плесна лекичко по дупето. – Ако сега не тръгнем, няма да стигнем никога до дома на Клей. А ако си мислиш, че бих прекарал нощта с теб на малка шалупа, много се лъжеш!

Нямаше никаква представа за какво говори, но се подчини, без да разпитва дълго. Махна косите от очите си, свали цветчето лале от бузата си и седна на леглото. Чувстваше се изтощена и малко ѝ се виеше свят, но беше щастлива.

– Защо не искаш да прекараш една нощ с мен на кораб? – попита тя. Нима не бяха заедно с месеци на кораб?

– Това съвсем не е кораб – отговори той, – шалупата е малка платноходка и при твоите акробатически упражнения тя ще се обърне.

– При моите акробатически... – повтори тя и се помъчи да го погледне надменно. Ала когато седиш гола-голеничка в купчина смачкани цветя, с порозовели бузи и блестящи очи, с пламъка на една любовна нощ в погледа, е трудно да играеш на голяма дама. Не можеше да претендира за нищо повече от малка съблазнителна русалка.

Травис, с покрито от сапунена пяна за бръснене лице я разглеждаше в огледалото, и погледът му ѝ подежда така, че тя отново си легна сред възглавниците.

– Не, не! – извика той заканително и я заплаши с пръст. – Ако не станеш веднага от леглото, ще се погрижа да живеем в отделни спални в къщата ми.

Тази заплаха беше толкова абсурдна, че тя само се изсмя. Все пак отстъпи пред настояването му и започна да се мие. Чувстваше се

толкова добре, че никак не ѝ се бързаше. Дори нетърпението на Травис не можеше да помрачи доброто ѝ настроение.

Когато най-сетне се облече, Травис буквално я помъкна надолу по стълбището и към една маса, на която беше сервирана огромна американска закуска. Травис се нахвърли като изгладнял вълк върху ястията и между две хапки ѝ заяви, че заради нея никога не се храни редовно и че щяла да го вкара в гроба в разцвета на силите му. Но намигането му с очи не прилягаше на оплакванията.

После се спуснаха към една река, където ги чакаше малка платноходка. За миг багажът ѝ беше натоварен и докато плаваха нагоре по Джеймс Рийвър към жилището на Травис, Рийган започна да го бомбардира с въпросите си. Толкова дълго и бурно се беше противила срещу пътуването до Америка, че никак не беше се замисляла къде живее Травис.

– Какво имение притежаваш, голямо или малко. Сам ли си ореш нивите или имаш за това чирак? И твоята къща ли е хубава като къщата на Марта и на съдията?

Като я гледа известно време озадачено, той ѝ отговори усмихнато:

– Моето... хм... имение не е съвсем малко и, да, имам и чираци, макар че сегиз-тогиз сам ора земята си. Смятам, че къщата ми е доста хубава, но може би затова, защото е моя собствена.

– И ти сам си я построил – каза тя замечтано, докато ръката ѝ оставяше бразда във водата. Навярно в едно малко домакинство липсата ѝ на опит като стопанка нямаше да има опустошителни последици. Фаръл беше казал, той не се съмнявал, че нямало да може да управлява имотите му, и в това отношение сигурно беше прав. Ала с такова малко жилище, каквото притежава Травис – къща с една или най-много две стаи – тя сигурно щеше да се справи.

Докато още се отдаваше на приятни мисли, усилващата се жегата на предиобедна я надви и тя задряма.

Изведнъж силен гърмеж я изтръгна от съня ѝ. Едва не падна в реката, когато скочи от мястото си и видя на кърмата Травис с димящ револвер, насочен към небето.

– Събудих ли те? – попита той.

Забеляза по напрегнатото изражение на лицето му, че се е случило нещо важно и затова не отговори на глупавия му въпрос. Протегна се, за да раздвижи вкочанените си мускули, и се огледа наоколо, докато Травис зареждаше револвера си. Виждаше само спокойна вода и обилна зеленина на двата бряга.

– Съвсем близо сме до жилището на Клей – каза той и за втори път гръмна във въздуха.

Тя хвърли отново удивен поглед към покрития с гора бряг и се замисли как може да се живее сред такъв пущинак, когато гората на левия бряг изведнъж свърши.

Зад нея във водата се подаваше дълга, построена от дърво кейова стена, към която бяха завързани две лодки, и двете по-големи от тази, в която пътуваха. Когато се приближиха до малкото пристанище, изведнъж в полезрението на Рийган попаднаха безброй сгради: големи и малки къщи с градини, зад тях старателно обработени ниви и навсякъде работещи хора, коне, каруци – една картина на усърдна деловитост.

– В такъв град ли живееш? – попита Рийган, докато Травис насочваше лодката към тясното мостче.

Отговорът му беше тих смях, който Рийган не разбра.

– Това не е град – обясни той – това е плантацията на Клей.

Тази дума чуваше за пръв път. Не знаеше какво означава, и докато си отваряше устата, за да продължи да разпитва Травис, тя забеляза, че вниманието му е привлечено от звънкия смях на деца. Той бързо скочи от лодката и пренесе Рийган на кея – тъкмо навреме, за да вземе в прегръдките си две от най-прелестните деца, които беше виждала през живота си.

– Чичо Травис! – крещяха те пощръктели, докато Травис ги хвърляше нагоре. – Донесе ли ни нещо? Чичо Клей вече се тревожеше за теб. Хареса ли ти в Англия? Мама роди две деца, вместо едно, както се надяваше, и имаме нови кученца.

– Сега имаш ли майка? – попита Травис засмяно. Хлапакът хвърли неодобрителен поглед към сестра си.

– Тя обръща всичко с главата надолу, чичо Травис. Тя има предвид естествено Никол. Понякога забравя, че не е наша майка.

На тясното мостче се бе появил един мъж – едър, строен, с тъмни очи и коса, изразителни скули и лице, което сияеше от щастие.

– Къде, по дяволите, беше толкова време? – попита мъжът, докато стискаше ръката на Травис и после бурно го прегърна.

– Пристигам дори няколко седмици по-рано и ти го знаеш добре! – отвърна Травис. – Никой не ме посрещна и ми се наложи да оставя багажа на склад и да наема тази развалина.

Травис посочи с ръка към шалупата и с това съсредоточи вниманието на мъжа върху Рийган, която мълчаливо чакаше на края на малкото пристанище. Преди мургавият мъж да каже или попита нещо, Травис

въздъхна с голямо облекчение.

– Най-сетне идва и тя! – Травис се затича покрай тъмнокосия мъж към чудно хубава млада жена, която взе в прегръдките си и сърдечно целуна по устата. Погледът на другия мъж се отклони отново от Рийган и се насочи към двамата, сякаш борейки се с вътрешна възбуда.

После Травис поведе младата обаятелна жена към малкото мостче.

– Водя със себе си една жена, с която искам да те запозная – каза той.

С едно овално лице, с големите сияещи кафяви очи и пълната чувствена уста, разгледана отблизо, тази жена изглеждаше още по-хубава, отколкото от разстояние. С бърз поглед към роклята от пурпурночервен муселин с малки зелени ивици под изтеглената нагоре талия Рийган установи, че имаше погрешна представа за американската мода. В тази рокля жената щеше да предизвика сензация дори в английския кралски двор!

– Това е жена ми Рийган – каза Травис гордо, с поглед към Рийган – а това са Клейтън Армстронг и неговата жена Никол. А тези двама немирници там – продължи той през смях – са племенницата и племенникът на Клей, Манди и Алекс.

– Много се радвам – каза Рийган тихо. Тези хора представляваха за нея голяма изненада. Те бяха далеч от онова, което си представяше като американци.

– Не искате ли да влезем вътре – попита Никол. – Сигурно сте много изморена. Доколкото познавам Травис, едва ли ви е дал и минута почивка.

Травис се отнесе към тези думи с неволно сумтене, докато Рийган затаи дъх, тайно молейки се той да не направи неуместна забележка.

Тя последва безмълвно Никол по пътеката нагоре към къщата. Никол я погледна усмихнато и каза:

– Той е малко своенравен, нали?

Рийган кимна сдържано, докато се оглеждаше наоколо и се мъчеше да установи къде се намира.

По пътеката срещу тях се спускаше на бегом една представителна блондинка, вдигнала краищата на роклята си над глезените.

– Травис ли е пристигнал? – извика тя още докато беше на десетина крачки от тях.

– Да, а това е неговата жена Рийган. Рийган, това е Джени Лангстън.

– Неговата жена? – възкликна изненадано блондинката. – Значи

този щур човек е удържал на думата си като каза, че заминавал за Англия и щял да се върне с жена в къщи! – Тя се изправи пред Рийган и сложи ръка върху рамото ѝ.

– С вашето съгласие си навлякохте беля на главата, госпожо Станфорд! Надявам се, че имате и куража да се наложите над него! – С тези думи тя продължи да тича по пътеката надолу към малкото пристанище.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

– Много хора ли живеят при вас? – попита Рийган, докато продължаваше да се оглежда удивено.

– Да, цяла дузина – отговори Никол. – Да започнем от полските работници, сетне са тъкачите, млекарите, градинарите – с една дума, всички хора, които са нужни за стопанисването на плантацията.

– Плантацията – повтори Рийган шепнешком непознатата ѝ дума. Сега вървяха между дълги редици подкастрен висок жив плет, който закриваше гледката към околните постройки. – Травис ми разказа, че сте чакала дете, ала децата преди малко говореха нещо за две.

Лицето на Никол се озари от пленителна усмивка.

– Близнаците изглежда са нещо обичайно в семейството на Клей. Да, преди четири месеца родих едно момче и едно момиче. Влизайте! Ей сега ще ви ги покажа!

Зад живия плет се извисяваше голяма тухлена сграда, която не отсъпваше по размери на тази в Уинстън Мейнър. Рийган се надяваше Никол да не забележи колко беше поразена от гледката. Естествено, и в Америка имаше богати хора, и естествено някои от тях притежаваха имения. Само в Англия постоянно ѝ бяха представяли Америка като толкова млада страна, чиито жители нямали време да построят нещо значително.

Помещенията в тази къща бяха изненадващо красиви – големи, просторни, тапицерията на мебелите от коприна, тапетите с рисувани на ръка мотиви, по стените поставени в рамки портрети. Навсякъде по масите и скриновете стояха вази с току-що откъснати цветя.

– Искате ли да отидем в салона? В такъв случай ще пренеса децата долу.

Докато стоеше сама в стаята, Рийган се удивяваше на елегантността на обзавеждането. До отсрещната стена стоеше писалище „Шератън“ с великолепни орнаменти, над него висеше огромно огледало в украсена с дърворезба рамка, а на другата страна се открояваше висок стенов шкаф с подвързани в кожа книги.

Освен Уинстън Мейнър, тя не познаваше друго английско имение, ала в сравнение с видяното тук, къщата в Уинстън Мейнър изглеждала жалка и прашина постройка. Тук всичко блестеше от чистота. Нямаше разковани дъски, скъсани тапицери, тъмни петна в лакировката.

В този миг Никол се върна в стаята с две бебета на ръце и я откъсна от разглеждането на стаята. Първоначално Рийган не желаше да вземе нито едно от децата от страх да не им се случи нещо, сякаш бяха от порцелан. Никол ѝ показа как трябва да държи кърмачетата и скоро малкото момче привикна в нея и развеселено започна да гука. Улисана в бебето, тя не забеляза, че Травис влезе в салона и седна на дивана. Никол беше отново излязла от стаята.

– Мислиш ли, че и на нас ще ни се родят наведнъж две? – попита Травис, докато галеше ръката на момченцето и го оставяше да си играе с пръстите ѝ. Рийган наблюдаваше лицето му, когато малчуганът ѝ се усмихваше.

– Наистина искаш дете, нали? – попита тя тихо.

– Много отдавна – отговори той сериозно, но прибави към това откритие едно типично за него нетактично обяснение: – Никога не съм имал истинско желание да се ожена, но баща мога да бъде много пъти.

В този миг Рийган понечи да го попита защо е забравял да ги узаконява, но премълча, защото вече знаеше отговора му. Той искаше детето, с което беше забременяла от него. По-късно щеше да му докаже, че е годна не само да ражда деца като машина. Заедно щяха да работят и да изградят ферма за семейството си. Може би тяхната къща никога нямаше да бъде толкова хубава и плантацията – внушителна като тази на Армстронг, но както се знае, не в парите е щастието.

– Какво ще кажеш за моята млада смяна, Травис? – чу тя гласа на Клей откъм вратата. Той стоеше там с гордо изпъчени гърди, с другото бебе в ръце, заобиколен от двете страни от Манди и Алекс, и изглеждаше така щастлив, както можеше да бъде щастлив само един мъж.

– Клей – отговори Травис усмихнато – какво ще ми разкажеш за новите си крави, които щеше да използваш за разплод? И успя ли да спасиш миналогодишното сено от плесен?

Понеже мъжете явно щяха да разговарят за работа и децата им стигаха за безмълвни слушатели, тя предаде малкото момченце на Травис и стана от дивана. Травис не се изплаши да вземе от нея бебето, което легеше в големите му ръце като в люлка.

– Ще отида да видя Никол – каза Рийган, а Травис ѝ обясни пътя до кухнята. Тъкмо затваряше вратата след себе си, чу Клей да казва: „Никога не съм предполагал, че ще ти се падне такава красавица!“ и възмутеното сумтене на Травис.

С високо вдигната глава Рийган крачеше през украсената с цветя зала към задната врата, после се обърна наляво и се насочи към входа на

кухнята, която беше подслонена в отделна постройка. Там цареше делова суетня, а Никол изглежда беше душата на цялата дейност. Бъркаше чак до лакти в дълбока тенджерата с брашно, и когато една слугиня по невнимание изсипа цяла чиния с яйца и черупки в тестото ѝ, като че ли въобще не се ядоса. После покрай нея профучаха две чистички, но обикновено облечени деца и Никол хвана голяма кана, пълна с мляко, тъкмо тогава, когато щеше да се прекатурне. Сложила брашнените си ръце на дръжката на каната, тя вдигна очи, съзря Рийган и ѝ се усмихна чистосърдечно.

Изтри си ръцете о престилката и пристъпи към нея.

– Много съжалявам, че ви оставих сама с мъжете, но исках да предложа на гостите си нещо добро за вечеря.

– Винаги ли е такава лудница тук? – попита Рийган с нескрит ужас.

– Ами да – почти винаги. – Трябва да се грижим за страшно много хора. – Никол развърза престилката си и я окачи на една кука. – Трябва да донеса още зеленчуци от градината. Какво ще кажете за една малка разходка преди вечерята? Имам предвид, ако не сте уморена?

– Ах, аз спях през по-голямата част от пътуването дотук – отговори Рийган с усмивка. – И ако не ви затруднява, аз на драго сърце бих разгледала тази... тази плантация.

Дори в най-дръзките си мечти, както си призна по-късно, тя не беше очаквала това, което успя да види. Едно коняръче запрегна двуколка с хрисим кон за тях и после Никол обиколи с нея цялата плантация и ѝ показа всички допълнителни постройки. Предположението на Рийган се потвърди: една плантация беше донякъде цяло село, в което се произвеждаше, отглеждаше или развъждаше почти всичко, от което човек се нуждаеше в живота.

Никол я придружи до курниците, до мандрата, до гълъбарниците, до тъкачницата, до оборите, до дъбилнята, до дърводелната, до пивоварната и ѝ обясни, че освен складовите помещения, към кухнята принадлежат още и помещенията за опушване на шунка и пералните. Показа ѝ обхващащата безброй уврати орна земя, на която се отглеждаха лен, памук, пшеница и тютюн. Тя посочи с ръка към една воденица от другата страна на реката, където се мелеше житото на плантацията. И се отправи с Рийган към ливадите, които бяха отделени с огради от нивите, на които пасяха кравите, овцете и конете на плантацията.

– И всичко това стопанисвате сама? – смая се Рийган.

– Клей ми помага малко – отговори Никол през смях. – Но вие естествено сте права. Има много работа. Рядко напускаме границите на

нашата плантация. Това не е и нужно, защото тук в нашата плантация имаме всичко, което ни трябва.

– Вие сте много щастлива, нали? – попита Рийган тихо.

– Сега съм щастлива – отговори Никол сериозно – но не винаги е било така. – При тези думи Никол обърна очи към воденицата на отсрещния бряг. – Клей и Травис са приятели от детинство. Много се надявам, че и ние ще станем приятелки.

– Никога не съм имала приятелка – призна си Рийган и погледна скришом жената до себе си.

Никол беше миловидна колкото и самата тя. Двете обаче не знаеха каква удивителна двойка представляваха – чернокосата Никол до тъмнокафявите къдри на Рийган, на които слънцето придаваше червено-златист отблясък.

– И аз не съм имала приятелка – изповяда ѝ се Никол. – Във всеки случай, не съм имала истинска приятелка, с която да говоря открито или да ѝ се доверя. – С изящна усмивка тя дръпна юздите, конят потегли отново. – Когато имаме малко повече време, ще ви разкажа как се запознах с моя мъж.

Ах, помисли си Рийган и се изчерви, това няма да мога никога, никога да ѝ доверя. Дори само затова, защото никога няма да повярва в историята как се запознах с Травис.

– Огладних – каза Никол до нея. – Вие положително също сте гладни. И двете ми малки деца сигурно са почти умрели от глад. – Рийган се засмя.

– Което със сигурност важи и за Травис, както го познавам.

– Нима е толкова млада, колкото изглежда? – попита Клей. – Държеше на ръце сина си, стоеше до прозореца и забеляза, че двете жени се връщат с двуколката.

– Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че дори не зная на колко е години? Това е въпрос, който не смея да ѝ задам. Ще се радвам, ако е вече на шестнадесет години.

– Що за глупости бръщолевииш? Не попита ли родителите ѝ на колко е години, когато се запозна с нея?

Травис не каза нищо. Нямаше намерение да се изповядва на Клей. Да, ако беше жив по-големият му брат Джеймс, на него сигурно щеше да признае на четири очи, че беше отвлякъл жена си.

Клей изглежда проявяваше разбиране към сдържаността на Травис.

В края на краищата и в неговия живот имаше неща, които не желаше да довери на приятеля си. Към тях спадаше например продължилата с месеци кавга между него и Никол.

– Винаги ли е така мълчалива? Извинявай, нямах намерението да се меся в личните ти работи. Но вие двамата изглеждате неравна двойка.

– Ах, ти я подценяваш. Въобще тя умее да се налага – отговори Травис с намигане. – Дори аз не знам що за човек е тя в действителност. Струва ти се, че пред теб стои малко момиче, на което главата е натъпкана с романтични мечти, а в следващия миг те е... тя е... – Той млькна, надвит от спомена за ранните утринни часове на сватбената си нощ. – Каквато и да е, аз я намирам за очарователна.

– А какво ще стане с Марго? Не мога да си представя, че ще прегърне дружелюбно малката ти жена.

– С Марго вече ще скъсам – каза троснато Травис. Едва заздрави рани, кошмарни спомени за миналото се отразиха в очите на Клей.

– Бъди нащрек, когато ги запознаваш двете! Жени като Марго изяждат за закуска такова сладко малко същество като Рийган. – Той въздъхна. – Говоря ти от опит.

– Марго няма да ни навреди. Аз ще ѝ обясня, че сме се оженили. И ще бъда винаги наблизо, за да закрилям жена си. И Рийган ще знае какво изпитвам към нея. В края на краищата аз се ожених за нея, нали?

Клей не отговори. Опитът го беше научил, че хората му даваха съвета, които не приемаше. И че брачната клетва се престъпяше толкова лесно, колкото се даваше.

През тази нощ, под балдахина в гостната, Рийган разказа на мъжа си за своите впечатления от изминалия ден.

– Не знаех, че съществува такова нещо като плантация. Никога не бих повярвала, че двама души могат да притежават цял град.

Травис я притегли по-плътнo към себе си.

– Значи ти харесва нашата система от плантации? – промърмори той в полусъня си.

– Разбира се, че ми харесва. Но се радвам, че няма много такива. Непонятно ми е как Никол се оправя с толкова голям имот. Слава богу, че ти си един малък фермер.

Когато Травис не отговори нищо, тя го погледна и забеляза, че вече е заспал. Усмивката се сгуши до него и също задрям.

Раздялата с Никол и Клей на следващото утро беше по-трудна, отколкото предполагаше. Цялото семейство се тълпеше на малкото мостче, за да се сбогува с тях. Никол обеща на Рийган, че скоро ще ѝ гостува и ще ѝ помогне с каквото може. Клей и Травис разговаряха още веднъж надълго и нашироко за крави и изгледи за реколтата.

После на Травис се наложи още няколко пъти да хвърля близнаците във въздуха, докато всички припряно се сбогуваха, защото иначе не се виждаше края на лудориите им. Рийган и Травис се качиха в малката си лодка и се насочиха нагоре по течението на реката, докато семейството на Клей им махаше от малкото пристанище.

Рийган много се вълнуваше, защото най-сетне щеше да се запознае с жилището на Травис. Питаше се дали къщата му беше толкова голяма и недодялана като него самия. Може би щеше да направи уютен дом от нея, а от него домакин с приятни маниери.

След като известно време плаваха с попътен бриз нагоре по течението на реката, пред зора ѝ отново се разкри просека в крайбрежната гора. Забеляза огромен кей с повече плавателни съдове, отколкото при семейството на Клей.

– Това отпред е пак плантация, нали? – попита Рийган, която беше станала от мястото си и стоеше до Травис. – Тази плантация изглеждаше многократно по-голяма от имотите на Клей. – Прилича ми повече на град! – смая се Рийган.

– Хм – да – отговори Травис с широка усмивка.

– Познаваш ли собственика на тази плантация? – реши да разузнае Рийган. Когато се приближиха забеляза, че тя беше разположена по същия начин като плантацията на Клей, само че в много по-уголемен мащаб. До една корабна работилница на брега се извисяваше сграда, която беше голяма колкото къщата на Клей.

– Какво ли е това? – попита Рийган, като сочеше към сградата.

– Склад за корабни принадлежности – обясни Травис. – Плаващите по реката могат да подменят там своите платна и да си набавят резервни части. Освен това там се складира стоките, преди да се товарят на корабите. Къщата на управителя на склада е по-малката постройка до нея.

На пристанището бяха завързани две гемии и четири шалупи, както Травис наричаше тези речни лодки. За учудване на Рийган Травис насочи малката им лодка право към мостчето.

– Мислех, че пътуваме за в къщи – каза тя сърдито. – Нима искаш да прекараш още един ден сред приятели?

Травис не ѝ отговори нищо, скочи на мостчето и я вдигна във

въздуха, преди да каже още нещо. Взе брадичката ѝ в топлатата си длан и вдигна лицето ѝ, за да го погледне в очите.

– Това – каза той тихо, без да сваля очи от нея – е именно моята плантация.

За известно време тя беше така зашеметена от признанието му, че не можа да каже нито дума.

– Това... всичко това ти принадлежи? – изтръгна се най-сетне от гърдите ѝ.

– Всеки стрък трева! Хайде ела и се запознай с новия си дом.

Това бяха последните интимни думи, които си размениха за по-дълго време, защото върху тях връхлетя цял рояк хора. „Травис“ и „Травис се е върнал“, се предаваше от една къща на друга. От всички кътчета и краища на плантацията прииждаха на бегом мъже и жени. Травис трябваше да стисне ръката на всички, което положително не беше лека задача, защото те бяха стотици. И при това не пускаше нито за миг нейната собствена ръка. Той я представяше на всеки, с когото се беше ръкувал, и ѝ обясняваше, че първият е началникът на дърводелците, а вторият е отговорникът на градинарите, а пък тази третата е камериерката от горния етаж...

Това продължи до безкрайност и Рийган само стоеше и кимаше на всеки човек, който ѝ представяха, докато в ума си непрестанно повтаряше двете изречения: Всички тези хора са негови служители! Всички те работят за Травис и за мен.

По някое време в хода на това представяне Травис заяви, че днес е празничен ден, не мина много време и се стекоха работниците от нивите, за да поздравят Травис. Едри, с мускули като дини мъже пристъпяха усмихнати към него и му подхвърляха на шега, че сега навярно здравата ще се поти при полската работа, защото толкова дълго е лентяйствал и е отвикнал от изнурителния труд. Ала с тайно чувство на гордост Рийган установи, че никой от тези мъже не изглеждаше по-силен от мъжа ѝ.

Когато Травис тръгна с Рийган от брега, непрекъснато поздравяваше хората пред всяка къща, покрай която минаваха. Някои, които го придружаваха, искаха да получат съвет или наставления. Когато човек ги слушаше, добиваше впечатлението, че половината плантация скоро щеше да се разпадне.

– Къде ли е Уес? – попита Травис, който сега крачеше така енергично, че Рийган едвам го догонваше.

– Вашият вуйчо Томас умря и Уес замина за Бостън, за да уреди наследството – отговори един мъж, който беше представен на Рийган като надзирател.

– А Марго? – продължи Травис, като свъси чело. – Тя би могла да реши някои от тези проблеми.

– Тя си има своите собствени грижи – отговори надзирателят. – Към двадесет от телетата ѝ се разболяха от епидемия.

– Травис – докладва снажна червенокоса жена, която си проби път до тях – три от нашите тъкачни станове излязоха от строя, и когато казвам на тези мързеливи мъже да ги ремонтират, те ми отговарят, че това не било тяхна работа.

– Травис – извика друга жена – семейство Бейкър са си взели нов сорт кокошки от Изтока. Ще ми услужите ли с пари да си купя няколко носачки от тях?

– Травис – обади се мъж с лула в крайчеца на устата, – най-сетне трябва да се направи нещо с малката шалупа. Или ще се ремонтира, или ще отиде за огрев.

После Травис неочаквано се спря и вдигна ръце, сякаш да се защитава.

– Стига толкова! Утре ще дам отговор на всичките ви въпроси, или по-скоро – продължи той със светнали очи – жена ми, която утре ще поеме задълженията на стопанка. Каролайн, можеш да я попиташ утре какво ще правиш с тъкачните станове, а ти, Сюзън, ще помолиш жена ми за пари за носачките. Убеден съм, че тя разбира повече от тях, отколкото аз.

Рийган се радваше, че Травис я държеше за ръката, иначе веднага щеше да се обърне кръгом и да избяга към пристанището. Какво разбираше тя от тъкачни станове и носачки? Нищо!

– А сега – продължи Травис – искам най-напред да покажа на жена си къщата и ако още някой посмее да се обърне с някакъв проблем към мен, ще отменя празничния ден!

Ако не беше толкова потисната, Рийган щеше да се размее от все сърце на бързината, с която хората се разбягаха. При тях продължаваше да стои само един старец, който беше стоял скромно встрани от тълпата.

– Това е Елиас – каза Травис и допълни с гордост – най-добрият градинар на цяла Вирджиния!

– Донесох нещо за новата госпожа – каза тъмнокожият мъж, когото нарекоха Елиас, и подаде на Рийган цвете, каквото не беше виждала през живота си. То беше пурпурночервено на цвят, нежно и

същевременно блестящо. В средата приличаше на обкован рог в чаша от капковидни цветчета.

Рийган протегна ръка към цветето, без да посмее да го пипне.

– Това е орхидея, мадам – обясни Елиас. – Първата госпожа Станфорд си я набила от един от нашите капитани, който плаваше в южната част на Тихия океан. Сега вече имаме цяла подборка от тях в нашите оранжерии. Може би ще ги разгледате с удоволствие, ако ви остане свободно време.

– Да – отговори Рийган, като се питаше дали плантацията на Травис не представляваше нещо като Ноевия ковчег.

След като благодари на Елиас за орхидеята, с Травис продължиха пътя си и за пръв път видя, че в края на пътеката се извисяваше висока, просторна тухлена сграда. Още отдалеч изглеждаше така, сякаш в едно единствено крило на тази къща могат да се подслонят Уистън Мейнър и Ейръндел Хол на Клей.

Травис й разказа с гордост, че дядо му построил тази къща и всички от рода Станфорд били много привързани към нея. Ала с всяка крачка, която я приближаваше към дома, Рийган я обземаше все по-голям страх. Домакинските задължения на Никол й изглеждаха непосилни, ала сега, когато виждаше пред себе си този колос, тя на драго сърце би се разменила с Никол. Как щеше да стои начело на такова домакинство, да не говорим за другите задължения, които Травис очевидно щеше да й натрапи...?

Когато най-сетне се изправиха пред къщата, тя беше още по-голяма, отколкото изглеждаше отдалече. Над Рийган се извисяваше правоъгълна, обхващаща четири и половина етажа централна постройка, заобиколена от две извити във формата на обърнато „Г“ крила.

Травис помъкна жена си нагоре по широко каменно преддверие и предприе бърза обиколка през помещенията на приземния етаж.

Введе я в една синя стая, после в зелена, червена и бяла стая. Показа й класната стая на икономката. Показа й трапезариите, които бяха големи колкото спалнята й в Уистън Мейнър.

И с всяка стая, която Рийган прекосяваше – великолепни, с изискан вкус мебелирани помещения – сърцето й замираще все повече. Как щеше да ръководи тази къща на Травис, която беше толкова огромна и великолепна като дворец?

Когато си помисли, че вече е видяла всичко, което имаше да се види като стаи, Травис я помъкна след себе си нагоре по източното стълбище. В сравнение със стаите на първия етаж – главния етаж на къщата

– помещенията на партера бяха стаички за бедни хора. Горе се намираше трапезария, граничеща със салон за журове с кафе. Тук имаше интимен салон само за семейството. Имаше и библиотека за мъжете, две мебелирани стаи за някакви непонятни цели и огромна спалня с преход към детската стая.

– Нашата спалня – отбеляза Травис. После ѝ показа балната зала.

От това помещение направо онемя. Досега беше отронила малко думи при тази инспекционна обиколка, сега вече ѝ се разтрепериха коленете. Тя се отпусна на едно канапе в ъгъла и се огледа, загубила ума и дума.

Дори големината на това помещение беше вече потискаща: от високия шест метра таван имаше чувството, че е малка и незначителна. Стените бяха тапицирани с дърво и блестяха в син цвят, дъбовият паркет блестеше така, че можеше да се огледа в него.

Към това се прибавяше и изобилието от мебели: шест тапицирани с розов атлас и брокат канапета, безчет столове и кресла, чиято брокатена тапицария се съчетаваха по цвят с канапетата, една арфа, един концертен роял и безброй маси, които бяха отместени към стените, така че в центъра оставаше свободен четириъгълник, който беше покрит с огромен ориенталски килим.

– Естествено ние навиваме на руло този килим, когато даваме тук вечеринки – обясни ѝ Травис с видима гордост. – Може би ще започнеш новия си живот при нас с бал? Бихме могли да поканим няколкостотин души, които до един да пренощуват в нашия дом. Може да обсъдиш празничното меню с Малвина – това е нашата главна готвачка. Това ще ти достави удоволствие, нали?

С това чашата на търпението ѝ действително преля! С болки в корема и сълзи в очите Рийган побягна през балната зала към една врата в отсрещната стена. Изтича по дълъг коридор и вече нямаше никаква представа къде се намира. Отвори някаква врата и се озова в малка прелестна, издържана в бял и син цвят стая. Не беше забелязала названията на стаите, нито тяхното местоположение в къщата.

Хвърли се на килима, опря главата си на синьо-бялата тапицария на един диван, закри я с ръце и се разрева с глас. Как можа да постъпи така с нея? Защо не ѝ каза по-рано нито дума за къщата?

Минаха само секунди, докато Травис влезе в стаята, притегли я в прегръдките си и седна с нея на дивана.

– Защо всъщност плачеш? – попита той с един толкова уязвен и съвременен томителен глас, че сълзите ѝ потекоха още по-обилно.

– Ти си богат! – изхлипа тя.

– Ти плачеш, защото съм богат? – попита той озадачен.

Още докато се опитваше да му обясни от какво е отчаяна, беше сигурна, че той никога няма да я разбере. Травис беше толкова убеден в правилността на постъпките си, че никога не го връхлиташе сянка на съмнение, че може и да не сполучи в онова, което предприема. Нямахме никаква представа какво изпитва човек, когато му изглежда, че е безполезен. И той очакваше от нея, че ще му стопанисва къщата, допълнителните постройки, ще ръководи прислугата и покрай другото ще дава вечеринки за няколкостотин приятели.

– Не мога да ти помогна, ако не ми кажеш какво те боли – промърмори Травис и ѝ даде носната си кърпа. – Все пак не можеш да ми се сърдиш само затова, защото не съм беден фермер.

– А как да направя... – хлипаше тя – как мога да... Та аз не знам дори как изглежда един тъкачен стан!

На Травис му потрябнаха няколко секунди, преди да съобрази за какво става дума.

– Но ти не си длъжна да обслужваш тъкачните станове! Стига ти само да наредиш кой да се залови с тях. Жените ще идват със своите проблеми, а аз ще ти казвам как да ги решат. Това е толкова просто.

Никога нямаше да постигне това той да може да проумява проблемите ѝ! Скочи от скута му, избяга отново от стаята, пак по коридора, през балната зала, в един друг коридор, докато най-сетне намери спалнята и сред неразбория от копринени фусти и цветен муселин се тръшна на леглото.

Макар че плачеше горчиво, успя да долови бавните, тежки стъпки на Травис в коридора. Той се спря в рамката на вратата, изгледа я замислено и изглежда после стигна до извода, че би било по-добре да я остави за известно време сама. Когато крачките му заглъхнаха отвън, тя се разрида още по-високо.

Часове по-късно дочу леко почукване и една камериерка попита какво желае за вечеря. Вече щеше да отговори „йоркширски пудинг“, когато ѝ мина през главата, че дори не знае какво обичат за вечеря американците. И затова каза на момичето, че нямала апетит и можела да си върви. Може би въобще нямаше да излиза от стаята, за да не се излага повече.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Когато посети за пръв път плантация, за Рийган нямаше съмнение колко е трудно да се ръководи такова производство. Опасенията ѝ бяха далеч надминати от действителността. Травис ставаше от леглото още с вдигането на здрача и едва-едва напуснал спалнята, вече се събираха с дузини жени и бомбардираха Рийган с въпросите си. Когато не знаеше какво да им отговори, те гледаха към тавана или встрани. Веднъж се случи дори да чуе как една от слугините прошепна на друга, че умът ѝ не побирал как мъж като Травис е могъл да се омъжи за такава глупачка.

И навсякъде, където се появяваше, чуваше името Марго.

Тъкачка ѝ показа модел, който усвоила от Марго. Градинар садеше луковици от лалета, които му беше дала Марго, и в синята стая намери дрехи, които, както ѝ казаха, били на Марго, защото често живеела в тази стая.

Вечерта по време на яденето тя попита Травис за тази жена, Травис ѝ отвърна само със свиване на рамене, че Марго била съседка. Понеже Травис беше отсъствал толкова дълго от плантацията, сега беше затънал до гуша в работа, и дори по време на яденето двама от служителите му сядаха до него и преглеждаха с него книгата. Рийган не желаше да го обременява допълнително, като му досажда с проблемите си.

И в крайна сметка настъпи денят, в който блаженият свят на Рийган се сгромоляса с гръм и трясък. Травис току-що се беше върнал в къщи да обядва набързо, разказваше ѝ, че отново пристигнал кораб за него от Англия, когато чаткащи копита върху покритата с тухли площадка го принудиха да подскочи. Един камшик свистеше непрестанно и един кон цвилеше сърцераздирателно. В следващия миг Травис изтича до прозореца и извика сърдито:

– Марго, ако удариш още веднъж коня, ще ти наложа гърба със собствения ти камшик!

В този миг нисък, предизвикателен смях изпълни трапезарията.

– По-добри мъже от теб вече са се опитвали, скъпи мой Травис! – После камшикът изсвистя отново, а конят изцвили повторно.

Като че ли цялата къща се олюляваше, когато Травис се втурна надолу по стълбището.

Рийган гледаше след него с големи, смаяни очи, остави салфетката

си върху масата и се приближи до прозореца. Съзря удивително красива червенокоса жена, на която смарагдовозелената рокля седеше като втора кожа върху тялото ѝ и подчертаваше съвършената ѝ фигура. Нейните големи, стегнати гърди, нейната тънка талия и нейните закръглени хълбоци насочиха неволно погледа на Рийган към собствените ѝ скромни прелести.

После тя впери отново очи в ездачката, която изглежда без усилие подчиняваше черния жребец, който разярен подскачаше под нея. Когато Травис се появи в преддверието, тя вдигна камшика, а niskият ѝ смях се отрази от фасадата на къщата.

С един скок Травис се озова до жребеца и посегна към камшика във вдигнатата ръка на ездачката. Успя да го хване, ала в същия миг жената заби шпори в хълбоците на коня, той се изправи отвесно на предните си крака. Травис, който не искаше да пусне камшика, се вкопчи с другата си ръка в седлото, което обаче изглежда нито извади ездачката от равновесие, нито разклати самоувереността ѝ. Когато конят, който гневно удряше с предните копита, отново застана с четирите си крака на земята, жената отново вдигна крака да му нанесе удар по слабините.

Травис беше по-бърз от нея. С едната ръка я хвана за китката, а с другата грабна юздите. Последва секунди бурно дърпане на различни страни, съпроводено от кикотенето на жената, което отекна ни в клин, ни в ръкав. Тя беше опитна и силна, и тъй като можеше да използва на своя страна и скокливостта на коня, който владееше с бедрата си, даде ожесточено сражение на Травис.

Когато най-сетне успя да я измъкне от седлото, тя се плъзна надолу покрай него като течен восък. Докосна с гърдите си лицето и гърдите му, и когато устата ѝ беше на височината на устните му, тя целуна Травис толкова страстно, че дори за Рийган, която стоеше високо над двамата, изглеждаше така, сякаш щеше да го глътне.

Никога не би повярвала, че може да изтича толкова бързо по стълбището, както се случи сега, и когато стигна до най-горното стъпало на преддверието, тази изяждаща мъжа ѝ целувка едва приключваше.

– Още ли искаш да ми наложиш гърба с камшик? – попита Марго с гальовен глас, но достатъчно високо, че да я чуе Рийган. – Или да те придумам да прибягнеш към нещо по-малко – само съвсем по-малко, ако си спомням правилно? – продължи тя, като триеше хълбоците си многообещаващо о неговите.

В този миг Травис я улови за китките и я отместа от себе си.

– Марго, вместо да се правиш на кръгла глупачка, по-добре да те

запознава с някого – каза той и се обърна, сякаш отлично знаеше къде се намира Рийган.

– Марго, това е жена ми.

Безчет чувства се изписаха като придошли вълни върху лицето на Марго. Извитите ѝ вежди се навъсиха гневно, ноздрите ѝ трепереха, пълните ѝ устни се изкривиха. Изглежда искаше да каже нещо, но не издаде нито звук.

После тя погледна Травис, зашлеви му плесница, която сигурно се чу в съседните постройки, метна се на седлото, дръпна гневно юздите на жребеца, удари го с камшика и се понесе в неудържим галоп.

Травис се втренчи за миг след нея, промърмори нещо под носа си за малтретирането на животните, докосна бегло бузата си, по която го беше зашлевила, и после се обърна отново към Рийган:

– Това е нашата съседка, Марго Дженкинс – каза той. С тази банална забележка изглежда за него инцидентът приключи.

Рийган, която стоеше като вкопана под входната врата, видя кървавочервения отпечатък от дланта на Марго върху бузата му, когато се наведе да я целуне.

– Ще се видим тази вечер. Изглеждаш бледа, съкровище мое. Защо не поспиш малко следобед? Искаме да ни се роди здраво бебе, не забравяй това! – После даде знак с глава на секретаря си, който стоеше зад Рийган, да го последва. Тръгна с него към западното крило на къщата, където се намираше канцеларията му.

Мина, както ѝ се стори, цял час, докато се окопоти и се върне в къщата. Тази високомерна, ослепително красива Марго я преследва като призрак през целия ден. Два пъти Рийган се изправя пред огледалото в спалнята си, разглежда лицето си с широко раздалечените очи, стройната си фигура и тази миловидност, която излъчваше осанката ѝ. В тази Марго Дженкинс нямаше нищо миловидно. Рийган стаена устни и се опита да придаде на лицето си надменно, светско изражение. След няколко минути се отказа с въздишка от това начинание.

През следващите дни тя винаги наостряше уши, когато се споменаваше името Марго. Така научи, че открай време било решено, че Травис ще се ожени за тази жена. И когато на двамата братя, на Травис и Уесли, се налагало да отсъстват, Марго управлявала необятната им плантация така грижливо, както своята собствена.

При всяка от тези думи Рийган губеше частица от своята самоувереност. Беше ли разтрогнала тази любовна връзка, когато пресече пътя на Травис в пристанищния квартал на Ливърпул? Защо всъщност

Травис се беше оженил за нея? Само заради тяхното бебе ли? Когато понечи да попита Травис за това, той само се изсмя. Беше прекалено зает за подробен разговор, а когато можеше да разговаря насаме с него, му стигаше да я докосне само с дланите си и всичко вече изглеждаше другояче.

Седмица след посещението на Марго Рийган се намираше в източното крило и се отправи с разтуптяно сърце към кухнята, защото щеше да одобрява менюто за следващите дни. Малвина, главната готвачка, не можеше да я търпи от първия ден и постоянно мърмореше нещо неодобрително под носа си. Рийган беше узнала от една слугиня, че Малвина е роднина със семейство Дженкинс и естествено като всички други подчинени беше очаквала, че Травис ще се ожени за Марго. Така че трябваше да събере целия си кураж, за да разговаря със старата жена за менюто.

– Сега нямам време за това – изсумтя Малвина, преди Рийган да каже нещо. – Току-що е пристигнал кораб, пълен с хора, които трябва да нахраня.

Рийган не се остави така лесно да ѝ запушат устата.

– Разбирам ви. В такъв случай бих искала сега да получа само чаша чай, а менюто ще обсъдим след вечерята.

– Няма да стане. – Не мога да се лиша от нито един човек, който да ви свари чая – отвърна старицата троснато и хвърли предупредителен поглед към трите си млади помощнички.

Рийган вирна брадичка и тръгна към димящата чугунена печка, която заемаше цяла стена в кухнята.

– Аз мога и сама да си приготвя чая – каза тя с един, както ѝ се струваше, заядлив тон. Не искаше да забележат, че нямаше представа как се запарва чай. Обърна се леко настрани, хвърли високомерен поглед на готвачката със снизходителна усмивка в крайчеца на устните си, и посегна към чайника.

Изведнъж усмивката ѝ застина и с лек вик пусна врящия чайник така, че клокочещата вода плисна. Чу злобния смях на готвачката зад гърба си, докато гледаше вторачено изгорената си длан.

– Елате – каза една от младите помощнички с дружелюбен глас и разтри малко мазнина върху дланта на Рийган, която смекчи болката от прясната ѝ рана. После добави, хвърляйки крадешком поглед към готвачката с шепот: – Стойте тук, докато ви приготвя чая.

Мълчаливо и с наведена глава Рийган излезе отново от кухнята, изпънала пръстите на ранената си ръка, за да се разлее топящата се мазнина върху обгорената кожа. Щеше да се прибере направо в спалнята си, когато млада камериерка се приближи към нея и ѝ каза, че я чакал гост в салона. Докато Рийган още размишляваше с какъв предлог да се откопчи от този гост, над нея на стълбищната площадка се по-каза Марго: една сияеща хубавица в син сатен.

– Какво се е случило с вас, дете мое! – извика Марго и изтича надолу по стълбището. Чарлз, донесете веднага бинт в салона и кажете на Малвина, че трябва да ни сервира там чая. С шери, ако смея да помоля! И ѝ кажете да не забрави да сложи няколко плодови сладкиша!

– Тъй вярно, мадам – каза младежът раболепно и побягна да изпълни поръчките.

Марго взе за китката Рийган и я поведе нагоре по стълбището. Попита я със съчувствие:

– Как сте могли толкова много да си изгорите ръката, любов моя?

Рийган, чиято гордост беше ранена не по-малко от ръката ѝ, беше благодарна на гостенката за нейното съчувствие.

– Пипнах чайника – каза тя смутено.

Марго отвори вратата към салона и поведе Рийган към едно канапе така, сякаш беше у дома си. Само след няколко секунди една слугиня, която Рийган въобще не познаваше, донесе марли и чисти кърпи.

– Е, къде си се спотайвала през цялото време, Сали? – попита Марго строго момичето. – Навярно са ти хрумнали още няколко трика как да клинчиш от работата, нали?

– Ах, не, мадам! – възрази слугинята, като се поклони. – Та аз помагам всяка сутрин на госпожата при обличането! Нали, госпожо? – добави тя с най-безсрамен поглед към Рийган.

Рийган не каза нищо. През последните седмици беше видяла толкова много лица, че въобще не можеше да ги запомни всичките.

Марго взе превръзките от Сали.

– И гледай по най-бързия начин да се заловиш за работа, мързеливке! И да не съм чула никакви оплаквания от теб! Иначе ще помоля Травис да ми продаде документацията ти и ще се окажеш под моята власт!

С див, смутен поглед момичето се оттегли от салона. Марго седна до Рийган на канапето.

– Покажете ми ръката си, детенце! Това е наистина лошо изгаряне! Трябва да сте държали твърде дълго ръката си на чайника! Надявам се, че докладвате на Травис редовно как се държи персоналът. Той

наистина оставя прислугата да си прави каквото ще, докато тези хора си въобразят, че къщата им принадлежи. И Уес като брат си разхлабва юздите. Затова Травис отдавна го занимаваше мисълта да си вземе жена. Той се нуждае от силна личност до себе си, която да носи заедно с него отговорността за един толкова голям имот.

Докато изричаше всичко това, тя превърза грижливо изгорената ръка на Рийган. Едва свършила с превръзката, в салона влезе младият прислужник Чарлз с поднос, който беше толкова голям, че на него щеше да се намери място за едно пони. Той беше натоварен с превъзходен античен сребърен сервиз за чай, кристална гарафа с шери, две чаши и тортички.

– Безусловно не е най-доброто, което Малвина може да предложи на един гост – заяви Марго с неодобрителен поглед към подноса. – Може би Малвина се смята вече към инвентара, кой знае? Предайте й – продължи тя със строг поглед към Чарлз – че искам да говоря с нея, преди да изляза от къщата.

– Тъй вярно, госпожо, – каза Чарлз и излезе на пръсти от салона.

– Понеже сте си наранили толкова лошо ръката, естествено аз ще разлея чая – каза Марго усмихнато на Рийган.

После Марго й сервира с най-голямата си непринуденост чая, наля й голяма чаша шери, избра и сладкиша за нея.

– Всъщност аз само минавах отгук – продължи Марго, след като сама се беше обслужила с шери, но не посегна към чашата с чай – за да ви се извиня, детенце. Какво ли сте си помислили, скъпа моя, когато се видяхме за пръв път преди една седмица! Моята рязкост беше толкова непростима, че няхах възможност да се върна и да ви моля да ме приемете.

Рийган се чувстваше поласкана, че тази величествена жена я молеше за прошка и наведе очи пред нея.

– Аз... Бихте могли спокойно да наминете отново – каза Рийган и цялата се изчерви.

Все още с наведени очи Марго продължи:

– Травис и аз бяхме неразделни още като деца. И така, всеки, естествено, предполагаше, че един прекрасен ден ние ще се оженим, разбирате ли? Когато преди една седмица той ми представи друга като своя жена, това естествено беше шок за мен. – Тя вдигна отново очи към Рийган, този път с мек, умоляващ поглед. – Разбирате това, нали?

– Разбирам го, естествено – прошепна Рийган. Колко много обаче си приличаха Марго и Травис! Двата бяха толкова самоуверени и

убедени в правотата си – хора, които завладяваха света!

– Баща ми се помина преди две години – продължи Марго с изпълнен с толкова болка глас, че Рийган потръпна. – Оттогава насам трябваше сама да стопанисвам моята плантация. Тя наистина не може да се мери с тази, но все пак представлява нещо.

Рийган видя мислено пред себе си ширнал се град, над който тази жена властваше съвсем сама, докато тя дори не умееше да си свари чаша чай. Ала нещо все пак умееше да прави добре. Изчервена и с наведена глава, тя каза усмихната:

– Травис се надява, че децата ни един ден ще ни помагат при работата в плантацията. До това има още време, но щом са положени основите на едно семейство...

Зародишът на едно семейство, помисли си Рийган, но не искаше да се изразява толкова директно. И когато Марго премълча, Рийган изправи глава и забеляза злобно проблясване в очите на посетителката.

– Затова, значи, Травис се е оженил за теб! – каза Марго с глас, сякаш правеше велико откритие.

Рийган седеше като поразена от гръм. Марго сложи припряно длан на ръката ѝ.

– Моля ви, простете ми – изглежда винаги казвам обратното. Само че трябваше да поставя този въпрос, тъй като ние бяхме практически сгодени. Травис има толкова болезнено чувство за чест, затова въобще не е могъл да постъпи другояче, освен да се ожени за жената, която носи детето му под сърцето си. – Марго се изсмя кратко. – Защо ли сама не съм стигнала до тази идея? Ако аз – е, да, вие вече знаете – бях забременяла от него, вместо за вас, той щеше да се ожени за мен.

Сега Марго отново сложи длан на ръката ѝ.

– О, боже мой! – извика тя задъхано. – Ето че пак казах обратното! Естествено, в никакъв случай не ви обвинявам, че сте били с Травис още преди сватбата! Това, естествено, не е вярно.

Марго остави празната си чаша върху подноса и се изправи.

– По-добре е сега да си вървя. Изглежда днес правя само гафове. – Тя погали ръката на Рийган, която също беше станала. – Сигурна съм, че Травис се е влюбил до ушите във вас и затова ви е взел за жена. В края на краищата, ние вече не живеем в средновековието. Мъжете се женят днес за жените, защото им харесват, а не защото очакват деца от тях. Естествено, Травис непрекъснато ми е разправял, че много иска деца, но не от жена, която постоянно го командва. Вие, мое скъпо, сладко дете, разбира се няма да го командвате. Само че сега наистина трябва да

тръгвам. Надявам се, че скоро ще станем добри приятелки. Надявам се да ви помогна да разбирате по-добре желанията и наклонностите на Травис. В края на краищата, ние двамата бяхме много близки през целия си живот.

Тя целуна по дясната буза Рийган и се приготви да си върви.

– Ще кажа на персонала да разтреби масата – каза тя усмихнато до вратата. – Не трябва да товарите вашата малка, сладка главица с такива дреболии, дете мое. По-добре си легнете и се грижете за детето, което Травис толкова иска.

С тези думи тя излезе от салона, а Рийган се тръшна на канапето, сякаш освободена от ледена тръпка. Минаха минути, преди да се замисли върху думите на Марго. Мъжете в наше време се женят доброволно, беше казала Марго, но тя беше тичала след Травис и буквално му се беше набутала в ръцете. Травис имал болезнено развито чувство за чест, беше казала Марго. То му забраняваше да я изхвърли отново на улицата в Ливърпул. По-късно се беше оженил за нея, воден от чувството за дълг. Какво ѝ беше казал преди венчавката? Той по принцип се женел за майката на своите деца!

Беше ли го принудила да се ожени за нея? Явно любовта не играеше никаква роля в техния брак. Как можеше Травис да обича толкова неумело същество като нея, което дори не беше в състояние да си приготви чаша чай, без да си изгори ръката.

Дните минаваха и с всеки ден тя се справяше все по-лошо със задълженията си. Домашната прислуга изглежда я правеше на глупачка и всеки ден се сменяше. Когато Рийган разговаряше с персонала, получаваше нахални отговори и в края на краищата изпитваше дори страх да излезе от стаята си.

Вечер Травис се връщаше в къщи, вземаше я страстно в обятията си, хвърляше я във въздуха и я гъделичкаше, докато забрави униинето си и започне да се смее. Постоянно искаше да знае какво именно ѝ липсва. Канеше я на обиколки из плантацията, но после се срамуваше, когато я придружаваше, защото така изцяло зависеше от неговата закрила. Не искаше обаче да го уязви, като му признае колко чужда се чувства в тази страна.

Травис никога не споменаваше пред нея, че ѝ липсва авторитет. Разбира се, никой не смееше да даде нагъл отговор на собственика на плантацията, но за него естествено не остана в тайна, че различни

дейности в плантацията се вършат през пръсти. Един ден Рийган го чу да хока хората в мандрата, че били забравили задълженията си.

Два пъти изненадващо я навещава Марго и двата пъти води най-напред с Рийган съчувствен разговор, преди да се нахвърли на хората и да ги накастри здравата, защото оставях да загине къща, в която им било толкова добре. След посещенията на Марго Рийган се чувстваше още по-зле, отколкото преди – съвсем изцедена и безполезна.

Не разговаряше никога с Травис за своите проблеми с персонала и не му казваше нито дума за стотиците хиляди сълзи, които проливаше всеки божи ден.

Един следобед, когато Рийган седеше в библиотеката и се опитваше да разсее мрачните си мисли с една книга, в помещението влезе Травис.

– Тук си значи – каза той усмихнато. – Вече си мислех, че си ни напуснала.

– Случило ли се е нещо?

Той носеше мушамата върху дрехите си, както тогава на кораба.

– Надигна се буря. Един гръм е разрушил оградите ни. Около стотина коня са избягали от оградените пасища.

– Искаш ли да ги хванеш отново?

– Да, щом като пристигне Марго. Вече пратих човек да я извика.

– Марго ли? – Рийган затвори книгата си. – Какво общо има тя с твоите избягали коне?

Травис се изсмя на обиденото ѝ лице.

– От една страна, няколко от тези зверове са нейни, а от друга страна тя язди по-добре от повечето мъже в околността. Това означава, че се нуждае от нейната помощ, мое малко, зеленоокоо съкровище!

Рийган се изправи и погледна нагоре към него.

– Не мога ли някак си да ти помогна?

Той се усмихна добродушно и я целуна по върха на нослето.

– Като не обременяваш от една страна малката си, прелестна главичка с грижи, от друга страна като пазиш моето дете и на трето място – но не по-малко важно – затоплиш леглото ми. – С тези думи той я остави и изчезна от библиотеката.

Известно време тя стоя без да помръдне, вперила очи във вратата на библиотеката, идваше ѝ да се разреве. Но беше проляла през последните седмици и без друго безброй сълзи.

Не искаше да седи тук сама и да се грижи за бебето на Травис. Животът все пак трябваше да предлага нещо повече от няколко минути

интимност с един мъж, който постоянно мислеше за онова, което носеше в утробата си.

Ако му трябваше любов, той я търсеше там, където винаги я беше намирал – при Марго. Отиваше при тази горда и самонадеяна жена, която си въобразяваше, че може да управлява всичко на света.

Без да умува много, тя се отправи към спалнята си и започна да събира дрехите си в голяма пътна чанта. Решението ѝ най-сетне да предприеме нещо я караше да бърза. Взе една украсена със сапфири гривна и две обици от брилянти от кутия върху своя скрин за бельо. Травис ѝ беше подарил тези накити, някога те принадлежали на майка му. След кратко колебание пхна скъпоценностите в чантата, навлече тежко манто и тръгна към вратата. Най-напред се убеди, че в коридора нямаше никой, преди да изтича към стълбището. Там се огледа още веднъж назад към онова, което ѝ беше принадлежало. Не, тук никога нищо не ѝ беше принадлежало!

Набрала кураж за решението си, тя се върна още веднъж в библиотеката и надраска няколко реда за Травис върху къс хартия. Напускала го, за да му върне свободата да се ожени за жената, която обичал. После дръпна едно чекмедже в писалището и прибра наличните пари, които се намираха там в тенекиена кутия.

Не беше никак трудно да напусне незабелязано къщата. Мъжкият персонал беше зает с това да подготвя прозорците и вратите за бурята, която висеше във въздуха като влажна вата. Фасадата на къщата извеждаше към реката, до задната страна обаче свършваха някакви следи, които Травис имаше навика да нарича път, но те приличаха повече на трамбована пътека. Вирджинците използваша най-вече водните пътища за пътуване и Рийган реши, че няма да я открият, ако прибягне към черните пътища.

Буреносни облаци покриваха небето, въздухът беше като олово. После заваля дъжд и следите от черния път се превърнаха в рядка кал, която залепваше по обувките ѝ и затрудняваше вървежа ѝ. Вървеше вече цял час, когато чу зад себе си глас:

– Не предпочитате ли да седнете, млада госпожо?

Тя се обърна и видя, че я е настигнал старец с каруца.

– Не пази от дъжда – каза той, като посочи небето – но поне краката са сухи.

Благодарна, тя протегна ръка нагоре и се качи на капрата на каруцата.

Марго нахълта с бурно развети коси и вир вода дрехи в къщата. Дявол да го вземе този Травис, мислеше си тя разярена. Вика ме при себе си, сякаш съм обикновен полски работник, да му помогна да върне колетите. А в същото време неговото украшение, тази безмозъчна жена, си седи на сухо в къщи и не дава пет пари! И как се беше държал заради нея, когато водиха на четири очи първия си разговор след завръщането му от Англия!

А тя беше отишла при него, без да подозира нищо и беше очаквала, че както обикновено ще я вземе в леглото си. Вместо това ѝ беше представил това безцветно дете като своя съпруга! А на следващото утро го беше извикала при себе си и попитала, какво, по дяволите, е мислил, когато се е женил за тази кръгла глупачка. После му беше изброила всички грешки на Рийган, за които ѝ беше разказала нейната братовчедка Малвина.

Тогава Травис беше вдигнал ръка, за да я удари, но съевременно беше обуздал гнева си. После ѝ беше казал с един тон, с който никога не беше разговарял с нея, че Рийган струвала колкото две жени от нейния сорт и че му било безразлично дали може да надзирава тълпа от слугини или не. И в бъдеще, беше допълнил, трябвало да иска от Рийган разрешение дали може да посещава дома му.

На Марго ѝ потрябва цяла седмица, докато преглътне гордостта си и събере сили да отиде на ней при това глуповато девойче. И какво беше заварила там? Едно избухнало в сълзи дете, което дори не беше в състояние да се погрижи за изгорената си ръка. Поне беше успяла да изтръгне едно признание от нея, защо Травис се беше оженил за нея. Покорността на това девойче и агресивните наклонности на Травис бяха довели дотам, че Рийган забременяла. Сега трябваше да отвори само очите на Травис, колко е безсмислено да свързва живота си – и парите си – с това безполезно същество.

Разярена, каквато беше вече от седмици насам, тя изтича нагоре по стълбището. Травис я беше помолил при язденето към дома ѝ да се отбие за малко при порцелановата му жена, тъй като той щеше да прекара днешната, а вероятно и утрешната нощ в къщата на Клей. Гръмотевицата беше улучила мандрата на Клей и семейството му се нуждаеше от помощ, за да я построи наново. Марго можеше да го зашлеви, за да види каква физиономия щеше да направи. Ах, каква трагедия, ако преспи две нощи отделно от тази майmunка.

Пое си дълбоко въздух, за да се успокои, отвори вратата към спалнята и за своя изненада видя празно помещение, в което цареше бъркотия. Хвърли поглед към изпразнените чекмеджета и съзря на леглото пръснати дрехи. Действително си въобразяваше прекалено много, ако допуснеш, че оттук е минал крадец и е открадната малката принцеса. Вдигна от пода превъзходната рокля от сатен, която имаше цвета на узрели кайсии, и въздъхна възмутено. По нейните рокли се забелязваха изтъркани места, ако човек се вгледаше по-внимателно.

Хвърли роклята на пода и затича през добре познатата ѝ къща, разтваряше навсякъде вратите, докато си мислеше, че всичко това всъщност трябваше да принадлежи на нея. В библиотеката мъждукаше една единствена свещ над лист хартия върху писалището на Травис. Почеркът с отворените „а“ и „о“ се стори на Марго отвратителен.

Но когато прочете бележката, душевното ѝ състояние започна да се стабилизира. Значи така! Тази флърца беше оставила Травис на жената, която „обичаше“! Може би настъпва подходящото време да коригира детинската влюбеност на Травис в едно малко момиче.

Тя сложи в джоба си бележката на Рийган и вместо нея остави написан от нейната ръка текст:

Скъпи Травис,

Рийган и аз решихме да се опознаем по-добре и затова двете заминаваме за няколко дни в Ричмънд. Двете ще мислим с любов за теб.

Марго.

„...няколко дни“, помисли си Марго усмихната, в действителност щяха да стигнат, за да заличи следите на Рийган. Несъмнено момичето щеше да се държи толкова неумело при бягството си, както при всички останали неща, с които се залавяше. Ала Марго се надяваше, че ще промени това навреме. Като хвърлеше малко пари тук и там, щеше да убеди хората, че никога не са виждали флърцата.

Четири дни по-късно Марго се върна сама в плантацията на Станфорд. Беше страшно трогната, когато Травис изтича надолу по стълбището да я посрещне, после скочи при нея във файтона и попита с трескави очи:

– Къде е тя?

Впоследствие Марго се гордеше с реакцията си. Тя даде на Травис

да почувства гнева ѝ, защото Рийган я изпързеляла, и твърдеше, че неговата толкова скъпоценна жена не била дошла на мястото на срещата, както се били уговорили, за да заминат заедно за Ричмънд.

Травис беше въвн от себе си. Никога не беше го виждала толкова слиян и несдържан. Само за няколко минути мобилизира цялата плантация и я хвърли да търси жена му. Приятели и познати се стекоха от всички краища, но повечето преустановиха издирването и се върнаха по къщите си на втория ден, когато край брега на реката беше намерена една дреха на Рийган.

Само Травис не престана да я търси. Той направи кръг от сто мили около плантацията си и разпита всеки, който живееше в тази околност.

Марго размишляваше угрижено за това дали действително си беше свършила добре работата. Дори се молеше на всевишния да е така и действително молитвите ѝ бяха чути. В края на месеца Травис се завърна в плантацията, останал без сили, кожа и кости, състарен, докато вътрешно доволната Марго пресмяташе парите, които ѝ беше струвала нейната измама. Понеже беше постоянно на червено със своята плантация, тя не биваше да допуска грешка. Беше събрала всичките си налични пари и подкупила мъжете и жените в съседните плантации и околности. Така някои фермери разправяха на Травис, че видели Рийган, но после го пращаха в погрешна посока. Няколко души, които бяха неподкупни, наистина казваха истината на Травис, ала малко по-нататък по следите на Рийган се натъкваше на хора, които се кълня ха, че никога не са виждали младата дама.

Лека-полека Травис се връщаше към стария си ритъм на работа, но оставаше все повече ръководството на плантацията на по-малкия си брат Уесли. Междувременно Марго пристъпи към това да събере развалините от живота на Травис.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

На Рийган въобще не ѝ се стори толкова неприятен първия участък от пътуването. Непрестанно си представяше, каква щеше да бъде физиономията на Травис, когато я намереше. От само себе си се разбираше, че най-напред щеше да преговаря с него, преди да вземе решение да се върне в къщата му. Щеше да настоява на това да изгони главната готвачка и да назначи икономка. Не! Щеше сама да си намери икономка – някоя жена, която да ѝ е предана до гроб.

Старецът, който я беше взел със себе си на каруцата, я свали на станцията за линия на пътни коли. Рийган събра целия си кураж и пресътпи прага на малката чакалня за пътници, която приличаше повече на частно жилище, отколкото на обществена станция за каляски.

– Това беше някога жилищният ни дом – обясни собственичката на станцията за пътни коли. – Ала когато мъжът ми се помина, аз продадох нивите и започнах да приемам пътници за ношуване. Така поне успях да храня десетте си деца, докато станаха големи.

После собственичката взе Рийган под ръка и ѝ изнесе дружелюбно наставление какво значи за толкова младо същество като нея да пътува сама по белия свят. Когато се хранеха заедно в отделна ниша, Рийган размишляваше как Травис навярно щеше да разпитва тази жена за връзките на линията на пътните коли.

На следващото утро Рийган попита четири пъти собственичката къде отива следващата пътна кола, за да ѝ се вреже в паметта целта на нейното пътуване, както беше принудена разкайваща се да признае пред себе си.

На втория ден от своето пътуване с каляска Рийган се измори много и през цялото време надничаше от прозореца. Междувременно бурята беше минала и беше оставила след себе си въздух, който сякаш можеше да се реже като филийки хляб. Роклята прилепваше към кожата ѝ. Веднъж един ездач се насочи по пътя направо към каляската и Рийган се усмихна, когато дочу конски тропот. Беше убедена, че мъжът на жребеца можеше да е само Травис и затова подаде главата си през прозореца и вече беше вдигнала ръка наполовина в знак че го е познала, когато ездачът профуча край нея. С изчервено лице си седна отново на мястото в каляската.

Тази вечер не беше посрещната от дружелюбна собственичка в

чакалнята, а от мрънкаш старец, който ѝ даде за вечеря жилава пържола и полусурови картофи. Унила и капнала от умора тя се сви в спалнята, в която ѝ се наложи да спи заедно с десет други жени.

Събуди се още преди изгрев слънце и се разплака тихо. Когато каляската беше готова за тръгване, имаше главоболие и подути очи.

Четиримата пасажери, които също пътуваха в каляската, се опитаха да завържат разговор с нея, ала тя отговаряше на въпросите им само с кимане. Беше ли избягала от Травис само за да му докаже, че е способна на самостоятелно действие? Или наистина беше повярвала, че иска да се ожени за Марго?

Нямаше ясни отговори на измъчващите я въпроси, пътуваше безцелно, като на всяка крайна станция сменяше каляската. Пейзажът се нижеше пред очите ѝ и нито оскъдната храна, нито неудобните нощувки можеха да я извадят от стоическото равновесие.

Твърде замаяна, тя слезе един следобед от кабината за пътниците и се озова пред унилия фон на малко селце, което се състоеше само от шепи къщи.

– Това е краят на отсечката, госпожо – каза кочияшът, който ѝ помогна да слезе по двойната подвижна стълбичка.

– Моля?

– Крайна станция – повтори кочияшът търпеливо. Той беше забелязал, че цели два дни младата дама беше гледала само тъпо пред себе си. Може би нещо ѝ хлопаше в главата? – Линиите на пътните коли свършват тук. Зад Скарлет Спрингс има само обитавана от индианците територия. Ако желаете оттук да продължите нататък, трябва да си наемете някой да ви пази из прериите.

– Не мога ли да получа стая тук?

– Това тук не е подходящото селище, госпожо. Тук не може да се наеме стая. Имате две възможности – или да продължите да пътувате, или да се върнете обратно, само че не може да останете тук.

Да се върне? Беше невъзможно да тръгне обратно към Травис и метресата му!

В този миг чу женски глас зад гърба си:

– Аз имам свободна стая. Тя може да остане при мен колкото си иска.

Рийган се обърна и видя, че пред нея стои една набита, пищно сложената млада жена със светлоруси коси и големи сини очи.

– Казвам се Бранди Дътън – каза пищната жена – малко по-нататък надолу по улицата имам фермерска къща. Искате ли да живеете при

мен?

– Да – каза Рийган тихо. – Мога да платя за това.

– Не се тревожете за дреболии. – Бранди взе пътната чанта на Рийган и я поведе надолу по улицата.

– Така както ви видях да стоите там – толкова малка и изгубена – веднага спечелихте симпатиите ми – каза Бранди. – Точно така трябва да съм изглеждала аз самата преди три месеца. Тогава родителите ми умряха, разбирате ли? Не ми оставиха нищо освен една стара, готова да падне селска къща. Ето че вече стигнахме!

Тя въведе Рийган в грубо построена, западнала двуетажна къща.

– Най-напред седнете да си отдъхнете. Ей сега ще ви направя кафе. Как се казват всъщност?

– Рийган Станфорд – отговори Рийган, без дълго да се замисля, и сви рамене. Защо трябваше да играе още на криеница? Очевидно Травис нямаше намерение да я връща в къщата си.

Рийган изпи горещото кафе, макар че не ѝ хареса особено. Но то ѝ помогна да възвърне силите си, дори да усети, че очите ѝ веднага се навлажняваха.

– Изглеждате ми така, сякаш ви гнети горест – каза Бранди, отрязва парче от един сладкиш и го сложи в ръката ѝ.

Най-напред един мъж, който искаше да се омъжи за нея, макар че по принцип я ненавиждаше; после един вуйчо, който я мразеше; накрая един втори мъж, който се беше оженил за нея само заради детето, което носеше под сърцето си – при тези обстоятелства тя можеше само да потвърди предположението на Бранди с едно кимане.

Докато Рийган дробеше на части сладкиша си, Бранди я погледна съчувствено и после я попита дали не предпочита най-напред да си почине. Като остана сама в стаята, Рийган даде воля на сълзите си. Толкова горчиво не беше плакала никога през живота си.

Не забеляза как Бранди влезе в стаята, усети само дланите на младата жена около раменете си.

– Можеш да ми се довериш без всякакви колебания – прошепна Бранди.

– Мъже! – изхлипа Рийган. – Два пъти обичах честно и два пъти...

– Не е нужно да ми казваш нищо повече – влезе в тон с нея Бранди. – Аз съм цял експерт, що се отнася до мъжете. Преди две години се влюбих до ушите в един мъж. Смятах, че той е най-скъпоценното нещо на света, затова една нощ се спуснах от прозореца на спалнята и избягах с него от родния си дом. Дори бележка не оставих на родителите си!

Кълнеше ми се, че ще се ожени за мен, ала някак си изглежда никога не намирахме подходящо време за това, докато го заварих в леглото преди шест месеца с друга жена.

След тази изповед сълзите на Рийган потекоха още по-обилно.

– Не знаех кой път да хващам след това – продължи Бранди. – Та значи се върнах обратно в къщи и моите чудесни родители ме приеха с отворени обятия и никога не казваха нито дума за това, което им бях причинила. Две седмици по-късно те умряха от скарлатина.

– За това... много съжалявам за това – каза Рийган, хълцайки – В такъв случай значи си съвсем сама на този свят.

– Естествено съм съвсем сама – потвърди Бранди. – Принадлежи ми една фермерска къща, която всеки миг може да се срути върху главата ми, и всеки мъж, който минава през това селище, ми се кълне, че щял да ме направи най-щастливата жена на света.

– Надявам се, че ти не вярваш на клетвите им! – каза Рийган възбудено.

Бранди се засмя.

– Би могло да се помисли, че съм глуха и не ги чувам Но жените от нашата черга имат избора или да се омъжат за одного от тях или да умрат тук от глад.

– Аз имам малко пари – каза Рийган и изпразни джобовете си върху леглото. За нейна зла участ от наличните и пари бяха останали само още четири сребърни монети. – Почакай малко! – извика тя и отиде при пътната си чанта. Извади гривната със сапфирите и обичите с брилянтите от хастара на джобовете.

Бранди поднесе накитите към светлината.

– Един от двамата ти мъже обаче трябва да е бил добър към теб.

– Докато искаше да остане с мен – отвърна Рийган непоколебимо. Изведнъж тя пребледня като тебешир и се хвана за корема.

– Да не ти е прилошало от кафето?

– Мисля, че бебето току-що ме ритна – каза Рийган с развълнуван глас.

Бранди облещи очи, преди да се размее отново.

– Ние сме толкова странна двойка! Две подиграни жени, които в този миг мразят целия мъжки род! – Въпреки разпаленото твърдение, тонът ѝ не беше категоричен. – Имаме четири сребърни монети, малко накити, готова да се срути къща и едната от нас е бременна! Откъде да намерим нещо за ядене за идващата зима?

Думичката „ние“ и намекът, че щяха да прекарат заедно идващата

зима накараха Рийган да наостри уши. Травис вече не я искаше, но тя трябваше да оцелее. Напоследък почти не мислеше за рожбата си, защото Травис така я беше обсебил, че покрай него в съзнанието ѝ едва ли беше останало място за други.

– Не искаш ли да се подкрепиш с второ парче сладкиш, преди да поговорим за бъдещето? – попита Бранди.

Мисълта за бъдещето я потискаше. Но трябваше да потърси решение за себе си и за бебето.

Тя се нахвърли премаляла от глад върху сладкиша.

– Сама ли си го изпекла?

Бранди се усмихна гордо.

– Ако наистина умея нещо, то е готвенето и печенето. Още на десет години замествах родителите си край кухненската печка.

– Значи притежаваш някакви способности – отвърна Рийган с унил глас. – За съжаление аз знам, че не ме бива за нищо.

Бранди седна до нея на старата кухненска маса.

– Бих могла да те посветя в тънкостите на готвенето. Мислех си да печем бисквити и сладкиши и после да ги продаваме на хората, които пристигат транзит в Скарлет Спрингс. Така ще припечелим толкова много, че няма да умрем от глад.

– Какво значи Скарлет Спрингс? Да не е името на това селище?

Бранди погледна Рийган отново съчувствено.

– Струва ми се, че просто си се качила на пътната кола, без да знаеш закъде пътува, нали?

Рийган само кимна, като събираше последните трохи от сладкиша с пръстите си.

– Ако си съгласна да се учиш да готвиш и да работиш, си добре дошла при мен.

Двете подпечатаха съгласието си с ръкостискане.

Мина цяла седмица, докато Бранди разбере, че Рийган действително нямаше талант да готви. След десет дни тя окончателно вдигна ръце от нея.

– Няма никакъв смисъл – въздъхна Бранди. – Ти забравяш или маята, или захарта, или колко брашно да сложиш. – Тя взе комат твърд хляб и се опита напразно да го разреже с ножа.

– Толкова много съжалявам – каза Рийган. – Аз наистина се стараях.

Като хвърли критичен поглед към Рийган, Бранди заяви:

– Знаеш ли за какво наистина имаш талант? Можеш да печелиш симпатиите на хората. Има нещо толкова миловидно в тебе и си толкова очарователна, че веднага грабваш сърцата на хората и те искат да се грижат за теб. И съм готова да се обзаложа, че същото важи за мъжете.

Някога Травис искаше да се грижи за нея, но това не продължи дълго.

– Не съм сигурна дали си права, едва ли това може да се смята за талант.

– Напротив. Това е истинският талант на търговеца. Аз ще готвя и пека, а пък ти ще продаваш! Бъди мила, но не отстъпвай от цените. Не давай на никого нищо от стоката, ако не иска да плати онова, за което настояваме.

На следващия ден пътната кола докара в селцето шест пътника, които щяха да се срещнат в бивак извън Скарлет Спрингс, за да чакат колона за Дивия запад. Като се подчини на внезапно внушение, Рийган веднага вдигна цените на тестените си изделия, ала никой не възрази срещу това и тя продаде всичко, което носеше със себе си.

Обаче още същия следобед похарчи всичките спечелени пари. Три-ма заселници, които също минаваха транзит през селцето на път за Дивия запад, бяха претоварили своите пътни коли за прериите и щяха да хвърлят в реката излишните фенери, въжета и дрехи. Страшно се ядосваха, че бяха надценили товароподемността на своите каруци и затова не желяха да харижат на никого несметната си покъщнина, за която бяха заплатили скъпо. Тогава Рийган им предложи да откупи нещата. Изтича във фермерската къща, взе всичките си спестявания от касата и заплати с тях на заселниците.

Когато се върна с покупките си в къщи, Бранди беше във от себе си от гняв. Вече нямаха пукната пара, запасите им бяха почти изразходвани, а стаята беше натъпкана догоре с екипировка, която никой не искаше.

Цели три дни им се наложи да живеят от ябълки, които крадяха от една намираща се на четири мили овощна градина, и Рийган се измъчваше от ужасното чувство за вина.

На четвъртия ден в Скарлет Спрингс отново пристигнаха заселници и Рийган им продаде всичко, което беше изтъргувала в началото на седмицата на три пъти по-висока цена. Плачещи от облекчение, че всичко беше свършило така добре, Бранди и Рийган се прегърнаха и после от

радост танцуваха в кухнята.

С това започнаха. С тази първа успешна сделка добиха увереност в себе си и помежду си. После се огледаха за бъдещи възможности за печалби.

С фермера, на когото принадлежеше овощната градина, сключиха сделка, която ги задължаваше да му вземат падналите ябълки срещу една смешна парична сума и един самун хляб седмично. Нощем Рийган и Бранди режиха тези ябълки, а на следващия ден слагаха парчетата да съхнат на слънцето. Тези сушени плодове те продаваха на заселниците, които продължаваха по пътя на Запад.

Всеки цент, който получаваха, всяка сделка, която сключваха, увеличаваха обема на тяхната търговия. Те ставаха от леглото преди да се развидели и си лягаха късно вечерта. И все пак Рийган имаше чувството, че никога не е била по-щастлива през живота си. За пръв път имаше чувството, че се нуждаят от нея.

В началото на есента започнаха да приемат ношуващи в къщата и да готвят за транзитни пътници. В Скарлет Спрингс спираха и други хора, когато беше вече прекалено късно да се хване колона за Запада. Те обаче не искаха повече да се върнат там, откъдето бяха дошли. Един обясни на двете, че в родното му място му направили такова изпращане, че за него щяло да е непоносимо да се появи отново там и да каже на бившите си съседни, че изтървал колоната.

Рийган и Бранди се спогледаха, усмихнаха се доволно и казаха на мъжа, че на драго сърце ще се грижат за него. В деня на празника на жътвата имаха шест квартиранти и яйце да паднеш, щеше да падне на човек.

– Следващата година ще насяе краставици и ще насадя зеле – каза Бранди с неодобрителен поглед към своите ястия, които се състояха изцяло от печено от диви зайци. Тя прекъсна вайканията си вдигайки очи към Рийган, която стоеше до печката с неуверени крака и силно издуд напред корем.

– Ще ме извиниш ли за момент – каза Рийган с едва чут глас – струва ми се, че трябва да се кача горе и да родя детето си.

Бранди веднага хвана под ръка приятелката си и я поведе нагоре по стълбището.

– Обзалагам се, че през целия ден си имала болки – ругаеше тя, когато влязоха в спалнята, в която вече живееха заедно. – Кога най-сетне ще проумееш, че не си бременна за мен и че трябва да ме помолиш за помощ?

Рийган се отпусна тежко в леглото и се облегна на възглавниците, които Бранди намести под гърба ѝ.

– Би ли могла да изнесеш проповедта си малко по-късно? – попита Рийган с изкривено от болка лице.

Въпреки нежното ѝ телосложение, не я очакваше трудно раждане. Околоплодната течност се изля като планински ручей върху Бранди и двете се засмяха неочаквано, преди на света да се появи по пързалка едно голямо, здраво бебе. Беше момиченце, което тутакси сгърчи лице, сви ръчичките си в юмручета и започна страшно да реве.

– Съвсем като Травис – промърмори Рийган, преди да посегне към дъщеря си. – Дженифър. Харесва ли ти това име?

– Да – отговори Бранди, която изми най-напред Рийган и после ста-ята. Беше прекалено капнала, за да мисли повече върху името на бебето. Бранди погледна към Рийган как милва рожбата си, и през ума ѝ мина, че е трябвало да понесе по-ужасни болки от тази щастлива майка.

В течение на един месец жените свикнаха да се грижат подред за едно бебе и шест квартиранти. С пукването на пролетта потеглиха стотици нови заселници на Запад, които се отбиваха временно в Скарлет Спрингс.

Един от тях, чиято съпруга беше умряла по пътя насам, реши да се засели в това селце с двете си малки деца накрая на пущинака. Той запретна ръкави да строи голяма, комфортна къща.

– Това селище ще расте – промърмори Рийган, която с бебето на ръце хвърли поглед към площадката, където се виждаха основите на новата постройка. Обърна се назад към готовата да се срути, изложена на ветровете фермерска къща на Бранди, и започна да фантазира как щеше да изглежда свежо боядисана. И когато се остави да я носи фантазията ѝ, тя я виждаше вече разширена с предстройка, с дълга веранда отстрани.

– Изглеждаш толкова смешна – каза Бранди, която стоеше зад Рийган. – Не искаш ли да ми кажеш защо?

Още не, помисли си Рийган. Вече беше имала толкова много мечти в живота си и нито една от тях не беше станала действителност. Отсега нататък се канеше да се съсредоточи върху една цел и да работи упорито, за да я постигне.

Когато седмици по-късно в края на краищата запозна предпазливо Бранди с плановете си как фермерската къща би могла да се превърне в

хотел, съдружничката ѝ реагира малко недоверчиво:

– Това... това наистина звучи чудесно, но вярваш ли, ние – имам предвид, две жени – можем да се заловим с такова нещо? Какво разбираме от експлоатацията на хотел?

– Нищо – призна си Рийган с обезоръжаваща откровеност. – Но не ме разколебай да мисля дали мога да постигна онова, което искам. Иначе дори няма да опитам.

Бранди, която нямаше какво да възрази по тази забележка, се призна през смях за сразена.

– Длъжна си да опиташ – каза тя. – Ти ще водиш, аз ще те следвам по петите!

Всичко това беше закачка, за която Рийган не желаше да размишлява сериозно. В действителност тя искаше да е затрупана с работа, за да не ѝ остава въобще време за размисъл. Два дни, след като беше намерила дойка за Дженифър, тя извади скъпоценностите от скривалището и взе пътна кола, отиваща на Север. Преброди безброй селища, докато намери човек да ѝ плати подходяща цена за гривната и обещите ѝ. И навсякъде, където слизаше от каляската, оглеждаше странноприемниците. Забеляза, че хотелът не беше само място за пренощуване, но и център за обществени и политически прояви. Нахвърляше скици, задаваше въпроси и понеже беше толкова млада и толкова любознателна, любезно се отзоваваха на молбите ѝ и на драго сърце ѝ разясняваха тънкостите на хотелиерството.

Останала без сили, но с добри вести се върна в къщи и прегърна дъщеря си и Бранди. На рамото ѝ висеше тежка кожена чанта, натъпкана с бележки, чертежи и рецепти за Бранди. А в подгъва на роклята ѝ бяха защити банкнотите, които беше получила за накитите си. От този момент нататък никога нямаше да се съмнява кой дава тон в тяхното съдружие.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Фаръл Батсфърд слезе от пътната кола в Скарлет Спрингс през едно прохладно мартенско утро на 1802 година. Изтърси прахоляка от дрехите си, приглади жакета от скъпо синьо кадифе и издърпа островърхите маншети на ръкавите си.

– Ще останете ли по-дълго тук, господине? – попита кочияшът на капрата зад стройния, елегантен пътник.

Фаръл не сметна за необходимо да погледне файтонджията и отговори на въпроса му с късо кимане. Той се суетеше наоколо, когато първият от двата му тежки куфара тупна от покрива на пътната кола на голата земя. С широка усмивка кочияшът го гледаше като невинен ангел.

– Да отнеса ли тези куфари в хотела? – попита набит младеж.

Отново Фаръл се ограничи с една рязко кимане в усилието си да пренебрегне съществуването на целия американски народ. Когато каляската се отдалечи, той за пръв път хвърли поглед към хотела „Силвър-Долфин“. Беше висок три етажа и половина, с двойна веранда на фасадата и високи снежнобели колони, които стигаха чак до покрива.

Подхвърли на младежа четвъртдоларова монета и реши да разгледа града.

Тук някъде трябваше да извират пари, помисли си той, докато разглеждаше спретнатите, солидни къщи. От другата страна на хотела откри печатница, лечебница, адвокатска кантора, аптека. Недалеч от тях видя ковачница, голям дюкян за всякакви стоки и училище, а в края на улицата голяма, добре поддържана църква. Всичко изглежда просперираше и благоденстваше.

Фаръл съсредоточи поглед отново върху хотела. Веднага се виждаше, че тази добре поддържана сграда беше центърът на населеното място. Зад хотелския комплекс имаше една допълнителна постройка – реставрирана по-стара къща, която вероятно беше зародишната клетка на това предприятие. Всички прозорци бяха безупречно чисти, кепенците на прозорците бяха прясно боядисани, и докато Фаръл разглеждаше архитектурните забележителности, безброй хора влизаха и излизаха от хотела. Очевидно това беше едно процъфтяващо предприятие.

За стотен път Фаръл извади от джоба си една протрита от четене вестникарска статия. В тази статия се твърдеше, че на госпожа Рийган Станфорд и на някоя си госпожица Бранди Дътън, една неомъжена

жена, донякъде принадлежал цял град в Пенсилвания. Първоначално Фаръл си беше помислил, че е невъзможно да е онази Рийган, която търсеше вече толкова години, ала един мъж, когото беше изпратил в това селище, се върна с описанието, което отговаряше само на онази Рийган, която беше познавал някога по-отблизо.

Той отново си спомни за нощта преди почти пет години, когато Джонатан Нортлънд беше изгонил племенницата си от собствената ѝ къща. Клетата, наивна Рийган така и не беше разбрала, че ѝ принадлежи Уистън Мейнър, и не тя беше живяла от доходите на вуйчо си, както последният твърдеше през онази нощ, а по-скоро вуйчо ѝ Джонатан Нортлънд беше човекът, който получаваше препитанието си в живота от лихвите на нейното състояние.

Като се усмихваше, Фаръл се запита дали Нортлънд някога въобще се е досетил кой е съобщил за скандалното държане на вуйчо ѝ на изпълнителите на завещанието, които управляваха състоянието на Рийган. Обстоятелството, че попечителите на наследството ѝ малко по-късно изхвърлиха на улицата Джонатан без пукнато пени, беше едно малко, но не неуместно отмъщение за твърденията на Джонатан по отношение на Фаръл през същата онази нощ. Жаждата за мъст на Фаръл се уталожи едва тогава, когато шест месеца по-късно намериха на улицата Джонатан намушкан с кинжал в един вертеп в пристанищния квартал на Ливърпул.

Минаха месеци и години, а на Фаръл все повече не му даваше мира мисълта за милионите на Рийган, които лежаха неизползвани в една банка и всеки ден растяха благодарение на предпазливите управители на нейното състояние. Той започна да се оглежда за невеста, за някоя партия с достатъчно пари, която да издържа него и имението по подобаващ за потеклото му начин. Младите дами, които прехвърляше в ума си, не можеха да предложат дори приблизително толкова голяма зестра като Рийган Уистън. А и наследничките на заможни семейства не искаха да имат нищо общо с един останал без средства, без титла джентълмен със съмнителен начин на живот.

След като Фаръл беше търсил напразно цели две години подходяща невеста, той стигна до извода, че за всичко беше виновна Рийган, защото го беше подиграла и с това подкопала реномето му сред жените от добри семейства. За него беше въпрос на чест да намери отново това момиче и да се ожени за него, за да възстанови с нейното състояние накаршеното си честолюбие.

Мина известно време, преди да открие старата камериерка на

Рийган, Лезли, в Шотландия, където живееше у роднини. Старата жена страдаше от хронични болки заради накриво зараснала долна челюст: отгоре на всичко Джонатан Нортлънд ѝ беше избил всичките предни зъби, когато се опитвала да отговори на въпросите на един американец, който търсел сведения за семейството на младо момиче, хвърлило се на врата му.

С течачи лиги, като изговаряше непонятни думи и непрекъснато посягаше към едно шише, за да заглуши болките си, Лезли беше направила толкова отвратително впечатление на Фаръл, че той едвам издържа срещата си с нея. Отгоре на всичко в паметта ѝ зееха празноти и минаха часове, преди да узнае онова, което искаше да знае на всяка цена. Поне успя да напусне жилището ѝ с представа къде трябва да търси, ако иска да постигне целта си.

Когато свърза отговорите ѝ му стана ясно, че Рийган беше отплавала за Америка. За него не беше никак лесно решението да я преследва там, ала го направи с твърдото убеждение, че след продължилият с години престой в онази нецивилизована страна щеше от сърце да се зарадва, ако някой я върнеше в старата ѝ родина.

Америка се оказа по-голяма, отколкото си беше представял. Там имаше дори няколко цивилизовани, макар и изолирани населени места. Хората, които ги обитаваха, му бяха крайно несимпатични. Никой не съзнаваше действителното си обществено положение – всеки се мислеше на ниво.

Вече се канеше да стяга куфарите и да вдига платна за Америка, когато откри малката статия във вестника. После мъжът, когото беше изпратил в Скарлет Спрингс, се върна с описанието на една жена, която удивително точно съответстваше на Рийган, но тя изглежда вече не беше онази глупачка, която се беше врязала в паметта му.

Сега крачеше по „селския мегдан“ на Скарлет Спрингс – един овал с преливаща от зеленина поляна, която разделяше двете главни улици на селището една от друга – за да престъпи прага на хотела „Силвър-Долфин“.

Едно голямо фойе с боядисана в бяло ламперия го погълна. Няколко добре облечени мъже и жени минаха през вратата от дясната му страна и когато ги последва, той се озова в още по-голямо помещение, което беше обзаведено с удобни кресла и канапета, и в чийто долен край се намираще внушителна камина. Всички мебели бяха с нова тапицерия от тъмнокафяв сатен с бледозелени ивици. Един бюфет – малко грубоват за вкуса му със своите маси и столове от естествен дъб, но явно добре

посещаван – представляваше неделима част от фоайето.

От другата страна на това помещение се намираше трапезария с подходяща големина, а зад нея той откри две уютни столови, които очевидно бяха запазени за гостите на хотела. По обратния път към хола – старата част на сградата не привличаше особено вниманието му – той хвърли бегъл поглед към библиотеката, която му направи приятно впечатление с уханието на кожа и тютюн.

– Колко стаи имате тук?

– Цяла дузина – отвърна портиерът. – Освен тях още два апартамента със спални и салон, естествено без да се слагат в сметката частните помещения на собствениците.

– Естествено не. Навярно имате предвид двете млади дами, нали?

– О, да сър! Рийган и Бранди. Рийган живее на партерния етаж в края на старата постройка, а Бранди на първия етаж точно над нея.

– Това ли са госпожиците, на които уж принадлежал и целият град? – попита Фаръл.

Служителят се засмя тихо.

– Проповедникът смята, че единствената сграда в града, която не им принадлежи, била църквата, ала всеки в селището знае, че те са финансирали новата ѝ постройка. На тях принадлежат всички ипотекки, които лежат върху къщите на града. Ако например пристигне адвокат, който иска да продължава нататък на Запад, Рийган му предлага пари, за да си направи кантора, и после той предпочита да остане в Скарлет Спрингс и да си построи къща. По същия начин успя да накара един лекар да отседне тук и така на бърза ръка от това селище стана цял град.

– Къде бих могъл да намеря сега госпожа Станфорд? – попита Фаръл, комуто се стори твърде невъзпитано мъжът постоянно да нарича Рийган с малкото ѝ име.

– Някъде в хотела – отговори той малко разсеяно, тъй като в този момент към рецепцията се приближи семейна двойка, която желаше да наеме стая за двама. – Тя е едновременно навсякъде.

Понеже Фаръл не желаше да прави сцени, той се примири с факта, че безсрамният младеж го отпрати така внезапно. По-късно щеше да се оплаче при управителя от този човек.

От стаята си на горния етаж обаче не можеше да иска нищо повече: тя беше чиста, добре мебелирана и ярка слънчева светлина струеше през току-що измитите стъкла. Отопляваше се през зимата от малка камина, вградена в една ниша на страничната стена.

Фаръл облече нов костюм и се спусна отново на партера, където

беше трапезарията. Гнетеше го, че е принуден да се храни с простололюдието, но му беше ясно, че тук вероятността да срещне Рийган беше по-голяма, отколкото в интимната столова.

Предлаганите ястия върху листа с менюто бяха повече от достатъчни. Можеше да избира между седем различни ястия с месо и три с риба, а който се колебаеше какво да си поръча, със сигурност щеше да намери в описа на студените ястия и ястията с дивеч нещо, което да задоволи придирчивостта му. Поръчката му беше изпълнена начаса. Сервираха му яденето горещо, то изглеждаше много апетитно и наистина имаше чудесен вкус.

Докато опитваше за десерт един сладкиш, който се наричаше в листа на менюто „Моравски захарен сладкиш“, в залата влезе една жена, която привлече върху себе си всички очи, както мъжките, така и женските. Причината беше не само външния ѝ вид – тя беше изключително красива – а преди всичко нейното излъчване. Тази миловидна жена, която носеше синьозелена муселинова рокля в изискан стил, беше личност. Тя се движеше естествено и разговаряше непринудено с един, после с друг гост. Изглеждаше като любезна дама, която приветства с добре дошли приятелите на дома си на вечеринка. Спря пред една маса, погледна ястието и го върна в кухнята. На друга маса две дами станаха от столовете си и я прегърнаха сърдечно. Тя седна за миг при тях и се засмя от все сърце на някаква тяхна фраза.

Фаръл не можеше да отвърне поглед от нея. На пръв поглед тя приличаше на непохватното момиче, което беше познавал някога. Очите ѝ имаха същия цвят, косите бяха със същия кафеникав отблясък, ала тази жена със своите съблазнителни форми, която общуваше толкова непринудено с хората, с нищо не напомняше за това скучно, стъписващо се от собствената си сянка дете, за което някога беше сгоден.

Като се облегна на стола си, Фаръл зачака невъзмутимо да се приближи до него. Когато го видя, тя се усмихна, ала в погледа ѝ не се долавяше да го е познала. Минута по-късно, когато разговаряше със семейна двойка на съседната маса, очите ѝ се вдигнаха отново и се срещнаха с неговите за втори път. Този път това беше преценяващ поглед и Фаръл му отвърна с най-очарователната си усмивка. Зарадва се неимоверно, когато тя се обърна кръгом и твърде припряно напусна залата. Сега беше сигурен, че още беше на лице едно чувство – независимо дали добро или лошо – което го засягаше. Омраза или любов: на него му беше съвсем безразлично, стига само да си спомня за него.

– Рийган, не ти ли е добре? – попита Бранди загрижено от другата

страна на огромната дъбова кухненска маса, откъдето надзираваше трите готвачки.

– Няма ми нищо – отвърна Рийган необичайно рязко, после си пое дълбоко дъх и каза с едва забележима усмивка: – Току-що видях един призрак. Това е всичко.

Двете жени размениха поглед. Бранди придърпа Рийган в по-тих ъгъл на кухнята и попита:

– Бащата на Дженифър ли?

– Не – отвърна Рийган също така тихо. Понякога ѝ се струваше, че въобще не е имало миг в живота, ѝ, в който да не е мислила за Травис. Всеки път, когато погледнеше големите кафяви очи на Дженифър, виждаше в тях Травис. Чуеше ли тежки стъпки по стълбището, сърцето ѝ спираше да тупти.

– Спомняш ли си за мъжа, с когото бях сгодена преди години? За Фаръл Батсфърд? – Между двете жени нямаше никакви тайни. – Той седи отгатък в трапезарията.

– Този негодник! – извика Бранди спонтанно. – Какво си е поръчал? Ще му поръся яденето с цианкалий!

Рийган прихна.

– Мисля си, че трябва да изпитвам същото като теб, но понякога дали човек може да забрави действително първата си любов. Когато го видях, в паметта ми изплуваха всички спомени. Бях толкова боязлива, толкова се стараех да бъда справедлива към всички и бях толкова влюбена в него. Мислех, че той беше най-хубавият и най-елегантният мъж на света.

– А как изглежда сега?

– Положително не е отблъскващ – отговори Рийган и се усмихна. – Трябва да го покания на разговор в канцеларията си. Дължа му това от учтивост.

– Рийган – предупреди я Бранди – бъди предпазлива! Той не е случайно тук!

– Убедена съм в това. Мога и да се досетя какво иска. Точно след месец ще стана на двадесет и три години и тогава ще мога да разполагам с парите, които ми оставиха моите родители.

– Не забравяй нито за секунда какво ти казах – извика Бранди след нея.

Рийган отиде в канцеларията си до кухнята и седна в едно кожено кресло зад писалището си. Не Фаръл я беше разтърсил така, а тягостните спомени, които бяха свързани с него. Като студен душ се беше

върнала нощта, в която нейният вуйчо и нейният годеник бяха показали истинското си лице. Едните спомени събудиха други: Травис, който я държеше в обятията си, Травис, който ѝ нареждаше какво да прави. Травис като любовник. Травис по-голям от живота и Рийган в постоянна паника. През изминалите четири години стотици пъти беше започвала да му пише писмо, да му разказва за дъщеря му и да го успокоява, че двете са добре и са здрави и читави. Но беше прекалено страхлива да довърши писмата. Ако Травис ѝ отговореше, че това не го интересува? Че никога не се е опитвал да я намери?

Така с годините се беше научила да стои на собствените си крака. Но щеше ли да се владее още, ако Травис се появи тук? Нямаше ли отново да ѝ подежда така, че да се преобрази в предишното ревливо, изплашено момиче?

Почукването на вратата я върна в ежедневието. Когато отговори, Фаръл отвори вратата.

– Надявам се, че не ви преча – каза той усмихнато и ѝ даде да разбере с очи колко се радва, че я вижда.

– Ни най-малко – отговори тя, изправи се и му подаде ръката си. – Току-що се канех сама да те поканя.

Той наведе глава и ѝ целуна ръка.

– Навярно ти е било трудно веднага да ме приемеш – прошепна той с томителен глас. – В края на краищата преди години бяхме толкова близки.

За щастие Фаръл не можеше да види в този момент лицето на Рийган. Гняв и удивление се четяха на него. Какъв високомерен, долен денди, помисли тя. Действително ли си въобразява, че след толкова много време няма да си спомни за онази нощ, в която ѝ беше обяснил защо иска да се ожени за нея?

Когато той отново вдигна глава, Рийган му се усмихна. Животът и положението ѝ я бяха научили да не показва открито чувствата си.

– Да – отговори тя със сладък глас – оттогава много вода изтече. Не искаш ли да седнеш? Мога ли да ти предложа нещо за пиене?

– Уиски, ако имаш нещо такова.

Тя му наля пълна водна чаша ирландско уиски и се усмихна невинно, когато клепачите му потрепнаха. Седна отново и попита спокойно:

– Как е вуйчо ми?

– За съжаление, той умря през това време.

Рийган не реагира. Чувствата ѝ бяха раздвоени. Напук на всичко, което ѝ беше причинил, той беше неин кръвен родственик.

– Защо си дошъл тук, Фаръл?

Той се забави с отговора.

– Гузната ми съвест ме подгони насам. Макар че тогава няха никакво влияние върху постъпките на вуйчо ти, аз все пак се чувствах донякъде отговорен за тях. Въпреки всичко, което навярно си мислиш, че си чула, аз действително те обичах. Бях само разтревожен, защото ти беше още толкова млада и несдържана, защото вуйчо ти те беше възпитал не както трябва. – Той се засмя, сякаш щеше да разказва нещо весело. – Ти не беше безусловно най-остроумната събеседничка, както трябва да признаеш. Аз никога не съм бил мъж, който отвлича момичета от училищната скамейка. Може би други мъже мислят другояче.

– А сега? – Рийган се усмихна съблазнително.

– Ти си се променила. Ти си... вече не си дете.

Преди да отговори на последните му думи, вратата се отвори рязко и Дженифър нахлу в стаята с шепя цветя без дръжки. Тя беше прелестно тригодишно дете с нежната фигура на Рийган и очите и косата на Травис. Може би беше наследила и самоувереността от баща си, тъй като не изпитваше от нищо и от никого страх.

– Донесох ти няколко цветя, мами – каза тя засмяна до ушите.

– Колко мило от твоя страна! Сега вече знам, че пролетта действително е настъпила – отговори Рийган и целуна сърдечно дъщеря си.

Дженифър вече гледаше Фаръл с нескрито любопитство.

– Кой пък е този? – каза тя с шепот, който трябваше да се чуе чак в кухнята.

– Фаръл, за мен е истинско удоволствие да те запозная с дъщеря ми Дженифър. Дженифър, това е един мой стар приятел – господин Батсфърд!

Дженифър смутолеви още едно „Как сте?“, преди да напусне толкова бързо помещението, колкото беше влязла в него.

Рийган погледна с обич към вратата, която дъщеря ѝ затвори твърде шумно след себе си и се обърна отново към Фаръл:

– Боя се, че дъщеря ми е заета като мен. Снове по цял ден из хотела и градината и всеки миг се кани да прави нещо друго.

– Кой е баща ѝ? – попита Фаръл, който не се интересуваше от дреболии.

Рийган отговори с лъжата, която беше подготвила за всички любопитни. Била овдовяла, каза тя, но малко припряно. Може би днес беше мислила прекалено много за Травис, така или иначе по очите ѝ личеше, че лъже. Забеляза това по бързия поглед на Фаръл, но не прибави нищо.

Една лъжа не става по-добра, ако се прибавят още подробности.

– Не бива да ти преча повече на работата – чу тя Фаръл да казва любезно. – Може би днес ще вечеряш с мен?

Стана ѝ неприятно, че Фаръл я беше хванал в лъжа и тя прие показната му.

– В такъв случай до вечерта – усмихна се Фаръл и напусна канцеларията.

Той се насочи веднага към кухнята, за да обсъди с главния готвач една по-специална вечеря. Когато го представиха на Бранди и забеляза враждебност в очите ѝ, той разбра, че тя знае миналото на Рийган. Сложи на лицето си най-миловидната усмивка и я попита дали би могла да му покаже града. Бранди не знаеше как да откаже на тази мила молба и преживя един от най-вълшебните следобеди в живота си.

Едно нещо положително Фаръл беше научил при продължаващия му с години лов за богата жена: знаеше как да завърти главите на жените. Във всеки случай той успя да убеди Бранди, че бил невинна жертва на Джонатан Нортлънд и неговата алчност. Разказа ѝ дълга, прекалено сложна история какво ли не правил, за да намери отново Рийган и че бил съвсем съсипан от тревогите, които го измъчвали с години заради нея.

Когато се върна в хотела, той беше спечелил Бранди за своя застъпница. И още нещо беше постигнал – а именно името и адреса на съпруга на Рийган. Още преди да се преоблече за вечерята, той вече беше изпратил един човек във Вирджиния с поръчението да издири истината за Травис Станфорд.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Травис Станфорд се облегна на стъклената витрина в един магазин за дамска мода в Ричмънд, чакайки нетърпеливо Марго най-сетне да приключи с меренето на роклите.

– А как ми стои това? – попита Марго, като излезе пред кабината за преобличане. Кафеникавата муселинова рокля едва прикриваше част от пищните ѝ гърди. – Не е твърде екстравагантна, нали? – попита тя със съблазнително тих глас, докато се приближи толкова плътно до него, че почти го докосна със зърната на гърдите си.

– Прелестна е – каза той лаконично. – Не се ли измори да пазаруваш? Ще ми се да се прибера в къщи преди залез слънце.

– Вкъщи! – възкликна тя с очарователната си нацупена уста. – Та ти почти не се отделяш от тази проклетата плантация. По-рано винаги си ме извеждал на танци. Ти... ти ми отделяше толкова време!

Той отстрани ръцете ѝ от гърдите си и я погледна с уморени очи.

– Тогава още не бях женен.

– Женен! – избухна тя. – Жена ти избяга от теб! Заряза те! Доказа, че не те иска! Познаваш ли друг мъж, който е верен на жена си, макар че тя го е напуснала?

– Откога съм станал като другите мъже? – попита той и ѝ хвърли предупредителен поглед. Колко пъти бяха зачеквали тази тема!

Звъненето на вратата заглуши думите на Марго. Двамата се обърнаха и видяха, че влиза Елън Бейкър. Тя беше тяхна съседка, в приятелски отношения със семейството на Травис.

– Така си и помислих, че това си ти, Травис – каза тя бодро. – И вие, Марго – допълни тя безцеремонно, за да намекне какво мисли за жена, която живее с женен мъж. Тя познаваше Рийган само от разказите на съпругата на Клей Никол, но от дългогодишното си познанство с Травис проявяваше пълно разбиране на факта, че Рийган беше избягала от него.

– Току-що ми се случи една странна история – продължи Елън. – Отбих се в църквата, за да оставя свежи цветя за неделната молитва, когато един мъж – длъжна съм да подчертая, че това беше един твърде дрипав дребничък мъж – започна да досажда на пастора с въпроси за теб.

– Навярно търси работа – измърмори Травис.

– Най-напред и аз си помислих така и затова го слушах само с едното ухо. Но кълна ти се, че той спомена името на Рийган.

Травис се изпъна като свещ.

– Рийган ли? – прошепна той.

– Първоначално се канех да изчакам, докато пасторът свърши с него, но в такъв случай едва ли щях да те срещна в града.

В този миг Травис остави двете жени и изхвъркна от магазина. Скочи в един файтон и подвикна на конете да бягат бързо.

– Дявол да го вземе! – извика Марго. – Трябваше ли да дойдете тук и да ми развалите деня?

– Ах, съжалявам за това – каза Елън със сияеща усмивка, докато Марго влезе обратно в кабината за преобличане.

В същото време Елън отправяше безмълвна молитва към всевишния дано Травис най-сетне да научи къде се намира жена му.

Конете още не бяха спрели пред църквата, когато Травис скочи от двуколката. От божия храм тъкмо излизаше дребничък мъж, който изглеждаше така, сякаш твърде рядко е изтрезнявал през живота си.

Травис, който никога не беше се придържал към формалностите и беше прекалено разгневен, за да помисли за последиците, сграбчи мъжа отпред за ризата и го залепи за стената на църквата.

– Кой си ти?

– Не съм извършил никакво престъпление, господине, и пари също нямам!

Травис го блъсна силно о стената.

– Ти ли си разпитвал пастора за мен?

Като се превиваше и пышкаше от болки, защото Травис почти му беше запушил гърлото с могъщия си пестник, мъжът измънка:

– Той ми плати. Аз трябваше само да проуча дали сте още жив.

– Това не ми стига. Кой ти е платил?

– Някакъв английски денди. Не зная името му. Каза, че сте бил негов приятел, ала чул, че сте умрял. Сега иска да провера кога сте умрял и да му кажа после.

Травис притисна юмука си още по-силно към гръкляна на мъжа.

– Споменал си името на Рийган!

Мъжът го изгледа слисано.

– Казах само, че този мъж живее в дома на Рийган. За миг Травис разхлаби хватката си.

– Откъде накъде Рийган? Кой? И къде има къща?

– В Скарлет Спрингс, Пенсилвания. И се нарича Станфорд, както вие! Попитах пастора дали не сте роднини.

В този миг Травис пусна мъжа и сам едва не падна на земята.

– Качвай се на файтона! Заминаваме за Скарлет Спрингс и по пътя ще ми разкажеш всичко от игла до конец!

Преди още мъжът въобще да е седнал, Травис вече подкара конете с камшика. Когато профуча покрай Марго, която стоеше пред модния магазин, той само бегло погледна към нея. Опъна юздите на конете да спрат едва пред обора за пътни коли под наем.

– Джек – извика той – дай ми прилична кола, която да не се разпадне при по-дълго пътуване! А сега – той хвърли няколко монети върху капрата – гледай да върнеш тази двуколка на собственика ѝ!

Джек погледна с едно око към него.

– Ако много бързаш, тръгвай веднага, тъй като изглежда ще те връхлети буря.

Докато говореше, той посочи с глава към вратата на обора, където стоеше страшно ядосаната Марго. Джек пусна на земята копитото на коня, което тъкмо се канеше да почисти, и се затича към навеса, за да впрегне кола за Травис.

Той се обърна към дребничкия мъж, който още седеше в двуколката и го предупреди:

– Само едно движение и то ще бъде последното в живота ти!

Едва изрекъл закана си, и Марго се втурна към него.

– Как смееш да ме оставяш така? – избухна тя.

– Нямам никакво време да се карам с теб. След пет минути напускам този град!

– Ти напускаш...! Мисля, че наистина съм приключила с покупките, но преди това трябва да спреш пред четирите магазина, за да натовариш нещата ми.

– Джек! – сопна се Травис. – Не е ли готова вече талигата? – Той се обърна отново към Марго: – Не отивам в къщи. Ще трябва да си потърсиш някой друг, който да те откара у дома. Кажи на Елън да те вземе със себе си. Ще спра за малко пред нас и ще кажа на Уес, че известно време ще отсъствам.

Той се обърна и видя, че Джек вече идваше към предната част на конюшната с тежка пътна кола с чергило.

– Хайде, прехвърляй се! – заповяда той нервно на дребничкия мъж в покритата двуколка.

– Травис! – изсъска Марго. – Господ да ти е на помощ, ако веднага не... – Тя не довърши мисълта си, тъй като Травис се метна на капрата на пътната кола с чергилото. – Закъде заминаваш? – извика тя, когато вече пришпорваше конете.

– За Скарлет Спрингс в Пенсилвания, за да взема Рийган – изкрещя той. После тя видя само облак прах и чакъл.

Кашляща и проклинаща, Марго се обърна към пазача на конюшнята, който се смееше недвусмислено. Преследването на Травис би било чиста глупост, и колкото повече хората ѝ се надсмиваха, толкова по-голяма ярост я обземаше.

Докато кипеше от гняв, в главата ѝ започна да зрее план. „Скарлет Спрингс“ ли беше казал? Клетият Травис нямаше дори чиста риза със себе си. Може би трябваше да опакова някои неща и да му ги занесе? Да, колкото повече размишляваше, толкова повече се убеждаваше, че непременно се нуждае от чисто бельо.

Рийган седеше зад писалището в канцеларията си и проверяваше сметките, когато влезе Бранди.

– Как са сметките? – попита Бранди.

– Много добре – отговори Рийган и хвърли поглед към счетоводните книги. – Идната година може да финансираме още няколко къщи. Мислех си за дърводелска работилница. Не ти ли се струва, че Скарлет Спрингс се нуждае от фабрика за мебели?

– Добре знаеш, че нямах предвид нашите финанси, а отношенията между теб и Фаръл. Снощи отново си вечеряла с него, нали?

– Та ти го знаеш отдавна. Но ако искаш да знаеш нещо повече: Фаръл е очарователен събеседник. Човек може да прекара отлично времето си с него. Той притежава безупречни маниери и умее да се отнася така към една жена, че тя изглежда в собствените си очи като принцеса.

– Не те отегчава до смърт, нали? – каза Бранди с дълбока въздишка и седна пред писалището.

– Вярно е! С Фаръл човек се чувства сигурен. Той е така... не знам... прекалено свършен, бих казала.

– Дженифър го харесва.

Рийган отмина забележката ѝ със смях.

– Дженифър харесва подаръците му. Ти щеше ли да подариш на дете, което е толкова жизнерадостно като Джени, френска модна кукла от порцелан? Помисли си само, тя щяла да я използва като мишена за

детския лък, който ти измайстори за нея!

Бранди потисна кикота си.

– Може би Фаръл смята и малките момиченца вече за госпожици.

Сега Рийган потисна кикота си.

– Имаме ли нови гости? Днес сутринта няха възможност да погледна в хотелския регистър.

– Преди няколко минути пристигна мъж с пътна кола с чергило. Добре изглеждащ момък. Грамаден.

– Бранди, ти си непоправима – каза Рийган през смях. – Но аз ще отида оттатък и ще му кажа добре дошъл.

Пред канцеларията си тя се натъкна на Фаръл.

– Добро утро – каза той и поднесе ръката ѝ към устните си. – Ти си по-красива от ранното утринно слънце върху капките роса на разцъфнала роза.

Не знаеше да плаче ли, да се смее ли.

– Много благодаря за чудесния поетичен комплимент, но в момента наистина нямам свободно време.

– Рийган, скъпа моя, ти работиш прекалено много! Дай си поне днес почивка. Ще вземем Дженифър с нас и ще организираме пикник така, сякаш сме едно семейство.

– Това е наистина съблазнително предложение, но сега действително трябва да правя нещо.

– Не може да ми се изплъзнеш толкова лесно – каза той с усмивка, взе я под ръка и я придружи до фойето.

Рийган вече усещаше присъствието на Травис, преди да го види. Той стоеше в коридора и почти запълваше с масивното си тяло цялата рамка на вратата. Тя съвсем се вдърви, когато погледите им се кръстосаха.

Никой от двамата не помръдна, стояха неподвижни и само се гледаха. На вълни на вълни чувствата връхлитаха Рийган, докато в ушите ѝ силно бучеше. Така се нижеха минути, които ѝ изглеждаха часове, преди да се обърне кръгом и да избяга обратно с развети фусты в канцеларията си.

Фаръл не беше сигурен какво става между Рийган и този мъж, но изглежда това не обещавахе нищо добро. Позна че е така по реакцията на Рийган спрямо този мъж. Не се поколеба да я последва и беше само на педя разстояние от нея.

– Рийган, скъпа – каза той нежно и сложи ръце върху раменете ѝ. Тя трепереше така силно, че едва стоеше на краката си.

Ала Рийган едва ли съзнаваше близостта на Фаръл. Чуваше само как тупти сърцето ѝ и бавните, тежки стъпки, които целеустремено се приближаваха към вратата на канцеларията. Трепереща, с останала без кръв глава, тя се вкопчи в ръба на писалището, докато Фаръл я подкрепяше с две ръце.

Вратата на канцеларията се отвори с брутална сила и се блъсна о стената.

– Защо ме остави? – попита Травис с нисък, шептящ глас и я погледна с пронизващ поглед.

Бавно се приближаваше все по-близо. Гласовите ѝ връзки сякаш бяха парализирани. Можеше само да втренчи очи в него.

– Попитах те нещо – каза Травис.

В този миг Фаръл застана между двамата.

– Чуйте ме! Не знам кой сте, но нямате никакво право да предявявате претенции към тази дама!

Той не довърши речта си, Травис го хвана за рамото и отпрати към отсрещната стена на канцеларията.

Рийган не забеляза това. Усещаше само как Травис се приближава все повече и повече към нея.

Когато беше само на няколко педи разстояние той я докосна с върха на пръстите си съвсем нежно по слепоочията и Рийган усети, че колената ѝ се подгъват. Преди да рухне на пода той я хвана, взе я в прегръдките си и зарови лицето си в шията ѝ. Не размениха нито дума, когато я понесе към вратата, обърна се надясно и се насочи към апартамента в края на коридора. Травис беше беседвал цели два дни със съгледвача на Фаръл и познаваше хотела „Силвър-Долфин“ като петте си пръста.

На Рийган така ѝ бучеше в главата, че въобще не мислеше какво става с нея или какво ѝ предстои. Знаеше само, че Травис я носеше на ръце и не искаше нищо по-силно от това да лежи до него.

Толкова внимателно, сякаш беше чуплив предмет, той я сложи на леглото, после седна до нея, хвана с две ръце лицето ѝ и помилва с върха на пръстите си бузите и слепоочията ѝ.

– Почти бях забравил колко си хубава – прошепна той – колко си нежна и мила!

Дланите ѝ се плъзнаха нагоре по ръцете му. Какво велико чувство беше отново да усеща силата му, да го чувства до себе си! Треперенето започна отново, когато я заля желанието да бъде с него и кръвта в жили-те ѝ започна да пее.

– Травис – промълви тя, преди устата му да закрие устните ѝ.

Отчаяно, като полудели, те започнаха взаимно да се събличат. Това не беше желанието нежно да общуват помежду си, а един свръхмогъщ копнеж, който трябваше да се засити. Късаше се плат, копчета хвърчаха из помещението, нежна тъкан се превръщаше в парцали. Когато тръгнаха един към друг като буреносен гръм, който следва ослепителна светкавица, те се притиснаха, вкопчиха се един в друг и като две изгладнели същества искаха да утолят колкото може по-бързо своето желание.

Мощна конвулсия разтърси телата им, когато заедно стигнаха връхната точка. Тежко дишащи, те останаха дълго време споени помежду си, преди потръпващите им мускули бавно да се успокоят и лека-полека излязоха от своето вцепенение.

Рийган беше онази, която първа излезе от магията – със смях – по-неже Травис имаше на гърдите си само един скъсан ръкав от риза.

Травис се погледна надолу, потърси причината за веселостта ѝ и започна да се смее.

– Присмял се хърбел на шърбел – каза той ехидно и посочи с глава към остатъците от дрехите ѝ.

Една фуста се олюляваше около хълбоците ѝ, докато втора лежеше скъсана под тях. Корсетът ѝ висеше като смачкан вързоп бельо под ръката ѝ, докато роклята ѝ, далеч от леглото, се люшкеше на едно копче в края на рамката на една картина. Рийган се опря на лакти и погледна към краката си: единият ѝ чорап висеше още здрав на корсета, другият беше пробит от пръстите на краката ѝ.

Травис имаше на себе си ръкав от риза и два ботуша.

С поглед към Травис, в чиито очи проблясваха дяволити пламъчета, Рийган започна да се смее, протегна ръце към него и го притегли отново в прегръдките си. Те се претърколиха върху леглото, Травис бързо я освободи от остатъците на дрехите ѝ. Изглежда не я пускаше нито за секунда, докато си събуваше ботушите. С трясък се разби ваза, след като беше ритнал от леглото пречещите му ботуши.

Травис се засмя тихо и съблазнително, притегли Рийган още поплътнo към себе си, сложи бедрата ѝ около хълбоците си и изстена високо, когато отново нахлу в утробата ѝ. Здраво прегърнала горната част на тялото му с ръце и крака, докато той я вдигаше и спускаше нежно, люлееше я върху хълбоците си, тя остана така до мига, когато едва не загуби сваят от наслаждение. С минути, със седмици, да, дори с цял век той изглежда удължаваше това сладко изтезание, докато тя замята насам-натам главата си и забрави коя беше и къде се намира.

Когато вече чувстваше, че ще умре от наслаждение, той я хвърли

по гръб на леглото и проникна дълбоко в нея, докато телата им отново намериха избавление в могъща сладостна тръпка.

Безмълвни, останали без сили, окъпани в пот и задоволени, те заспаха, като се държаха за ръце.

Първа се събуди Рийган. Изненадана забеляза, че слънцето вече залязваше пред прозореца. Протегна се и се обърна на хълбок, за да разгледа Травис, който лежеше напречно на леглото. Защо не можеше да се владее, когато беше до нея? За пръв път през последните три години беше забравила за своята отговорност, за дъщеря си, за приятелката си и за сделките си.

Бавно, сякаш не искаше да го смущава, тя стана от леглото, облече се и събра остатъците от скъсаното си бельо от пода и мебелите. Преди да излезе от стаята, тя целуна Травис по косите и го покри чак до гърдите с лека завивка.

Излезе на пръсти от стаята и се затича към кухнята. Бранди сигурно вече се питаше дали не й се е случило нещо.

Травис идваше бавно на себе си, сякаш беше спал истински за пръв път от много години. С усмивка на лицето той обърна глава, за да разгледа жена си, ала вместо Рийган, погледът му срещна чифт сериозни кафяви очи, които го наблюдаваха напрегнато.

– Здравей – каза Травис тихо на момиченцето. – Как се казваш?

– Дженифър Станфорд. А ти кой си?

Преди още да му каже името си, Травис вече се досещаше коя е тя. Имаше голяма прилика с по-малкия му брат, а извивката на веждите й можеше да е наследство само от Рийган.

– Майка ти не се ли казва Рийган?

Детето кимна сериозно. Травис седна, придърпа завивката върху краката си и попита също сериозно:

– Какво ще кажеш, ако аз съм твой баща?

Дженифър прокара пръст по завивката, сякаш чертаеше фигура.

– Може да ми харесаш! Ти ли си моят баща?

– Мисля, че мога да твърдя това с чиста съвест.

– Ще живееш ли при нас?

– Всъщност по-скоро си мислех за това, че ти ще живееш при мен. Ако седнеш при мен, бих могъл да ти разкажа нещо за моята къща. През последната година купих четири понита, които имат големина, подходяща за моята дъщеря.

– Ще ми разрешиш ли да яздя някое пони?

– То дори ще бъде твое, за да се грижиш за него, да го яздиш и да правиш с него каквото ти хрумне. – След кратко колебание Дженифър се качи на леглото до баща си.

Първоначално пазеше дистанция, ала историята на Травис ставаше все по-дълга и по-увлекателна и тя седна в края на краищата в скута му.

Така ги завари Рийган – притиснати един до друг, взаимно очаровани. Двамата представляваха пленителна гледка.

Когато Дженифър забеляза майка си, тя започна въодушевено да подскача върху леглото.

– Това е моят татко! Ние ще живеем при него и той има едно пони за мен, свине, кокошки, оранжерия и езеро за плуване и ние можем да ловим риба там и въобще да правим всичко!

Рийган хвърли бърз поглед към Травис и протегна ръце към дъщеря си.

– Бранди те чака с вечерята в кухнята.

– Татко може ли да дойде с мен?

– Най-напред трябва да обсъдим нещо помежду си – отвърна Рийган строго. – По-късно може да разговаряш с него – ако изядеш всичко, което ти сервира Бранди.

– Ще го изям – обеща Дженифър и помахаше с ръка на баща си преди да излети от стаята.

– Тя е красавица – каза Травис. – Не бих могъл да се гордея повече...

Той прекъсна мисълта си, защото Рийган се обърна рязко и го погледна ядосано.

– Нима нещо съм сгрешил?

– Нима нещо си сгрешил? – имитира го тя и се постара да потисне гнева си. – Осмеляваш се да кажеш на дъщеря ми, че ще живеем при теб?

– Ама разбира се, че отсега нататък ще живееш при мен, след като те намерих отново! Това положение продължи само известно време. Това е всичко.

– Никога ли не ти е минавало през главата, че постоянно съм знаела къде се намиращ? – сопна се тя. – Можела съм по всяко време да се върна при теб и при тази чудовищна плантация, ако бях поискала.

– Рийган – каза Травис с тих глас – никога не разбрах защо си ме напуснала. Но в едно можеш да бъдеш сигурна: вие двете, ти и моята дъщеря, ще дойдете с мен, когато тръгна за в къщи!

– Тъкмо по тази причина те напуснах – отвърна тя рязко. – Защото от първия миг, в който се запознах с теб, казваше какво трябва да правя и как трябва да го правя. Аз исках да остана в Англия, но ти ме взе насилва със себе си в Америка. Ти разпороди моята венчавка без дори да ме попиташ поне веднъж дали въобще искам да се омъжа за теб. И сетне този живот в твоята плантация! Аз трябваше да надзиравам стотици хора, които с всички сили се стремяха да подкопаят авторитета ми. И през цялото време те нямаше в къщи, за да... ловиш коне с твоята скъпа Марго!

Травис неволно се усмихна.

– Ревнуваш ли? Това ли беше причината да ме напуснеш?

Истински отчаяна, Рийган плесна с ръце.

– Въобще ли не разбра какво ти казах току-що? Не желая да се разпореждаш с живота ми! Или с живота на Дженифър. Не желая тя да отрасне при баща, който постоянно ѝ казва какво трябва да прави и как да го прави! Искам да се научи сама да взема решения!

– Да съм ти пречил някога да решаваш нещо? Дадох ти половината плантация, за да решаваш сама. Никога не съм се месил в твоите разпореждания.

– Но аз въобще не знаех какви решения се изискват от мен! Не разбираш ли това? Намирах се в чужда страна, заобиколена от чужди хора, които постоянно ми казваха, че съм неспособна въобще да направя нещо. Страхувах се!

– След всичко, което междуременно е стигнало до ушите ми – отвърна Травис като ѝ намигна – ти си постигнала доста неща. Тук изглежда явно не си изпитвала никакъв страх от американците. Защо в такъв случай се страхуваше при мен? Признавам си, че работя в плантацията с много придирчиви хора, но ако си се наложила тук в един толкова див град, не разбирам защо тогава си претърпяла крах при мен.

– И аз не знам – призна си тя честно. – Тук трябваше да правя нещо или да умра от глад. В твоята къща можех да остана целия ден в стаята си и нямаше нужда да излизам от нея.

– Което и правеше повечето време, ако си спомням добре.

Тя му хвърли изпитателен поглед, тъй като винаги беше вярвала, че той никога не знае какво прави през деня. Имаше ли въобще понятие за това колко ужасни бяха тези дни за нея?

– След като си започнала от нищото и си построила цял град – продължи той – за теб би било дреболия да ръководиш моята плантация. Оставил съм пътна кола с чергило пред вратата ти. Бихме могли да

опаковаме дрехите на Дженифър и твоите неща и утре да отпътуваме. Или още по-добре: нека тръгнем веднага! Твоите стари дрехи все още висят в гардероба в спалнята, а за дъщеря ми ще купя нови неща.

– Престани! – изкрещя тя. – Престани да говориш глупости! Ти вече започваш отново да се разпореждаш с живота ми. Аз искам сама да решавам какво да правя, вместо това да ми се предписва от теб, или от вуйчо ми, или пък от Фаръл!

Той вдигна глава.

– Фаръл – кой пък е този?

– Мъжът, който днес сутринта имаше добрината да изхвърлиш от канцеларията – каза тя с поглед, вперен в тавана.

– И какво ви свързва вас двамата? – попита той, втренчил ястребов поглед в лицето ѝ.

– Познавах Фаръл още в Англия. Някога бях сгодена за него и той пристигна в Америка да ме търси.

За миг Травис я гледаше безмълвно.

– Била си някога влюбена в един мъж, беше ми разправяла по-рано. Нима този мъж беше Фаръл?

Тя беше направо слисана от неговата памет.

– Тогава бях много самотна, той ме ухажваше известно време и на мен ми се струваше, че го обичам. Но оттогава минаха много години, по онова време бях още твърде неопитна.

– И какво изпитваш сега към него?

Тя се разхождаше неспокойно из стаята.

– Не знам какво изпитвам въобще сега. Години наред се страхувах от всичко, изневиделица се оказах съвсем сама и изправена пред избора или да плувам, или да се удавя. През последните четири години не съм правила нищо друго, освен да изравнявам сметки и да купувам парцели, после отново ги продавах. Мъжете не играеха никаква роля в живота ми. И сега изведнъж на бял свят се появи Фаръл и ми напомни за пренебрегваното малко момиче, което някога бях. После дойде ти и отново както тогава ме разболяваш от копнеж по теб и същевременно ми всяваш страх, че би могъл да ме превърнеш наново в ревливото дете, което бях при теб. Травис, нима не можеш да ме разбереш? Не искам да се върна в твоята плантация и да бъда задушена от теб. Само ако съм далеч от теб, мога да бъда това, което съм в действителност.

Въпреки всичките си предишни намерения, тя вече се разплака.

– Върви по дяволите! – каза тя. – Защо трябваше изобщо да идваш тук и така да ме объркваш? Върви си в къщи, Травис Станфорд! Върви

си в къщи и никога, никога повече не идвай при мен.

С тези думи тя избяга от стаята.

Травис се облегна на предната табла на леглото и се усмихна. Когато се запозна с нея, беше видял само един проблясък от онова, което обещавахе да стане като жена, ала никога не се досещаше как би могъл да ѝ помогне да се превърне в тази жена. Може би беше права, че тогава плантацията не беше по силите ѝ. Когато узна как се отнасяше персоналът към нея, трябваше да се овладее, за да не ги издуши до един, но му беше ясно, че тя самата беше длъжна да открие колко е силна.

Сега си мислеше със затворени очи за нея. Беше поразен от жената, в която се беше превърнала – самоуверена, разсъдлива, дейна. Една жена, която беше осъществила мечтите си! Една жена, която беше слязла от пътната кола в края на пътя в селище, което се състоеше от няколко сиромашки дървени къщурки, и беше направила от него процъфтяващ град. И покрай другото беше възпитала разумно интелигентна дъщеря. Никой не предполагаше, че Дженифър щеше да се оттегли безмълвно в стаята си и там щеше да остане без очи от плач.

Сияещ от щастие, той се изсмя високо, метна завивката настрана и започна да се облича. Поне ботушите и панталоните му бяха останали невредими. Макар че Рийган си внушаваше, че сега била достатъчно силна, за да му противостои, той знаеше, че не беше така. Как гласеше все пак отколешната поговорка? Опит и хитрост младост и сила надвива. Беше решил да хвърли в боя всеки трик, който владееше, за да я върне обратно. С това намерение излезе от стаята, облечен само с плътно прилепнали черни панталони и високи ботуши.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Травис се спря пред отворената врата на кухнята, примамен от престилните миризми, които се носеха от това помещение. С усмивка си спомни, че Рийган се стараеше той да пропуска яденето. Като хвърли бърз поглед наоколо се досети, че това апетитно, добре закръглено русоляво същество в ъгъла беше Бранди Дътън. Беше чул безброй неща за нея от хвърковатия шпионин, когото беше притиснал до стената на църквата в Ричмънд.

– Извинявайте – каза той високо. – Исках само да попитам дали може да получа тук нещо за ядене. За обществената трапезария не съм облечен достатъчно прилично.

– О, боже – възкликна Бранди, докато оглеждаше със сияеща усмивка мъжа с голите широки гърди и загорелите от слънцето ръце. Травис долови веднага във въздишката ѝ, че хвърковатият дребосък му беше казал истината: Бранди беше всичко друго, но не и безразлична към радостите на живота.

Тя се окопити.

– Значи вие сте мъжът, който кара рози да разцъфтят по бузите на Рийган – каза тя сърдечно, напускайки ъгъла си.

– Аз карам розите да цъфтят навсякъде – каза той тихо, защото това послание беше предназначено само за Бранди, а не за кухненския ѝ щаб, който безцеремонно го зяпаше.

Със звънлив смях Бранди взе ръката му.

– Струва ми се, че ще се разбираме добре помежду си. Най-напред седнете, докато ви донеса нещо за ядене. Елзи! – извика тя през рамо. – Изтичай в смесения магазин отсреща и вземи няколко ризи за господин Станфорд! Кажу на Уил да ти даде най-големите, които държи на склад. И не бързай много! Господин Станфорд и аз ще обсъждаме много неща!

Бранди поднесе на Травис ядене, каквото той не беше виждал като изобилие и качество. Колкото повече ядеше, толкова повече ѝ харесваше: и с голите си гърди, и с апетита си, и с отговорите на въпросите ѝ той беше завоювал сърцето ѝ до края на яденето.

– Да, тя е самотна – отговори Бранди на съответния му въпрос. – Не знае друго освен работа. Сякаш се намира под принуда да доказва нещо на самата себе си. С години съм я увещавала малко да си почине. Ала тя не иска и дума да чуе за това. Блъска се и се трепе като вол и купува

парцел след парцел. Можеше да престане още преди една година!

– Никакви мъже? – попита Травис с пълна уста пастет.

– Няколкостотин наистина си опитаха късмета при нея, ала нито един не хвърли котва. Няма нищо удивително, след като вече е имала най-доброто...

Травис ѝ се усмихна приветливо, взе новата риза, която висеше върху облегалката на стола, и се изправи.

– Рийган и Дженифър ще напуснат Скарлет Спрингс и ще се преместят при мен. Как би се отразило това върху вашето партньорство?

– Наскоро тук се пресели един адвокат от Източното крайбрежие. Той би могъл да поеме продажбата на нашите недвижими имоти и да инвестира парите наново. С моя дял аз вероятно ще предприема няколко пътешествия, може би ще посети Европа. Само бих искала да узная от вас дали вече сте казали на Рийган, че ще се маха оттук.

На последното Травис само се усмихна по един начин, от който Бранди прихна високо.

– Желая ви успех – извика тя, когато той излизаше от кухнята.

Следващите дни Рийган успяваше да избегне Травис, или поне успяваше да попречи на втори принципен разговор с него. Ала не можеше да не забелязва присъствието му. Дженифър изглежда вярваше, че баща ѝ си беше наумил да бъде неин спътник в игрите и двамата нито за миг не сваляха очи един от друг. Травис пое дори задължението да мие дългите сплъстени коси на дъщеря си, а пък Рийган наблюдаваше с досада, че Дженифър нито веднъж не изохка или протестира.

Травис взимаше със себе си дъщеря си на езда и се катереше с нея на всяко дърво. Дженифър беше дълбоко впечатлена от ловкостта на баща си. За отплата Дженифър му показва целия град и разправяше наляво и надясно, че той бил нейният баща и че в бъдеще щяла да живее при него и конете му.

В същото време Рийган се стараеше да не вижда Травис и неговите успехи в приобщаването на дъщеря ѝ, както и да не чува безбройните въпроси на съгражданите си.

Откакто Травис пребиваваше в града, Рийган повече не беше мяркала Фаръл и когато два дни по-късно той отново се появи, тя установи, че дори не беше забелязала отсъствието му.

– Мога ли да говоря с теб на четири очи? – попита той. Той изглеждаше уморен и не приличаше на себе си, сякаш с дни не беше мигвал.

– Естествено. Нека отидем в канцеларията ми. – Когато стигнах до нея и Рийган затвори вратата зад себе си, тя го изгледа изпитателно: – Толкова си сериозен, сякаш трябва да ми кажеш нещо изключително важно.

Той се отпусна в едно кресло и погледна към нея.

– Ходих за два дни до Бостън и пак се върнах.

Тя му наля уиски.

– В такъв случай е ставало дума за неотложни дела, които вероятно засягат и мен и състоянието на моите родители.

– Да, по-точно казано засягат завещанието на баща ти. Едно копие от него се намери в адвокатската кантора в Бостън. Бях наредил да го извадят преди известно време и да го пратят в Америка, за да ти го представя, ако те намеря там. Струваше ми се, че бях прочел в него една клауза, която си отбелязах, но от предпазливост ходих отново до Бостън, за да се убедя в нея. Тук имам едно писмо – каза той и извади плик от вътрешния джоб на jakета си.

Рийган го взе и го поддържа за миг нерешително в ръката си.

– Навярно ще ми кажеш какво пише в него.

– Твоите родители умряха, когато ти беше още твърде малка. Вероятно дори не ги помниш, но по онова време беше още жив братът на баща ти. Той трябваше да бъде твой настойник и ти живя няколко месеца при него. Ала той надживя родителите ти само с половин година.

– Спомням си само вуйчо Джонатан.

– Да, той беше единственият роднина, който ти беше останал още тогава. Значи управителите на твоето състояние, bankerите на твоите родители, го назначават за твой настойник. Те естествено нямат никаква представа за характера на този човек. По времето, когато е съставено завещанието, твоите родители мислят, че ще бъдеш на добро място при брата на баща ти...

– Фаръл, моля те, говори по въпроса.

– Въпросът, скъпа моя, се състои в това, че не биваше да се омъжваш без разрешението на настойника си. Може би родителите ти са искали да попречат на това, да попаднеш в ръцете на ловец на зестри или може би са искали само да ти спестят ходенето по мъките, което те самите изживяват, когато майка ти след венчавката ѝ е била изхвърлена на улицата от нейното семейство без нито едно пени.

– Това ли е всичко? Сигурно има още нещо.

– Рийган, ти не ме разбираш. Ти си се омъжила за Травис Станфорд без писменото разрешение на настойника си и тогава си била едва на

седемнадесет години.

– На седемнадесет ли? Не, аз знам, че тогава бях вече на осемнадесет години.

– Мислела си, че си вече на осемнадесет години, но в това писмо е отбелязана истинската ти рождена дата. Твоят вуйчо именно е преместил напред рождената ти дата, за да те задоми и да се докопа до парите ти.

Малко объркана, Рийган се облегна назад на писалището.

– Значи искаш да ми кажеш, че бракът ми с Травис е недействителен, нали?

– Точно така! Ти си била малолетна и си се венчала без одобрението на настойника си. Ти не си омъжена и никога не си била такава, госпожице Уистън.

– А Дженифър?

– Съжалявам, но се налага да ти кажа, че е незаконна. Естествено, твоят съпруг би могъл да я осинови, ако се ожени повторно за теб.

– Не мога да си представя, че Травис би се примирил с това дъщеря му да бъде отгледана от баща-осиновител.

– Да върви по дяволите този Травис! – Фаръл скочи от креслото като ужилен и се изправи в цял ръст пред Рийган. – Пет години те чакам. Обичам те, откакто те познавам. Не можеш да ме упрекнеш, че се плашех от брака с едно седемнадесетгодишно дете. Инстинктивно трябва да съм усещал тогава, че си още малолетна. Трябва да разбереш, че не исках за жена едно дете. Поне не съм те изнасилвил в леглото, както е постъпил този баща на Дженифър.

Той взе ръцете ѝ в своите.

– Омъжи се за мен, Рийган! Аз ще бъда, добър, верен съпруг. Нима не съм ти доказвал любовта си вече толкова много години? И на Дженифър с мен никога няма да ѝ липсва нейният истински баща.

– Моля те, Фаръл – каза тя и измъкна ръцете си от неговите. – Трябва най-напред да помисля върху това. Вестта, че съм живяла толкова много години в грях с един мъж, е истински шок за мен. И това би могло много да уязви и Дженифър.

– Затова и дойдох веднага при теб... – започна той, ала тя вдигна ръка, за да му отнеме думата.

– Аз трябва най-напред да се оправя сама с всичко това. А ти – прибави тя усмихната – имаш нужда сега преди всичко от една баня и няколко часа сън.

Минаха обаче още няколко минути, преди Фаръл да се оттегли и

Рийган несмушавана да прочете съдържанието на писмото, което ѝ беше донесъл от Бостън. Когато половин час по-късно сложи отново документите върху писалището, тя се усмихна. Вярно беше, че никога не е била омъжена за Травис. Как щеше да беснее Травис, когато го узнаеше!

За пръв път от четири години насам тя се отдаде на своите сънища наяве и си представи с безчет подробности как щеше да реагира, когато му кажеше, че вече няма никаква власт над нея и че според закона Дженифър не е ничия дъщеря. Веднъж в живота си поне щеше да удържи победа над Травис, а това обещавахе да стане чудесно преживяване.

Що се отнасяше до брачното предложение на Фаръл, то тя можеше само да се смее на него. Той беше толкова глупав да си въобразява, че тя действително вярва на неговите уверения в любов. Искаше само да се ожени за нея преди да навърши двадесет и три години, защото тогава щеше да получи наследството на родителите ѝ. Скоро щеше да научи, че тя не му отреждаше никаква съществена роля в живота си.

Усмихната се залови да пише бележка, с която канеше на вечеря Травис тази вечер.

Високи, ухаещи свещи осветяваха интимната столова. Масата беше покрита с шлифован оловен кристал от Виена, чинии от френски порцелан и сребърни прибори от Англия. Виното беше скъпоценен бисер от Германия, а яденето беше американско.

– Радвам се, че най-сетне главата ти е увряла – каза Травис, като мажеше филия хляб с масло. – Дженифър ще се чувства много по-добре сред приятели, отколкото сред менящи се всеки ден непознати хора. Винаги ли я оставяш да играе в градината край хотела без надзор? Не знам дали подобава на едно дете да снове из коридорите на обществено заведение.

– А ти положително имаш толкова голям опит в общуването с деца, че знаеш много добре кое е правилно за тях – възрази Рийган.

Той сви рамене, докато опитваше яденето.

– Във всеки случай разбирам толкова много от детско възпитание, че съм убеден, че Дженифър би била на по-добро място някъде другаде, отколкото тук. В моята плантация ще имаш повече време за нея и – той се усмихваше – за всичките ни бъдещи деца.

– Травис... – започна тя, ала той не ѝ даде думата.

– Дори не мога да ти кажа какъв камък ми падна от шията, че най-

сетне главата ти е увряла. В действителност аз очаквах повече съпротива от теб. Ти си по-зряла, отколкото си мислех.

– Какво? – извика Рийган и се задави от виното си. – Най-сетне ми била увряла главата? Станала съм по-зряла? За какво говориш всъщност?

Той взе ръката ѝ, погали пръстите ѝ и после каза с нисък, тих глас:

– Тази вечеря беше за мен толкова изненадваща, защото подозирах какво ще ми кажеш на четири очи. – Той целуна крайчеца на пръстите ѝ. – Знам много добре колко ти е било трудно да вземеш това решение и ти обещавам, че никога вече няма да го използвам срещу теб. С твоето съгласие да се върнеш при мен ти ми доказа своята сърчатост и своето великодушие. Може би искаш да останеш още малко тук в твоя малък град, но Дженифър се нуждае от дом, а не от хан, пълен с чужди хора. Такъв дом аз наистина мога да ѝ предложа.

Той повторно целуна пръстите ѝ.

– Взела си мъдро решение, скъпа.

Рийган си пое дълбоко въздух, за да говори със спокоен глас, отпи още една голяма глътка вино и после го погледна с лъчезарна усмивка.

– Суетен, надут пуяк – каза тя с характерен за задушевна беседа тон – не възнамерявам да се върна в къщата ти, а моят „малък град“, както благоволи да го наречеш, е домът на дъщеря ми.

Напук на добрите ѝ намерения гласът ѝ стана малко писклив.

– Поканила съм те на тази вечеря не да ти съобщя, че се връщам с теб в къщи, както си предположил в своята арогантност, а да ти кажа в очите, че не съм омъжена за теб и че това никога не е било!

Сега Травис беше на ред да преглъща, докато Рийган пристъпи към вечерята си едва след тази тирада. Беше ѝ приятно да види Травис сразен.

Ала той не я остави да яде. Грабна я за китката и понечи да я вдигне от стола.

– Какво правиш? – бранеше се тя.

– Предполагам, че имаш свещеник в твоя малък град. Той може веднага да ни венчае.

– Няма да стане! – изсъска тя. – И ако не седнеш веднага отново на мястото си, ще ти отнема и Дженифър.

В началото той се колебаеше, но се боеше от толкова сурово наказание и отново седна на мястото си.

– В такъв случай разкажи поне защо не сме женени – настоя той навъсено.

Когато Рийган забеляза колко е сломен, чувството ѝ за бляскав триумф малко помръкна. И когато му разказа, че според закона Дженифър въобще не била негова дъщеря, тя едва не му каза, че още тази вечер ще се омъжи за него. Ала щом спомена името на Фаръл, лицето на Травис се промени веднага.

– Нима този довялкъл се тук скитник ти даде доказателството за това? – изсумтя той. – Това му е струвало наистина доста пари! И какво ще получи за услугите си?

За Рийган последното беше доказателство, че Травис не знаеше нищо за наследството ѝ – за парите, които за Травис не значеха нищо и които за Фаръл бяха всичко. При все това се ядоса от намека на Травис, че Фаръл се домогваше до ръката и не само от любов.

– Фаръл иска да се ожени за мен – каза тя високомерно. – Кълне се, че обича не само мен, но и Дженифър. Той иска да осинови дъщеря ти.

– Ти никога няма да направиш такава глупост – каза Травис самоуверено. – Защо една жена ще вземе за мъж такъв хилав човек?

Онова, което имаше пред вид, без да го казва, се разбираше лесно: „Защо искаш да се омъжиш за Фаръл, когато можеш да имаш мен?“

– Фаръл е джентълмен – отвърна Рийган възмутено с мятаци искри очи. И с патетичен тон добави: – Той умее да се отнася с всяка жена като с дама. Той ме ухажва като... като кралица. А вие, американците, умеете само да предявявате претенции към жената.

– Всеки американец – изсумтя Травис – може да надвие като ухажор един такъв английски глупак.

– Ах Травис – възкликна Рийган с надменна усмивка – ти въобще не разбираш нищо от такива неща. Твоята представа за ухаждане се състои в това да влачиш жената за косите в леглото си.

– Мисля че си спомням, че няколко пъти се остави на драго сърце да те влача в леглото си – възрази Травис цинично.

Сега вече Рийган загуби напълно веселата си надменност:

– С това доказваш още веднъж какво представляваш – един примитивен заселник!

– А пък ти, любов моя, си английски сноб. По-рано каза, че рожденият ти ден бил след три седмици. На този ден ще се омъжиш за мен, и то доброволно.

С тези думи той напусна трапезарията, преди Рийган да извика:

– Никога!

Рано на следващото утро Рийган беше буквално бомбардирана от новини в канцеларията си. Най-напред трябваше да понесе упреците на Бранди, защото Травис напуснал хотела посред нощ и до този момент още не се бил върнал. Бранди, която показва недвусмислено на приятелката си, че според нея прави голяма грешка, прибави и едно предупреждение след тази новина, защото току-що в хотелския регистър била вписана внушителна червенокоса жена и тя попитала за годеника си, господин Травис Станфорд.

– Изглежда така, сякаш в къщата ни предстоят още неприятности – каза тя с въздишка.

– Ах, чудесно – отговори Рийган с уморен глас – тъкмо това ми трябва сега на главата. Никой ли не разбира, че не е толкова лесно да се ръководи такъв голям хотел? С дни се трупат върху писалището ми непрегледани документи и, някак мимоходом Фаръл вече ме осведоми, че Травис е напуснал хотела, а по-рано за това ми разказа вече дъщеря ми. Положително Фаръл ще ми разправи още много неща, ала Дженифър навярно в мое присъствие няма да обели вече нито дума. Тази червенокосата – това изглежда е моята скъпа приятелка Марго Дженкинс. Дай ми няколко минути време да се концентрирам и после ще се оправя и с тази дама.

Бранди кимна и напусна канцеларията. После Рийган остана известно време неподвижна на писалището и си спомни за времето преди четири години, когато Марго я посети в плантацията в отсъствието на Травис. Тогава беше толкова благодарна на Марго, защото тя не ѝ се сърдеше, и ѝ помогна да призове персонала към ред, че дори не забеляза колко безсрамно се държеше в действителност Марго с нея. Тази Малвина, помисли си Рийган. С какво удоволствие щеше да извие сега ръцете около врата на тази коварна, мързелива особа! И Марго! Скъпата Марго, която се беше отнесла така трогателно към клетата, неуверена малка женичка и се беше държала така, сякаш искаше да ѝ помогне, но в действителност с високомерното си поведение срива и малкото самочувствие, което тя, Рийган, тогава още притежаваше.

С навъсено лице Рийган напусна канцеларията си, отби се в кухнята и помоли Бранди да подготви малка закуска с чай за две дами. Отмина с мълчание подхвърлянията на Бранди, че изглеждала така, сякаш отива на война и после изпрати покана на Марго, с която я канеше на чай в библиотеката.

Марго се появи там след удивително кратко време и Рийган забеляза по нея неща, които по-рано никога не ѝ се бяха набивали в очите.

Продължилият с години безпътен живот беше оставил следите си върху лицето и тялото на Марго. Прекалено малко сън, твърде обилна храна, липсата на мяра във всяко отношение се бяха отразили в бръчки и тъмни кръгове около очите, в тлъстини по хълбоците, които не можеше да скрие и плътно завързаният корсет.

– Боже милостиви, та това е малкото английско растение! – каза Марго, когато престъпи прага на библиотеката. – Както чух, сега сте била собственичка на този хотел. Кой ви го купи?

– Не желаете ли най-напред да седнете? – попита Рийган учтиво. – Поръчала съм някои неща за освежаване. Да, този хотел е моя собственост. – Тя продължи с невинна усмивка: – Освен него ми принадлежи още сградата на печатницата, къщата на адвоката, лечебницата на лекаря, смесения магазин, ковачниците, училището, аптеката и – да, едва не забравих четирите ферми извън града, които също ми принадлежат покрай тристата уврата орна земя. Сега вече знаете всичко до най-малката подробност.

Миглите на Марго трепнаха един единствен път, иначе нямаше никаква друга реакция.

– И с колко мъже ви се наложи да преспите, за да натрупате всичко това? Сигурна съм, че това много ще заинтересува Травис.

– Колко е любезно от ваша страна, че ме цените толкова високо – отвърна Рийган с въодушевен глас. – Боя се, че не притежавам вашия талант да се продавам, за да си набавям онова, което искам. Наложих да прибягна към старомодна интелигентност и упорит труд, за да получа онова, което днес притежавам. Всеки път, когато ми оставаха излишни дребни пари, аз не ги харчех за нова рокля, а пестях, за да правя сделки с тях и да купя още повече земя и строителни материали.

Тя спря да говори, когато на вратата се почука. Една много любопитна Бранди стоеше с голям поднос в коридора.

– Как върви разговорът? – прошепна тя.

Рийган й се усмихна толкова весело, че Бранди се развихика високо, докато подаваше на приятелката си подноса.

Когато двете жени останаха отново сами, с подноса между тях на ниска маса, Рийган наля чай.

– Защо да не пристъпим веднага към същността? – попита Рийган. – Няма никакъв смисъл да се преструваме, че сме приятелки. Предполагам, че сте дошли тук, защото ви интересува мъжа ми.

Марго напрегна всичките си сили. Предстоеше битка, която в никакъв случай не биваше да губи.

– Както виждам, междуременно сте се научила да наливате чай – каза тя.

– През последните четири години научих много неща, между другото ще видите, че не съм вече толкова лековерна както тогава. Кажете ми какво искате?

– Искам Травис! Той беше мой, когато легнахте при него, забременяхте от него и го принудихте да се ожени за вас.

– И така може да се разглежда възникналата ситуация! Кажете ми: Травис обещава ли ви да се ожени за вас, ако вече не е обвързан с мен?

– Нямаше нужда да ми обещава нищо – каза Марго. – Ние бяхме направо като сгодени, когато се запозна с вас, и единственият проблем е неговата влюбеност във вас. Досега не му се е случвало някоя жена да го остави и това просто го подлудява.

– Ако е така и Травис харесва жени, които го оставят, защо сте дошла тогава след него тук? Нямаше ли да е по-добре да стоите далеч от него и да го оставите да се върне при вас?

– Вървете по дяволите, малка флъорцо! – избухна Марго. – Травис Станфорд ми принадлежи! Той ми принадлежеше още тогава, когато вие сте играли в пясъка. Вие го напуснахте! Вие откраднахте накитите на майка му, после се измъкнахте от къщата и просто го зарязахте! Ако не бях намерила тази бележка... – Марго не довърши фразата си.

Рийган погледна за миг Марго твърдо в очите, докато мозъкът ѝ трескаво работеше. През всичките години се беше удивлявала защо Травис не я намери. Беше му оставила следа, която дори дете можеше да намери, значи, така заключаваше тя, Травис въобще не беше си дал труда да проследи пътната ѝ кола.

Ала ако Марго беше намерила първа бележката ѝ в библиотеката...

– Той търси ли ме много дълго? – попита Рийган тихо.

Марго се изправи и я погледна разгневена отвисоко.

– Навярно не очаквате от мен да ви отговоря? Но нека ви предупредя: Травис ми принадлежи! Не вярвам, че сте пълноценна жена, за да се борите с мен за него. Аз винаги получавам онова, което искам.

– Наистина ли, Марго? – попита Рийган невъзмутимо. – Имате ли мъж, който да ви държи в прегръдките си нощем, когато плачете? Или някой, на когото да доверявате най-интимните си тайни? Знаете ли какво означава да споделяте, да обичате или да бъдете обичана от някого? – Рийган вдигна глава и изгледа Марго. – Или мислите за хората само като долари и центове? Кажете ми честно щяхте ли толкова много да се

интересувате от мъжа ми, ако ви принадлежеше Скарлет Спрингс?

Марго отвори уста, за да възрази нещо, но премисли и напусна безмълвно библиотеката.

Когато Рийган поднесе чашата с чай към устните си, тя забеляза за своя изненада, че цялата трепереше. Въпросите, които зададе на Марго, всъщност, без да съзнава това, беше отправила към самата себе си. Какво значеше за нея по принцип, че притежава един град? Имаше приятели тук, хора, с които я свързваха дружески отношения, но можеха ли те да заменят един особен човек – който я обичаше, макар тя да не се показваше от най-добрата си страна? Някой, който ѝ държеше главата, когато беше болна? Някой, който познаваше всичките ѝ нелицеприятни черти и я обичаше напук на слабостите ѝ?

Виждаше пред очите си плантацията на Травис и Станфорд-Хол и знаеше, че всъщност мястото на Дженифър беше там. В салона висяха стотици портрети, увековечили рода на Травис, които бяха и предци на Дженифър. Тя заслужаваше да израсте сред толкова подредени отношения, сред безопасност и спокойствие, не сред постоянно сменящи се хора в един хотел.

Тя се облегна назад в креслото си. Естествено нямаше да ѝ е лесно да каже на Травис, че е спечелил. Несъмнено щеше да се бие в гърдите, че го е знаел от самото начало. Но нима това имаше някакво значение? Трябваше ли от глупава гордост да се откаже да живее с мъжа, когото обичаше? Трябваше ли от уязвено чувство за достойнство да се откаже от всичко това? Отгоре на всичко съществуваха възможности да му върне тъпкано за арогантността му. О, да, размишляваше тя. От всяка необмислена дума, която ѝ беше казал, щеше да го заболи още веднъж...

– Но ти изглеждаш много доволна – каза Бранди. Рийган беше толкова потънала в мислите си, че забеляза приятелката си едва тогава, когато застана пред нея.

– Тъкмо си мислех за Травис.

– В такъв случай и аз щях да сияя като теб. Кога напускаш с него града?

– Как си стигнала до идеята, че аз с него...? – започна Рийган, но отново спря при гръмкия смях на Бранди. – Знам за какво си мислиш в момента и това е вярно. С години изпитвах страх от Травис. Боях се, че щеше да ме глътне без остатък със завладяващата си личност и вече няма да ме има на белия свят.

– Ала сега вече знаеш, че можеш да се наложиш до него – каза Бранди.

– Да! И разбрах, че е прав, когато твърди, че Дженифър ще бъде на по-добро място в неговата плантация. Но какво ще стане с теб? Да потърся ли някой, който да ти помага при управлението на хотела?

– Не, не се тревожи за това – каза Бранди, като махна с ръка. – Травис и аз вече уредихме всичко. Няма никакви проблеми.

– Травис и ти? Имаш предвид, че ти и... моят мъж зад гърба ми сте...?

– След всичко, което чух напоследък, той наистина не ти е съпруг. И разбира се веднага ми стана ясно, че ще напуснеш Скарлет Спрингс. Травис е мъж, на когото нито една жена не може дълго да противостои. Знаеш ли всъщност, че е преобърнал земята, за да те търси, когато си го напуснала? И че през последните четири години е живял като монах?

– Какво? – смая се Рийган, докато я заливаше топла вълна. – Откъде знаеш всичко това?

– Докато ти работеше като вол, аз си позволих да поразпитам малко Травис и Дженифър. Ако ти не беше любопитна, аз пък изгарях от любопитство! Може би ще те интересува какво е правил клетият ти мъж през последните години?

Преди Рийган да отговори, Бранди започна да разправя надълго и нашироко за ходенето по мъките на Травис. Почти всичките му приятели били убедени, че Рийган се е удавила в реката, ала Травис не се отказвал от търсенето ѝ въпреки техните увещания. Накрая дори свещеникът го предумвал да вмъкне една заупокойна за любимата му умряла жена по време на богослужението, защото смятал, че така ще излекува Травис от безумието му.

На Рийган свят ѝ се виеше, когато час по-късно излезе от библиотеката. Не обърна внимание на Фаръл, който подтичваше като кученце след нея и на всяка цена искаше да поговорят. Преобърна целия хотел в търсене на Травис, за да му каже, че го обича, че иска да се омъжи за него и да се върне с него в къщи.

След като през целия ден беше чакала напразно Травис да се върне в хотела, ентузиазмът ѝ малко отслабна. Унила, отхвърли поканата на Фаръл за вечеря и прекара вечерта сама с дъщеря си. Когато мина втората нощ, без Травис да се яви при нея, еуфорията ѝ рухна. Дженифър се цупеше и хвърляше гневни погледи към майка си, поканите на Фаръл ставаха все по-настойчиви, а Марго ежечасно питаше Рийган къде се е дянал Травис.

На третия ден ѝ се искаше никога да не е чувала името Травис Станфорд. Не можеше да я е оставил след всичките усилия, които беше

хвърлил, за да я намери! Не можеше ли? О, боже, помисли си тя и се хвърли на леглото. Моля те, молеше тя всевишния, не допускай да ме изостави! За пръв път от много години тя се разплака горчиво. Върви по дяволите, Травис, хлипаше тя. Вече колко сълзи пролях заради теб?

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

На другата сутрин в пет часа тя се събуди от почукване на вратата. Сънena се изтърколи от леглото и облече утринния халат.

Тими Уотс, синът на управителя на една от фермите ѝ, стоеше в коридора. Преди да успее да каже и една дума, юношата ѝ подаде дългостеблена червена роза и после отново изчезна в коридора към хотела.

Прозяваща се, все още сънena, Рийган се любуваше на великолепното ухаещо цвете. На дръжката му висеше навито на руло парче хартия. Тя го разви и прочете:

Рийган, искаш ли да се омъжиш за мен?

Травис.

Мина цяла минута, преди разсъдъкът ѝ да разбере онова, което очите ѝ виждаха. После тя нададе ликуващ вик, притисна розата към гърдите си и подскочи три пъти във въздуха. Значи той все пак не беше я забравил!

– Мами – каза Дженифър и разтърка сънените си очи – да не би татко да се е върнал в къщи?

– Кажиречи – засмя се Рийган, взе дъщеря си в прегръдките и зантанцува с нея през стаята. – Тази роза, това великолепно, съвършено цвете, ми го е изпратил баща ти. Той иска да се преместим при него.

– Ще се преместим ли при него? – възкликна Дженифър и се вкопчи в майка си, защото ѝ се зави свят. – Ще мога ли да яздя моето пони?

– Отсега нататък чак до края на света – отговори Рийган през смях. – А сега нека бързо се облечем, защото баща ти сигурно веднага ще дойде при нас.

Рийган нахвърля всичките си дрехи на леглото, докато изборът ѝ падна на рокля от златист сатен. Докато въвеждаше ред в бъркотията, на вратата се почука повторно. Тя отвори вратата широко, защото се надяваше, че идва Травис.

Ала отвън стоеше Сара Уотс, сестрата на Тими, която държеше в ръката си две алени рози. Объркана, Рийган взе цветята и погледна след момичето, което отново изтича през коридора в хотела.

– Това татко ли беше? – попита Дженифър.

– Не, но татко ни изпрати още две рози. – Върху стеблото на едната

отново висеше къс хартия, върху който пишеше с почерка на Травис:

Рийган, искаш ли да се омъжиш за мен?

Травис.

– Какво има, мами? Защо татко не идва при нас? Рийган не обърна внимание на дрехите, които лежаха разхвърляни на леглото, и седна върху тях. Имаше едно такова предчувствие, едно странно подозрение, което ѝ дойде на ум при донасянето на тези две рози. Погледна към часовника. Беше малко след пет и половина. Първата роза ѝ беше връчена в пет часа, две рози в пет и половина. Не, помисли си тя, това не е възможно...

– Всичко е наред, скъпа – каза Рийган. – Искаш ли да поставиш тези рози в стаята си?

– Те от татко ли са?

– Разбира се!

Дженифър взе розите, сякаш бяха безценни и ги отнесе в стаята си.

В шест часа, когато Дженифър и Рийган бяха облечени и щяха да тръгват за закуската в хотела, на Рийган ѝ бяха връчени още три рози.

– Великолепно! – извика Бранди, която вече стоеше до печката и готвеше. Преди Рийган да протестира, тя вече беше грабнала цветята от ръцете ѝ, прочела прикрепената към тях бележка и поставила розите във ваза. – Съвсем не изглеждаш толкова щастлива. Мислех си, че ще се радваш, когато получиш знак от него, че е жив, след като ходеше през последните три дни в хотела така, сякаш са ти потънали гемиите! Три рози с една такава бележка към тях биха ме подлудили от щастие!

– Вече получих шест рози – обясни Рийган сериозно. – Една в пет, две в пет и половина, три в шест часа.

– Нима още не вярваш... – започна Бранди.

– Бях забравила, че имах малка кавга с Травис. Направих няколко пренебрежителни забележки за неспособността на американците да ухажват своите избранички.

– Това не е било много мило от твоя страна – отвърна Бранди и изведнъж се почувства засегната като американка. – Да се надяваме, че шест рози преди закуската ти доказват на какво сме способни ние, американците, в това отношение. – С тези думи тя се върна при печката.

С неприятно чувство, че е обидила най-добрата си приятелка, Рийган се запъти към трапезарията. Там момчето от печатницата ѝ предаде в шест и половина четири жълти рози, всяка с бележка от Травис.

Рийган разглеждаше розите с дълбока въздишка и клатеше недоумяващо глава. Нима Травис никога не можеше да се задоволи с поскромни неща? Трябваше ли винаги да преувеличава всичко? Сложи бележките в джоба си и постави розите във ваза.

В десет часа усмивката ѝ посърна. В интервал от половин час ѝ носеха все повече рози, досега беше поставила във вода вече шестдесет и шест рози. Все още това количество нямаше да е обезпокояващо, ако доставките не бяха разпалили любопитството на целия град.

Аптекарят пристигна с жена си много късно за закуската, което досега не беше се случвало, и преди двамата да напуснат трапезарията в хотела, се отбиха при масата на Рийган, за да я попитат кой е този Травис, който наел децата им да носят рози през половин час. Държаха се много тайнствено, що се отнася до мястото, откъдето децата вземаха розите и как се е стигнало до тяхното вербуване. Не пожелаха да кажат нищо и за бележките, които със сигурност бяха чели, ала Рийган забеляза по лицата им, че щяха да се пръснат от любопитство.

В дванадесет часа на Рийган ѝ беше връчен букет с петнадесет рози, с бележка на всяко стебло. Сега вече Рийган започна да се крие от пратениците. Ала целият град изглежда участваше в заговора срещу нея: пет минути преди всеки половин или кръгъл час в хотела се появяваше някой с неотложна работа и я задържаше на някое място, където всички трябваше да я видят, когато се предаваше следващия букет.

В четири часа следобед ѝ предадоха двадесет и три рози.

– Досега бяха, всичко на всичко, двеста седемдесет и шест рози – каза собственикът на смесения магазин, който събираше числата с тебешир на стената на солидния кръчмарски тезгях.

– Нима днес нямате никакви клиенти? – попита Рийган заядливо.

– Нито един – отговори той с широка усмивка. – Всичките седят тук. – Той погледна назад към препълненото помещение на кръчмата. – Искате ли някой да се обзаложи с мен докога ще продължава така?

Рийган се обърна, напусна помещението и хвърли розите в ръцете на Бранди.

– Розите? – изуми се Бранди. – Каква изненада! Кой ти е изпратил рози?

Рийган прехапа устни и закричи по коридора надолу към канцеларията си. От Травис можеше да се очаква, че е насочил общественото внимание към розите. Защото хората положително имаха някаква друга работа, вместо да седят в хотела ѝ и да наблюдават как събира рози. Нямаше нищо учудващо, че родителите проявяваха любопитство, след

като Травис наемаше всички деца в града като носачи на цветя!

В седем часа вечерта тя получи двадесет и девет рози, а в осем часа ѝ поднесоха букет с тридесет и една. В девет часа в хотела бяха разпръснати общо петстотин шестдесет и една роза – рози във всички цветове и нюанси, каквито природата досега познаваше.

Бележките на Травис, които винаги бяха с еднакво съдържание, лежах в джобовете ѝ, в чекмеджетата на писалището ѝ, в една кутия върху тоалетната ѝ масичка и в един бакърен пържолник в кухнята. Въпреки оплакванията си тя не намери у себе си сили да хвърли поне една от тези бележки.

В девет часа вечерта започна да се пита дали този потоп някога ще свърши. Беше уморена и не искаше друго, освен да си легне и да я оставят на мира.

Когато застана пред вратата на апартамента си, едно дете ѝ бутна в ръцете букет с тридесет и пет рози. Щом влезе в спалнята си, тя свали грижливо бележката от всяко стебло, прочете ги всичките и ги струпа в едно чекмедже под бельото си. „Травис“, прошепна тя и ненадейно умората ѝ изчезна. Тъй като тук се чувстваше защитена от любопитни очи, тя най-сетне се нарадва на розите си.

Някой – несъмнено Бранди – беше поставил няколко пълни с вода вази в един от ъглите на спалнята и Рийган сега ги напълни с розите си. Спомни си кога за последен път беше получила цветя от Травис – в сватбената си нощ.

Засмя се тихо когато в десет и половина ѝ донесоха тридесет и шест рози.

В единадесет и в единадесет и половина ѝ поднесоха още повече рози. Когато удари полунощ, Рийган отвори с прозявка вратата, пред която този път стоеше Реверънд Уентуърт, свещеникът на Скарлет Спринг.

– Не искате ли да влезете? – попита тя учтиво.

– Не, трябва да се връщам веднага в къщи. По това време обикновено отдавна спя. Дойдох само, за да ви предам това тук.

Той ѝ подаде дълга, тясна бяла кутия и когато Рийган я отвори, в нея лежеше приказно красива роза от благороден, тънък, чуплив розов кристал. И стеблото, и листата бяха от стъкло, което беше оцветено светлозелено, и над стеблото беше поставен гравирани сребърен пръстен, на който пишеше:

Рийган, искаш ли да се омъжиш за мен?

Травис.

Рийган загуби дар слово. Не смееше да докосне това нежно прелестно творение от крехко стъкло.

– Травис се надяваше, че ще ви хареса – каза Реверънд Уентуърт.

– Къде е намерил тази роза? И как я е пренесъл до Скарлет Спрингс?

– На тези въпроси, скъпа моя, може да ви отговори само господин Станфорд. Той ме попита само дали съм съгласен да ви донеса един подарък в полунощ. Наистина – когато ми донесоха кутията, отворена и неопакована, жена ми и аз не устояхме на изкушението... е, ние надникнахме вътре. Сега обаче наистина трябва да си вървя. Лека нощ.

Слушаше го с едно ухо, затвори разсеяно вратата, облегна се на нея, съсредоточила поглед върху чудесната кристална роза. От страх, че би могла да строши тази скъпоценност, тя я премести със затаен дъх в малка ваза на нощната си масичка и постави до стъкленото цвете първата роза, която Травис ѝ беше изпратил рано сутринта. Съблече се, за миг извърнала очи от кристалната роза, и докато лежеше в леглото ѝ се стори, че лунната светлина покрива с роса стъкленото цвете. Заспа с усмивка на лицето.

На сутринта се събуди късно. Часовникът ѝ показваше вече осем часа и като огледа бързо всички рози, на които хвърли въздушна целувка, тя скочи в леглото и грабна от стола домашния си халат. Един от ръкавите му беше запушен отвътре, и когато вкара ръка в него, оттам изпадна къс синя хартия. Изшумоля на пода пред краката ѝ и тя отчетливо различи надписа:

Рийган, искаш ли да се омъжиш за мен?

Травис.

Припряно мушна бележката в джоба на домашния халат, удивена от синия цвят на хартията. Всички послания, които беше получила вчера, бяха все пак върху бяла хартия. Отби се в стаята на Дженифър и завари там само празно легло. Детето ставаше често много рано и правеше компания на Бранди в кухнята, докато майка ѝ още спеше.

Усмивната, Рийган се върна в стаята си и започна да се облича. Днес съвсем определено Травис щеше да дойде при нея, за да падне на колене и да я помоли да му стане жена и може би тя после щеше да го

изслуша. Засмя се високо.

Смехът ѝ замръзна на устните, когато намери втора синя бележка в корсажа на роклята си. Огледа я подозрително, после се разшета наоколо и започна да претърсва гардероба си.

Тези сини бележки бяха навсякъде – в обувките ѝ, в дрехите ѝ, в чекмеджетата, във фустите ѝ, в чорапите ѝ и дори под възглавницата ѝ!

Какво безочие, помисли си тя, а възмущението ѝ растеше с всяка бележка, която намираше. Как смееше по толкова нахален начин да накрънява личната ѝ сфера! Ако не го беше сторил самият Травис, значи – толкова по-зле! – беше натоварил някой друг да рови в нещата ѝ и да пъха там бележки. И кога? Това можеше да стане само през нощта, понеже беше намерила три бележки дори в роклята си, с която беше облечена вчера.

Разярена, тя излезе от апартамента си и се запъти право към канцеларията. Там изглежда нямаше никакви промени. Цяло щастие беше, че всяка вечер заключваше канцеларията си.

Когато седна зад писалището си, първоначално съвсем не обърна внимание на тънкия конец, който беше опънат напречно над кожената ѝ подложка за писане. Ала после, със свити устни, го проследи подозрително от предната страна на писалището чак до пода, където се губеше под писалището. Опря се на ръце и колене, за да проследи следата на конеца, но едва когато легна по гръб, видя бележката, която беше закрепена с топлички към долната страна на писалището. Върху нея пишеше с големи три инча букви:

Рийган, искаш ли да се омъжиш за мен?

Травис.

Като скърцаше със зъби, тя изтегли бележката и тъкмо я късаше на малки парчета, когато в канцеларията влезе Бранди с дузина сини бележки в ръцете.

– Както виждам той е бил и тук – каза Бранди бодро.

– Този път действително е минал всички граници! Това е моята частна канцелария и той няма никакво право да влиза в нея без мое разрешение.

– Не искам да те ядосвам повече – но надникна ли вече в сейфа?

– В моя сейф...? – започна Рийган и после спря насред думата. Само тя държеше трите ключа, които бяха необходими за отварянето на сейфа. Наистина имаше още една връзка ключове за сейфа, но тя се

намираше в един банков трезор, на стотици мили от Скарлет Спрингс. Дори Бранди никога не отваряше хотелската каса и не знаеше в каква последователност трябва да се използват ключовете. С тези неща се занимаваше Рийган.

Тя бързо изтича до сейфа и пристъпи към дългата процедура на отварянето на ключалката му. Когато отключи последната стоманена врата, видя вътре зашипано широко парче синя коприна. Когато го дръпна бавно, със стиснати зъби и гневни очи, видя веднага онова, което трябва да пише на него. Тя дори не го прочете, а посегна към стоманеното чекмедже, изтръгна част от копринената лента и я хвърли в кошчето за боклук.

– Как си стигнала до тази мисъл? – попита тя, като се обърна към Бранди.

Бранди изглеждаше малко нервна и се усмихна едва-едва.

– Надявам се, че не си загубила самообладание. Явно вчера, когато целият град се беше струпал в хотела и всички дюкяни бяха затворени, някой е разнесъл навсякъде из селището тези малки, сини предложения за женитба. Може би дори са били цяла армия разносвачи: докторът намери една от тях в лекарската си чанта и четири в лечебницата си; Уил, търговецът на смесени стоки, откри шест върху тезгяха си и – тук Бранди едва приглуши напушващия я кикот – ковачът намери една, написана върху синя коприна, зашипана в подковата на кон, който щеше да подковава наново.

Рийган седна.

– Разказвай по-нататък – каза тя глухо.

– Е, някои го приемат с хумор, други не. Адвокатът намери едно предложение за женитба в сейфа си и разправя, че щял да се обърне към съда. Но повечето се забавляват и много искат да се запознаят с Травис.

– Във всеки случай аз не искам да го виждам повече – каза Рийган, не съвсем убедена, че това е самата истина.

– Не говориш сериозно – каза Бранди усмихната. – Може би всички предложения, които получаваш, са еднакви, ала пръснатите из града свидетелстват за значителен творчески талант. В тях има стихове, някои са дори от Шекспир и госпожица Елисън, която свири на пиано, получи нотите за една песен, която намира за много хубава. Тя иска на всяка цена да ти я изпее.

Рийган вдигна глава.

– Нима е тук в хотела?

Бранди направи гримаса.

– Всеки в града сега се чувства съпричастен и... да, повечето са тук.

– Кой не е тук? – попита Рийган мрачно.

– Бабата на госпожица Елисън, която получи удар миналата година, и господин Уатс, който щеше да дои кравата си. И... – Гласът на Бранди секна, тя изглежда молеше приятелката си за извинение, тъй като в ума ѝ не идваха още хора, които не присъстваха.

– Сестрата на госпожа Браун, която е от вчера на гости при нея, иска на всяка цена да се запознае с теб. С шестте си деца! Довела ги е всичките.

Рийган сложи ръце на писалището и скри лицето си в тях.

– Може ли да умре човек, ако поиска? Как да изляза пред очите на тези хора? – Тя погледна към Бранди с безкрайно угрижено лице. – Как можа Травис да ми причини такова нещо!

Бранди коленичи до приятелката си и я погали по косите.

– Рийган, нима не разбираш, че той просто ще направи всичко, за да те върне при себе си? Че толкова много се нуждае от теб? Изглежда още не ти е ясно колко много го е засегнало, че си го оставила. Когато те търсил, за един месец отслабнал четиридесет и пет фунта. Само един негов приятел, Клей, го разубедил да не се самоубива.

– Травис ли ти разказа всичко това?

– Не пряко. Измъквах му думите с ченгел от устата, докато разбере какво в действителност се е случило с него. Преживял е толкова много, че дори на корем ще лази пред теб, за да те върне при себе си. И ако за тази цел му потрябва помощта на целия град, няма да се спре и пред това. Може би тактиката му е малко... е, може би не е точно най-изисканата, но какво ще предпочетеш – една роза и един мъж като Фаръл, или – колко бяха станали до тази сутрин? – да, седемстотин четиридесет и две рози и Травис Станфорд?

– Но в такъв случай нима беше необходимо всичко това? – отвърна Рийган и дръпна концата, който я беше отвел до онова предложение за женитба под писалището ѝ.

– Няколко пъти ми се оплаква, че Травис никога не те молел за нищо, а винаги само ти заповядвал какво да правиш и как да го правиш. Ако си спомням правилно, при венчавката си каза „не“ само защото не те попитал по-рано дали искаш да се омъжиш за него. Струва ми се, че този път няма да можеш да го упрекнеш, че не те е питал по-рано. Ти също така го обвиняваше, че не разбирал нищо от ухаждане. – Бранди се изправи на крака и се усмихна. – Мисля, че това ухаждане ще остане в

историята на Скарлет Спрингс.

В този миг самата Рийган се усмихна против волята си.

– При това исках да получа само малко шампанско и няколко рози.

С обещени очи Бранди сложи пръст върху устните на Рийган.

– Моля те, не изричай повече тези думи. Може да се случи така, че да се удавим в него.

Сега вече Рийган не можа да удържи смеха си.

– Няма ли никога да се научи да прави нещо с мярка?

– Не се надявай на противното – отговори Бранди сериозно. – С голямо удоволствие щях да бъда на твоето място и да видя къде ме стяга чепикът.

– Чепиците ми са натъпкани с бележки – отговори тя находчиво.

Бранди тръгна през смях към вратата.

– Ти по-добре събери всичките си сили. Там вън всичко живо чака напрегнато да се появиш. – Все още смееща се Бранди чу тежката въздишка на Рийган и излезе от канцеларията.

Рийган остана още малко, за да се успокои и да размисли върху думите на Бранди. Всичко, което беше свързано с Травис, беше в свръх-размери: неговото тяло, неговият дом и неговата страна. Как можеше да очаква, че като жених щеше да прибегне към други мащаби?

Грижливо извади копринената лента отново от кошчето за боклук и я сгъна старателно. Някой ден щеше да я покаже на внуците и внучките си.

Решителна, с изпънати рамене и вдигната брадичка, тя излезе от канцеларията и се запъти към хотелските стаи.

Макар че не беше неподготвена, действителността далеч надмина очакванията ѝ. Първата особа, която съзря там, беше бабата на госпожица Елисън. Тя седеше в кресло и ѝ се усмихваше е едната половина на лицето си. Другата беше парализирана от времето на апоплектичния удар.

– Толкова се радвам, че все пак сте дошла – каза Рийган любезно, сякаш беше поканила струпалите се на вечеринка.

– Седемстотин четиридесет и две! – извика един мъж. – И последната е от стъкло и има зад гърба си дългия път от Европа до тук!

– И как е пристигнала, без да се счупи?

– А пък аз се питам как е попаднала на тавана на плевнята ми за сено! Стълбата ми наистина се счупи преди два дни и аз още не бях намерил време да я погледна. Но там лежеше вързопът, толкова грижливо завързан, че повече нищо не можеше да се желае, и върху лентата пише

дали иска да се омъжи за него.

Един мъж стоеше до стената зад тезгяха, рисуваше дълга извита нагоре роза върху ламперията и до нея таблица с числа: 05 часа – 1 роза; 05 часа 30 – 2 рози чак до долу с 38 рози в 23 часа 30. После нарисува и стъклената роза в полунощ и пресметна сумата под черта. Рийган не пожела да попита кой беше възложил на художника тази творба или му беше разрешил да я изпълни на стената зад тезгяха – тя самата беше прекалено много заета с това да се брани от любопитните гости.

– Рийган, вярно ли е, че този мъж е бащата на Дженифър, но вие не сте омъжена за него?

– Тогава, когато Дженифър се роди, ние бяхме женени – опита се Рийган да обясни обърканото състояние на нещата. – Тогава обаче при моята венчавка аз не бях още пълнолетна и...

Друг мъж ѝ отне думата с въпроса си:

– Вярно ли е, че на този мъж уж принадлежала половината Вирджиния?

– Не е съвсем така, само третината. – Сарказмът не успя да приглуши всеобщото любопитство.

– Рийган, не ми харесва това, че този човек оставя бележки в сейфа ми. Съхранявам там поверителни документи, а личността на един адвокат и клиентите му е неприкосновена.

Така продължи с часове, докато усмивката на Рийган се стопи и се превърна в застинала маска. Раздвижи я едва един слаб, боязлив глас:

– Мами!

Тя погледна надолу и съзря дъщеря си, която вдигаше малкото си лице към нея. Явно нещо я потискаше.

– Ела при мен, Дженифър – каза тя, вдигна дъщеря си на ръце и я отнесе в кухнята. – Хайде да видим дали Бранди ще ни увие нещо за ядене. После ще си направим пикник.

Час по-късно Рийган и малката ѝ дъщеря седяха сами на брега на малка рекичка северно от Скарлет Спрингс. Почти бяха опразнили цяла кошница със студено печено пилешко и сладкиши с череша.

– Защо татко не иска да се върне в къщи? – попита Дженифър. – И защо всички получават писма от него, само аз не?

Едва сега Рийган осъзна, че дъщеря ѝ беше отмината от потопа бележки и рози. Действително не беше намерила нито една бележка с предложение за женитба в стаята на Дженифър.

Тя притегли дъщеря си върху скута си.

– Той хвърли толкова усилия да се ожени за мен, защото знае, че

ще отидеш при него, ако стана негова жена. Това е причината.

– Татко не иска ли да се ожени и за мен?

– Иска да живееш при него. И съм убедена, че поне половината от розите бяха предназначени за теб, за да те помоли да се преместиш при него.

– Иска ми се да прати и на мен рози. Тими Уотс твърди, че татко искал само теб и аз съм щяла да остана при Бранди, ако заминеш.

– Как смее да твърди такива отвратителни неща! Това е нагла лъжа! Твоят татко те обича много. Не ти ли каза, че ти е купил пони и построил хралупа? И е направил тези неща, преди да те познава. Какво ли няма да направи за теб, откакто знае какво съкровище има.

– Мислиш ли, че ще поиска и моята ръка?

Рийган не знаеше какво да отговори на този въпрос.

– Ако иска ръката ми, то това важи едновременно и за теб. Той ще се ожени за нас двете.

С въздишка Дженифър се облегна на майка си.

– Ще ми се татко да дойде в къщи. Ще ми се никога да не заминава никъде. И да ми прати рози и да ми пише писма.

Рийган люлееше дъщеря си върху скута, галеше я по косите и едва сега забеляза колко е тъжна Дженифър. Травис щеше много да се упреква, ако знаеше колко страда дъщеря му от това, че беше пренебрегната при ухажването. Може би щеше да компенсира утре пропуска на Травис. Може би щеше да набави още няколко рози, които Травис беше не догледал при плячкосването и щеше да ги даде на дъщеря си – от името на баща ѝ.

Утре, помисли си тя, и едва не изтръпна при тази мисъл. Какво ли кроеше Травис за утрешния ден?

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Дженифър събуди майка си на следващото утро. Тя държеше в ръката си малък букет рози и попита:

– Мислиш ли, че татко ми е пратил тези цветя?

– Възможно е – каза Рийган, която не искаше да лъже дъщеря си, но и не желаше да я разочарова. Бе сложила малък букет на възглавницата на Дженифър още преди изгрев.

– Те не са от татко – извика детето отчаяно. – Ти си ги внесла тайно в стаята ми. – С този упрек тя хвърли розите направо на леглото и избяга в стаята си.

Мина време, докато Рийган успокои дъщеря си и после тя самата едва не се разплака. Само да знаеше как да прати вест на Травис и да му съобщи за желанията на Дженифър.

Когато майката и дъщерята в безутешно състояние на духа най-сетне се облякоха, те се хванаха за ръцете и заедно се подготвиха за онова, което им вещаеха денят и Травис.

Залата и фойетата гъмжаха от хора от града, но тъй като сутринта не беше се случило нищо сензационно, присъстваше само по един представител от семейство. Рийган се бранеше сдържано от въпросите им и постоянно държеше до себе си Дженифър, докато правеше контролната си обиколка из хотела и се опитваше да върши нормалната си работа. Беше й дошло до гуша всички да я зяпат и подпитват.

Когато стана обяд и все още не беше се случило нищо необичайно, гражданите започнаха отрезвели да напускат хотела. Трапезарията беше пълна, но не препълнена, и Рийган забеляза, че Марго и Фаръл седяха на една маса, навели глави и си гугукаха нещо над чиниите. Свъсила чело, тя се замисли какво ли имаха да си кажат.

Не успя да проследи тази мисъл, защото шумът, който нахлуваше от салона в столовата, растеше по сила и обем. Тя погледна към тавана и едва не се разплака от отчаяние.

– Какво ли е намислил сега? – попита тя тихо.

Дженифър посегна към ръката на майка си.

– Смяташ ли, че татко се е върнал в къщи?

– Сигурна съм, че това идва от него – каза Рийган и тръгна през коридора към салона.

Щом излязоха от трапезарията, те чуха музика, чаткане на копита и

трополене на каруци. Шумотевицата се усилваше с всеки изминат миг и изглежда се насочваше към хотела.

– Какво е това? – попита Дженифър, докато очите ѝ ставаха все по-големи.

– Нямам никаква представа – отговори Рийган. Верандата беше претъпкана с хора и те висяха като гълъби на шестте прозорци, които гледаха към улицата.

– Дженифър! – извика някой отвън, а на верандата отекна оживено:

– Това е цирк!

– И зверилник! Такова нещо съм виждал веднъж във Филадельфия!

Името на Дженифър беше повторено няколко пъти, преди Рийган да намери на верандата място за себе си и за своята дъщеря. В този момент трима мъже с изрисувани лица завиваха зад гърба на училищната сграда. Носеха копринени костюми на шарени ивици и точки и правеха кълбета и акробатически номера на улицата.

Към шарките върху предната страна на костюмите им бяха прибавени и букви, и заради акробатическите фокуси, които клоуните показваха, Рийган успя с усилие да ги разчете.

– Дженифър – каза Рийган – те носят твоето име върху костюмите си!

Засмяна, Рийган вдигна дъщеря си на ръце.

– Това е за теб! Тези хора са клоуни и върху дрехите им е написано твоето име.

– Те искат да дойдат при мен?

– Ами да, да! Татко ти праща цял цирк и доколкото познавам Травис, това сигурно не е малък цирк. Гледай, гледай! Ето там идват мъжете, които правят салта върху конете си!

С големи, смаяни очи Дженифър сега погледна към мъжете, които се друсаха на великолепни, златисти коне, в разгара на галоп заставаха на седлата и сменяха коня. После сред пушилка от прах и пясък ненадейно застанаха мирно пред Дженифър и ѝ се поклониха. С усмивка, която стигаше от едното чак до другото ѝ ухо, Дженифър погледна отвисоко към майка си.

– Циркът е за мен – каза тя гордо и се обърна към хората, които стояха зад нея на верандата. – Моят татко ми е пратил цирк!

Човек на кокили вървеше след клоуните и акробатите – ездачи, после се появи мъж, който водеше за синджир малка черна мечка. Всички носеха името на Дженифър върху гърдите си. Музиката свиреше все по-гърмко. Оркестърът на цирка изглежда вече не беше далеч от хотела.

Изведнъж настъпи мъртва тишина на верандата и по прозорците на хотела, понеже от ъгъла към тях приближаваше едно толкова огромно и странно същество, каквото никой досега не беше виждал през живота си. С тромав олюляващ се вървеж то влачеше краката си насам така, че земята се тресеше, докато животното спря със своя укротител пред верандата. Укротителят разгърна едно знаме върху хълбока на това колосално същество, на което пишеше:

Кап. Джон Кроуинсфийлд показва за пръв път в Съединените щати дресиран слон. И по специално желание на господин Травис Станфорд днес най-голямото животно на земята ще...

четеше Рийган на дъщеря си на глас текста върху знамето, докато тя се беше вкопчила здраво в нея.

... покаже своите фокуси на Дженифър.

пишеше на втори плакат, който сега се разгръщаше.

– Какво ще кажеш за това? – попита Рийган. – Твоят татко ти праща слон, който ще излезе на манежа само за теб.

Известно време Дженифър не пророни нито дума, после се наведе към ухото на майка си и прошепна:

– Ще трябва ли да задържа и слона, мами?

В началото Рийган щеше да се разсмее, но когато се замисли върху въпроса на дъщеря си и чувството за хумор на Травис, тя отвърна:

– Да се надяваме, че няма, малката ми. Опасенията относно слона бяха бързо забравени, когато той отмина и зад ъгъла на училищната сграда се появи прелестно, малко бяло пони, което носеше наметало от бели рози, върху което пишеше с червени рози „Дженифър“.

– Какво пише там, мами? – попита Дженифър с изпълнен с очакване глас. – Понито за мен ли е?

– Ама, разбира се – каза една очарователна блондинка в плътно прилепнало, прекалено разголено трико. – Татко ти е намерил за теб най-миловидния, най-хрисимия кон в тази страна, и ако искаш, можеш да го яздиш на цирковия парад.

– Може ли? Моля ви се!

– Аз ще внимавам за нея – обясни блондинката. – А и Травис ще бъде наблизно.

След известно колебание Рийган й даде детето си и гледаше как жената вдига Дженифър на седлото. Сетне блондинката взе жилетка,

цялата отрупана с алени рози и я сложи върху раменете на Дженифър.

– Рози за мен! – ликуваше Дженифър. – Татко е пратил рози и за мен!

Рийган имаше чувството, че Дженифър търси с очи някого на терасата и с бърз поглед установи, че Тими Уотс се скри зад полите на майка си. С гузна съвест тя издърпа хлапето иззад майка му, за да го види Дженифър. Тя веднага му се изплези и го замери с една роза. За да се избави от чувството си за вина, Рийган попита Тими дали не иска да участва заедно с Дженифър в парада и да води коня за юздите, което момченцето с радост прие.

Весело махаша с ръка, Дженифър яздеше надолу по улицата към откритата местност в южния край на Скарлет Спрингс. Съпровождаха я все повече мъже и жени, някои пеша, някои на кон, но всичките в крещящи, пъстри чуждоземни костюми. След тях вървеше оркестър от седем мъже, а края на празничното шествие представляваха отново група клоуни, които развяваха плакат, на който пишеше, че в чест на Дженифър Станфорд след два часа предстои безплатно цирково представление, на което е поканен целият град.

Когато и последният клоун изчезна зад завоя на църквата, сред зрителите известно време настъпи тишина.

– Мисля, че преди това трябва да затворя дюкяна си – каза един мъж.

– Какво се облича за едно такова представление? – попита младолика жена.

– Рийган – извика някой от тълпата – убеден съм, че този град ще умре от скука, ако си заминете.

Бързо потиснат кикот, който можеше да идва само от Бранди, накара Рийган да се обърне.

– Какво, мислиш, е хрумнало сега в главата на Травис?

– Струва ми се, че иска да използва Дженифър като стръв, за да ме хване на въдицата си – отговори Рийган. – Във всеки случай се надявам, че не е измислил нещо по-лошо. Ела, чака ни още доста работа. Ще окачим табела на вратата „*Всички са на цирк*“, ще освободим персонала и ще заключим хотела.

– Една добра идея! Ще подготвя суха храна за нас и за половината град и всичко ще се разграби преди да изтече времето, което ни дава Травис.

Двата часа се изнизаха прекалено бързо и представлението изглеждаше да започне всеки миг, когато Рийган пристигна на територията на цирка с пътна кола с чергило, натоварена догоре с храна и напитки. Един огромен квадрат беше обграден с колове, върху които беше опънат брезент. Вътре бяха поставени дървени пейки, задните бяха по-високо от предните, а местата бяха в по-голямата си част вече заети от гражданите. От едната страна в средата с розови и оранжеви ленти беше оградено голямо пространство.

– Питам се къде ще седнеш – каза през смях Бранди, когато видя смутеното лице на Рийган. – Ела, няма да бъде толкова лошо, колкото си представяш.

Младата жена с розовото трико придружи Рийган и Бранди до ограждения с ленти манеж и после се оттегли. Малко след това по манежа заподскачаха два коня, върху които стоеше един мъж, стъпил поотделно с крак върху гърбовете на двете животни. Когато стигна края на арената, той обърна жребците и се понесе обратно в галоп, този път като балансираше с гръб към главите на животните.

Бранди се слиса.

И двете нямаха време за размисъл, тъй като манежът се пълнеше с все повече коне. Животните показваха номера, а ездачите демонстрираха уменията си върху конете. Двама мъже стояха на два коня, а трети човек скочи върху раменете на двамата, докато конете галопираха в кръг.

След като групата на ездачите се оттегли, Дженифър язди на своето пони на арената, което се водеше от дамата в розовото трико. Дженифър носеше трико със същия цвят, което тук-там беше обсипано със златни пайети. Докато Рийган гледаше със затаен дъх, жената, която водеше понито, подаде ръка на детето, Дженифър се изправи на седлото и направи кръг, като стоеше върху гърба на кончето.

– Седни си на мястото! – скастри Бранди Рийган, която понечи да стане и се притече на помощ на дъщеря си. – Тя не може да падне, още повече че жената я държи здраво за ръката.

Точно в този момент жената от цирка пусна ръката на Дженифър, а момиченцето извика:

– Гледай, мами!

В този миг Рийган едва не загуби съзнание, защото Дженифър подскочи във въздуха и после беше хваната от дамата в розовото трико.

Дженифър направи няколко поклона, които вероятно бяха репетирани с нея по-рано, и гражданите бурно я аплодираха. После изтича при

майка си, която я притисна силно към себе си.

– Добра ли бях? Всичко ли направих както трябва?

– Ти беше великолепна! Изплаши ме до смърт.

Дженифър изглежда се зарадва на тази забележка.

– Да знаеш само какво е подготвил татко!

Мина известно време, докато сърцето на Рийган се успокои, а после вече не ѝ остана време да разпитва Дженифър за изпълнението на Травис, защото на манежа изведоха слона. След неговия номер с дресурата излязоха клоуните, които разсмяха всички, след тях танцува една мечка. През цялото време Рийган се озърташе да види Травис...

Оркестърът беше придружавал всяко изпълнение с игриви мелодии, ала сега отекна едно застрашително, дълго, нестихващо барабанене и на арената настъпи мъртва тишина.

– А сега, дами и господа – извика добре изглеждащ мъж в червен фрак и блестящи черни ботуши – ще ви покажем нашия смъртоносен номер. Нашият следващ изпълнител ще върви по въже – без мрежа. Ако падне отгоре... Е, какво ще се случи в такъв случай, всеки от вас може да си представи сам.

– Не мисля, че искам да видя това – каза Рийган и погледна нагоре към въжето, което беше опънато високо над арената между два стълба. – Навярно ще е по-добре с Дженифър да се върнем в хотела.

Бранди я погледна със странно, многозначително изражение на лицето.

– Все пак ще е по-добре да останеш тук, Рийган – каза тя със странно приглушен глас.

И когато погледна към мястото, към което сочеше Бранди, Рийган не повярва на очите си.

На манежа излизаше Травис, с вдигната ръка, сякаш беше работил непрекъснато в цирка. Костюмът, който носеше – едно черно трико – седеше на тялото му като втора кожа. Той открояваше всеки мускул на бедрата му, малкия му, но стегнат таз, широкия му, твърд гръден кош. Една черна, подплатена с ярко червена коприна пелерина се развяваше около раменете му. С отсечен поклон той я метна на една прелестна блондинка, която носеше ефирен костюм от зелена коприна.

– Няма нищо чудно, че този мъж ти е завъртял главата – въздъхна Бранди до приятелката си.

– Какво, за бога, търси той там на манежа? – прошепна Рийган. – Та Травис не може да е полудял дотам, че да...

Думите ѝ бяха заглушени от свирене на тръби, когато Травис

съвсем спокойно започна да се катери по плетена стълба към една маломерна площадка, която беше прикрепена към стълб високо над главите им.

– Това е моят татко! Това е моят татко! – извика Дженифър и заподскача на дървената пейка. Рийган замръзна на мястото си. Очите ѝ не потрепваха, дробовете ѝ не функционираха, дори сърцето ѝ спря да тупти, вторачена в Травис горе на площадката.

Когато стигна до края на стълба, той отново вдигна за поздрав ръка и всички го аплодираха бурно. После отново настъпи гробна тишина, Травис пое бавно по своя страховит път по опънатото въже и изглежда мина цяла вечност, докато стигна до другия край.

Аплодисментите, които сега избухнаха, доведоха публиката до възторг, а Рийган скри лице в шепите си и от облекчение се разплака.

– Каж ми, когато слезе на земята – прошепна тя на Бранди.

Приятелката ѝ млчеше някак си неестествено.

– Бранди? – каза Рийган и погледна крадешком през пръстите си. Странното изражение на приятелката ѝ я принуди отново бързо да погледне към високото въже. Травис стоеше на площадката и гледаше невъзмутимо към нея, сякаш очакваше нещо. Когато видя, че погледът ѝ е насочен към него, той привърза нещо към стълба на площадката и още нещо към широкия черен колан над хълбоците си.

– Той ще мине още веднъж по същия път – прошепна Бранди. – Но този път ще използва поне осигурително въже.

Травис вече се бе отдалечил на няколко крачки от площадката, преди зрителите да забележат от какво всъщност се състоеше това „осигурително въже“. Една лента се размотаваше бавно там горе. „Рийган“ беше първата дума, която прочетоха върху нея, и тъй като през последните два дни бяха чели безброй пъти това изречение, всяко дете го знаеше наизуст.

– Рийган! – извикаха всички сякаш с една уста. – Искаш ли – беше следващата дума, която скандираха – да се – следваше веднага. При всяка сричка хорът ставаше по-гръмогласен и когато Травис най-сетне застана на отсрещната площадка, всички го прочетоха още веднъж от началото до края. Ако бяха репетирали със седмици, ефектът нямаше да е по-впечатляващ: – Рийган, искаш ли да се омъжиш за мен?

Рийган се изчерви от главата до петите, във всеки случай така усещаше кожата си.

– Какво пише там горе на лентата, мами? – попита Дженифър недоумяващо, когато зрителите наоколо започнаха да се смеят.

Рийган не обели нито дума от страх, че може да каже нещо неуместно. Избягваше стриктно да поглежда към плетената стълба, по която Травис вече се спускаше на земята, докато зрителите го приветстваха възторжено и му ръкопляскаха.

– Прибирам се в къщи – прошепна накрая Рийган. – Грижи се в това време за Дженифър. – С високо вдигната глава напусна оградената им с ленти ложа, мина пред очите на всички събрали се и после тръгна към изхода на шатрата. Хората викаха нещо след нея, ала тя не им обърна внимание и се върна пеш по дългия път към хотела си.

Извади ключовете от джоба си и отключи апартамента си. Може би вече нямаше да излезе от него, помисли си тя, или в тъмна доба щеше да се измъкне, за да не види очите на никого в Скарлет Спрингс.

За нея не беше изненада, когато откри бележка на възглавницата си. Тя беше от дебела пергаментова хартия и съдържаше върху скъпа медна пластина покана за вечеря от Травис Станфорд, за днес вечерта, в девет часа. В добавен на ръка послепис ѝ съобщаваше, че иска да я вземе от жилището ѝ в осем часа и четиридесет и пет минути.

Чувстваше се съвършено разбита и все пак знаеше, че беше невъзможно да отклони поканата му. Ако откажеше да вечеря с него, по всяка вероятност щеше да прати слона да строши вратата ѝ. Или може би щеше дори да влезе, яздейки слона в хотела. Междувременно беше станала изобретателна колкото Травис, що се отнася до възможностите на едно ухаждане.

Никой не ѝ досаждаше чак до вечерта и тя благодари на всевишния, който се беше погрижил да остане необезпокоявана поне известно време. Вече беше вдигнала достатъчно шум около себе си в този град.

Точно в осем часа и четиридесет и пет минути на вратата се почука и когато я отвори, видя пред нея да стои Травис в елегантен тъмнозелен жакет и светлозелени панталони. Той се усмихна, забелязвайки, че тя беше облякла прелестната си с цвят на кайсия копринена рокля.

– Изглеждаш по-хубава от всякога – каза той и ѝ подаде ръката си.

Щом като я докосна с ръце, тя му прости всичко. Можеше да се проклена за това, но гневът ѝ, желанието ѝ да го застреля на място, натрупаната злоба – всичко сякаш се изпари.

Олюляваща се, тя се облегна за миг на него. В този миг той я хвана за брадичката и погледна в очите ѝ. Като не откъсваше поглед от нея, той се наведе и я целуна нежно по устата.

– Толкова ми липсваше – прошепна той, преди да я отведе до един превъзходен фойтон, който ги чакаше пред страничния вход на хотела.

– Ах, Травис – беше всичко, което успя да изтиска от себе си, когато я сложи на капрата до себе си и с цъкване даде знак на конете да потеглят.

Беше топла пълнолунна нощ, тиха и изпълнена с аромат на цветя. Чувстваше се така, сякаш Травис беше поръчал тази нощ за нея. След събитията през последните дни допускаше, че е способен едва ли не на всичко и все пак се оказа неподготвена за онова, което я очакваше в края на пътуването.

Върху тревата до реката беше постлана тъмносиня завивка с втъкани златни нишки и върху нея лежах безброй възглавници от същия материал. Кристални чаши, скъпоценен порцелан и апетитно ухаещи ястия бяха вече сложени и около тях горяха свещи, чиято светлина се разсейваше в червеникав екран от млечно стъкло. Беше една божествена, почти недействителна сцена.

– Травис – каза тя, когато ѝ помагаше да слезе от двуколката – та това е чудесно!

Той я заведе до направена от възглавници постеля, помогна ѝ да седне удобно и да се облегне назад и сетне отвори бутилка изстудено шампанско. Когато взеха пълните високи чаши, той се отпусна предпазливо на една възглавница срещу нея.

– Ранен ли си, Травис? – попита тя загрижено.

– Болят ме всички кости – призна си той с леко охкане. – Никога не съм работил толкова много, както през последните два дни. Надявам се единствено, че достатъчно те ухажвах.

Тя понечи да каже нещо, но предпочете глътка шампанско. Закашля се, защото течността попадна в кривото ѝ гърло.

– Да – каза тя после честно и сериозно. – Струва ми се, че достатъчно ме ухажва. Убедена съм дори, че би стигнало за целия град.

– От твоите уста в Божиите уши – каза той с въздишка и намести една възглавница под болящия го гръб. – Сложи ми в чинията малко от онези неща.

Заповядва, помисли си Рийган. Все пак с усмивка му сложи печено пиле, студено говеждо, индийско орехче и смес от ориз и моркови в чинията.

– Трудно ли ти беше да се научиш да ходиш по въже?

– Три дни ми стигнаха. Ако се бях упражнявал още няколко дни, щях да се справя и без пръта за балансиране.

– Би могъл да намериш време и за това – каза тя със сладък глас.

– За да си чуруликаш още няколко дни с този английски сноб Батсфърд, нали? Впрочем какви ги е забъркал този човек напоследък?

– Боя се, че бях прекалено заета, за да се грижа за неговата особа.

После Травис се облегна с доволна усмивка назад и се зае с пълната си чиния.

– Ще се радвам, ако дойдеш с мен в къщи и аз започна отново да се храня редовно. През последните няколко дни с едната ръка ядох, а с другата пишех.

– Пишеше? Ах, вече се питах дали всички бележки са били твои. Имам предвид дали си ги писал ти самият.

– Кой, по дяволите, иначе щеше да те пита дали искаш да се омъжиш за него? Ах, дявол да го вземе – добави той с усмивка, когато видя изражението на лицето ѝ – не съм го мислил така и ти го знаеш също. Смяташ ли, че на Дженифър ѝ хареса цирка?

– Тя беше очарована. Докато яздеше понито и сред многото рози тя беше положително най-щастливото момиче на света.

Лицето на Травис приличаше на лицето на ангел.

– Не бях сигурен дали ще успея да докарам този проклет слон навреме за представлението в Скарлет Спрингс. Той е може би като цяло стадо. Обзалагам се, че по пътя е изфабрикувал толкова изпражнения, че с тях мога да наторя шест уврата царевица. Вече размишлявах дали да не взема кола изпражнения за в къщи и да проверя колко са добри. Кокошите изпражнения са естествено най-добрият тор, но тези зверчета фабрикуват толкова малко, че едва стига за градината. Може би този слон би могъл да реши проблема с торенето...

Той спря наред думата, защото Рийган се заливаше от смях. Изглежда я с присвити очи и после се обърна настрана, нацупен като малко дете.

– Ах, Травис, имало ли е друг като теб на белия свят?

Той ѝ намигна и после лицето му се озари от усмивка.

– Не бях много лош на това въже, нали? Дай ми сега парче от този ябълков сладкиш. Мислиш ли, че Бранди ще дойде с нас и ще ни готви?

Рийган млъкна за малко, докато режеше сладкиша. Той наистина я беше питал през последните дни няколко хиляди пъти дали иска да се омъжи за него, ала никога лице в лице. И също така не беше изчакал, докато получи отговор от нея. И никога не беше ѝ казал, че я обича...

Докато му подаваше сладкиша, тя каза:

– Мисля, че Бранди има други планове. Но съм убедена, че мога да

намеря за теб по-добра готвачка от Малвина.

Като се изсмя тихо, Травис взе от чинията със сладкиша. Поднесе парчето към устата си и каза:

– Тази Малвина много ти е отровила живота, нали? Нашата семейна готвачка почина преди шест години и тогава Марго ни препоръча Малвина. Аз наистина няхах никога главоболия с нея, но Уес се счепка на няколко пъти с нея. Би могла да я уволниш без много церемонии, както ти е известно.

– Ще я изгоня! – каза Рийган твърдо. – Още отсега се радвам на мига, когато ще я изгоня!

Травис мълча толкова дълго, че тя удивено погледна към него. Може би лунната светлина си правеше шега с нея, но й се струваше, че съзира нещо влажно в меките му тъмни очи. Това не беше възможно – или все пак? Не беше ли му намекнала по косвен начин, че щеше да тръгне с него за в къщи?

– Радвам се да чуя това от теб – каза той тихо, после отново се усмихна и отхапа от сладкиша. – Уес ще ти помага във всичко, от което имаш нужда, докато работя във по нивите.

– Мисля, че ще се оправя и без неговата помощ. Що за човек е Уес? Нима прекарва повечето време в къщи?

– Той е добро момче, само че сегиз-тогиз е вироглав и се налага да му затягам болтовете. Но в повечето случаи е на моя страна, когато възникнат проблеми.

Рийган се помъчи да скрие усмивката си.

– Имаш предвид, че се осмелява да ти каже мнението си, дори когато не съвпада с твоето, и ти... вие понякога се счепквате помежду си?

– Виждаш ли това? – Травис посочи малък белег върху брадичката си. – Това ми го направи моят малък брат! Значи няма защо да разпитваш толкова загрижено за него, сякаш си длъжна да защитаваш по-слабия.

– Ще вдигнеш ли и срещу мен ръка, ако се осмеля да ти възразявам? – подразни го тя.

– Досега ми възразяваше на всяка дума, която ти казвах, и аз не съм те удрял нито веднъж. Продължавай да ме даряваш с такива деца като Дженифър и аз винаги ще бъда доволен от теб. Хайде да се връщаме в града. Имам голяма нужда от малко сън.

– Само децата, които ще ти родя ли те интересуват? – попита тя сериозно.

Травис изстена – сякаш в отговор на въпроса си или като последица

от болките, които изпитваше, тя не знаеше със сигурност.

– Остави всичко така – каза той, когато тя понечи да разтреби трапезата от пикника. – По-късно ще дойде човек и ще прибере нещата. – Той я поведе към двуколката.

– Колко хора всъщност си наел през последните дни? И как си проникнал в сейфа ми?

Без много церемонии той я вдигна във въздуха и я сложи на капрата.

– На всеки човек е позволено да има няколко тайни! Ще ти разкажа на петдесетгодишнината от сватбата ни. Тогава ще съберем нашите дванадесет деца около нас и ще им разкажем историята на най-дръзкото, най-изобретателното и най-романтичното ухажване, което някога светът е виждал.

Дали ще споменем и планините изпращения на слона, размишляваше тя, но не каза нито дума, когато пътуваха обратно към града.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Пред вратата на жилището ѝ Травис се прозина така, че ставите на челюстите му изпукаха. После, сякаш не искаше да изглежда неучтив, целуна ръка на Рийган, премина през спалнята ѝ и стигна до вратата, която извеждаше към коридора за хотела, отвори я, стигна до стълбището и заизкачва, както предположи, стъпалата към хотелската си стая. Зашеметена, изненадана, объркана, Рийган стоеше до леглото си, втрещена в затворената врата.

След всичко, което ѝ се наложи да изтърпи заради него, след хиляди предложения за женитба от негова страна, той я изведе на пикник при лунна светлина и не каза нито дума за женитба; но ѝ наговори безчет глупости за тор от слонове и после я остави сама в спалнята ѝ, без дори да я целуне за лека нощ. През цялата вечер не я докосна нито веднъж, не забеляза колко силно го желаше, да – изглежда дори не съзнаваше нейната близост. Естествено тя беше съумяла ловко да скрие чувствата си, но напук на всичко той трябваше да почувства страстен порив или поне томително чувство. Може би му стигаше, че на всеки четири години спеше веднъж при нея? В края на краищата Травис беше вече човек на години. Така или иначе, с неговите тридесет и осем години, а в тази възраст един мъж може би вече не е в състояние да...

Мислите ѝ започнаха да текат в друга посока, докато бавно се събличаше. Когато обличаше съблазнителна нощница, правеше това със задната мисъл, че Травис щеше да я свали от снагата ѝ. Или – продължаваше тя да размишлява – изведнъж той искаше да вземе за жена особа със строги нрави? Да, сигурно беше така! Постоянно беше вярвал, че са женени, а сега, тъй като не бяха... Не, когато на кораба живееха в една каюта, те също не бяха женени.

Седна на леглото и свали пантофките и чорапите си. Не беше изключено Травис да е толкова уморен, колкото твърдеше, и вече нямаше сили за това да се търкаля с нея в леглото.

За това смени нощницата с проста бяла памучна нощница, погледна към спящата си дъщеря и си легна в своето голямо, студено, празно легло. Час по-късно все още лежеше будна под одеялото и знаеше, че тази нощ няма да мигне – нямаше да мигне, докато тя и Травис лежах в отделни легла.

– По дяволите с неговата умора! – каза тя високо и отчетна

настрана завивката.

В шкафа ѝ висеше един подарък от Бранди, който никога не беше обличала: един комбинезон от бяла коприна, изключително тънка, почти прозрачна и с такова дълбоко деколте, че оставяше малко място за фантазия. Корсетът над бяла копринена лента беше широк само два цола, но толкова тесен, че гърдите на Рийган се подаваха високо от деколтето.

Той можеше да е изморен, ала не чак пък толкова изморен, колкото си въобразяваше, мислеше тя, докато се разглеждаше с усмивка в огледалото. Наметна лек халат върху раменете си и се качи по стълбицето към стаята на Травис.

Травис седеше насред стаята, с чаша вино порто в ръката и се усмихваше, когато Марго се шумугна като крадец в стаята му. Тутакси усмивката му се стопи.

– Изчезвай – каза той глухо – чакам Рийган. Тя трябва да дойде всеки миг.

– Тази повлекана – изсъска Марго. – Травис, ти ще ме вкараш в гроба. Знаеш ли действително как си изглеждал през последните три дни? Като кръгъл глупак! Целият град ти се надсмива. Никога не са виждали, мъж, който като теб да се прави на магаре.

– След като ми каза онова, което искаше да ми кажеш, можеш да си вървиш – каза той студено. – Там е вратата.

– Не съм ти казала още дори половината от онова, което трябва да чуеш. През последните дни бях много любопитна и след всичко, което узнах, ти дори не знаеш какво представлява тази дама! Защо ѝ беше същност да се омъжва за теб – един грамаден, тъп, недодялан американец? Ти толкова се гордееш със своята плантация, но нямаш никаква представа за това, че твоята малка Рийган би могла да я купи на бърза ръка от теб и дори да не забележи, че парите ѝ са намалели.

Тя го наблюдаваше внимателно как щеше да посрещне тази новина. Ала лицето му остана непроницаемо, той я гледаше с недоумение и презрение.

– Тя притежава много милиони – прошепна Марго. – И следващата седмица, когато е рожденият ѝ ден, ще може да разполага с богатството си. Би могла да има всеки мъж, когото пожелае, защо ѝ трябва да се омъжва за един прост американски фермер?

Травис продължаваше да мълчи.

– Може би дори си знаел това – продължи Марго. – Може би си го знаел от самото начало и затова си бил готов да се правиш на кръгъл глупак, за да се докопаш до него. Всеки човек е способен на прекалено много неща, когато опира до толкова много пари!

В този миг Травис я хвана за косите и изви главата ѝ надолу.

– Вън – каза той с нисък, заплашителен глас. – И дано не ти се случи да се срещнем отново. – С тези думи той я удари така, че тя се повлече към вратата.

Марго обаче бързо се окопити.

– Травис – извика тя, хвърли се на гърдите му и уви ръце около него. – Нима не знаеш колко те обичам? Обичала съм те винаги, още като дете! Ти беше винаги мой! Откакто я доведе в къщи и ми каза, че била твоя жена, всеки ден у мен умираше нещо. И сега това, всичките тези щуротии заради нея, които не проумявам. Та тя никога не те е обичала. Остави те, докато аз бях постоянно до теб – винаги идвах, когато ме повикаше. Не мога да се конкурирам с парите ѝ, но мога да ти дам любов, стига да ми го позволиш. Отвори очите си, Травис, и ме погледни. Виж все пак колко много те обичам!

Травис свали ръцете ѝ от гърба си и ги задържа на лакът разстояние от себе си.

– Ти никога не си ме обичала. Ти беше хвърлила око само на плантацията ми. Отдавна знам, че си затънала до гуша в дългове. Често пъти съм ти помагал, ала помощта ми не отива дотам, че да се ожения за теб. – Гласът му беше спокоен, дори дружелюбен, очевидно му беше неприятно, че тя се унижава толкова много.

Когато Рийган отвори тихо вратата към стаята на Травис, мислейки, че той вече спи и трябва да се шмугне при него в леглото, тя го видя заедно с Марго. Беше сложил двете си ръце върху раменете на жената и я гледаше с обич. Рийган се обърна кръгом и побягна. Травис отблъсна Марго от себе си и изтича след Рийган.

Рийган знаеше, че Травис щеше да я настигне преди да стигне до жилището си. Затова избяга в една стая, която беше през три врати от жилището на Травис и в която беше отседнал Фаръл. Травис успя да хване халата ѝ, когато тя се шмугна през вратата. Чу как отвътре се превъртя ключът, докато в ръцете му остана само халатът.

– Рийган? – каза Фаръл смаяно, когато запали свещта на нощната масичка. Той бързо обу панталон и скочи от леглото. – Изглеждаш толкова объркана.

Рийган се облегна на вратата. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха над

малкия корсет.

– Марго и Травис – се изтръгна от нея.

В следващия миг тя отскочи настрана от вратата и върху нея връхлетя нещо тежко. При следващия удар ботушът на Травис се подаде през дъските на вратата и после ръката му, която отмести резето. Вратата хвъркна с трясък към стената, а с две исполински крачки Травис се озова при Рийган и я сграбчи за ръката.

– Дотегнаха ми игрите ти – изкрещя той. – Този път ще ми се подчиняваш, независимо дали ти харесва или не.

– Престанете най-сетне! – каза Фаръл и хвана Травис за ръката.

Травис го изгледа от главата до петите и тутакси го забрави. Обърна се към Рийган и каза:

– Имаш двадесет и четири часа време да си опаковаш нещата. После тръгваме на път. Нашата втора венчавка ще се извърши в дома ми.

С рязко извъртане тя се изскубна от хватката му и отстъпи крачка назад.

– Ами Марго? Ще бъде ли и тя поканена на сватбата? Или дори предпочиташ да прекараш с нея нашата сватбена нощ?

– Може да ми правиш толкова много сцени на ревност, колкото ти душа иска – но не тук и не сега! Дойде ми до гуша да ходя по въжета в цирка и да търся тези проклети рози, които явно ти трябват. Повече няма да търпя това. Дори да се наложи да те окова за леглото, за да свикнеш с мисълта, че ти и моята дъщеря в бъдеще ще живеете в моя дом!

Той продължи с малко по-мек тон:

– Рийган, направих всичко, което ми беше по силите, за да ти докажа, че ме обичаш. Нима още не си го разбрала?

– Аз ли? – сопна се тя. – Че те обичам? В това никога не съм се съмнявала. Ти си човекът, който никога не беше сигурен в чувствата си. Ти никога не си ме обичал! При първия път ти трябваше да се ожениш за мен. Ти трябваше... – Тя спря и погледна слисано Травис.

Той се повлече към стената, докато ръцете му се отпуснаха безпомощно. С пепеляв цвят на лицето той опипваше като слепец наоколо, за да намери някъде опора. Изглеждаше за броени секунди състарен с десетина години, когато се отпусна в едно кресло.

– Аз ли трябваше да се ожения за теб? – попита той със сподавен, дрезгав глас. – Аз ли не бях никога сигурен в чувствата си? Аз ли никога не съм те обичал?

За миг скри лице в шепите си и когато отново погледна към нея, очите му бяха зачервени.

– Обичах те от първия миг – каза той тихо. – Затова толкова се безпокоях какво би могло да ти се случи. Ти беше толкова млада и толкова изплашена и аз толкова се страхувах, че ще те загубя.

Гласът му малко поукрепна.

– Защо иначе щях да залагам на карта живота си в бурята на кораба, за да спасявам този нехранимайко Уейнрайт, когото ти изглежда толкова харесваше? Знаеш ли всъщност колко ми се искаше да го хвърля зад борда? Но не го направих, защото го харесваше. А ти твърдиш, че никога не съм те обичал.

Той се изправи на крака, а в гласа му се доловиха заплашителни нотки.

– И знай, че не си първата, която ражда дете от мен. Значи въобще не трябваше да се женя за теб.

– Но ти твърдеше, че винаги ще се ожениш за майката на децата ти. Аз си помислих... – Гласът на Рийган се задави в сълзи.

Той размаха ръце във въздуха.

– Ти беше така уплашена и разгневена, че дори не знаеше, че ще раждаш дете. Какво можех да ти кажа в този миг? Че в къщи имам извънбрачно дете и майка му се опитваше да ме осъди, защото не исках да се ожена?

– Ти... ти би могъл да ми кажеш поне, че ме обичаш.

Едва сега той се успокои.

– Заклех се пред свидетели, че ще те обичам до края на живота си. Какво можех още да кажа?

Тя погледна надолу към ръцете си.

– Никога не си ме питал дали искам да се омъжа за теб. Не си ме питал лично.

– Аз ли не съм те питал никога дали искаш да се омъжиш за мен? – разсърди се Травис. – Боже милостиви, Рийган, какво искаш още от мен? Превърнах се в глупак пред цялата държава, а пък ти твърдиш...

Той прекъсна мисълта си, падна на колене пред нея и скръсти ръце.

– Рийган, искаш ли да се омъжиш за мен? Моля те! Обичам те повече от собствения си живот. Моля те, омъжи се за мен.

Тя сложи ръце върху раменете му и го погледна в очите.

– Какво ще стане с Марго? – прошепна тя.

Травис изскърца със зъби и отговори:

– Можех да се ожена за нея още преди години, ала никога не го исках.

– Защо не си ми казал това?

– Защо не си разбрала това, без да се налага тепърва да ти го казвам? – отвърна той. – Аз те обичам – прошепна той. – Ще се омъжиш ли за мен?

– Да! – извика тя и уви ръце около врата му. – Искам да бъдеш мой мъж завинаги!

Двамата бяха забравили за всичко около себе си и бяха доста стъписани, когато чуха бурни аплодисменти! Рийган зарови лицето си във врата на Травис.

– Много ли са хората във в коридора? – попита тя боязливо.

– Боя се, че да – отвърна той. – Вероятно са чули шума, когато залости вратата под носа ми.

Тя не си даде труда да го поправи, че тъкмо кракът му трябва да е бил онова, което е събудило любопитството на хората, когато ритна вратата – не резето, което тя премести.

– Ще ме отнесеш ли отгук? – прошепна тя. – Струва ми се, че не бих могла да им се мярна пред очите.

Триумфиращ, взел на ръцете си Рийган, Травис се изправи и тръгна към вратата. Гражданите и дори гостите на хотела, от които някои удължиха престоя си, когато беше връчена първата роза в заведението, вземаха толкова дейно участие в това ухажване, че бяха изтичали на мястото на събитието още при първото връхлитане към вратата.

Дамите, в дебели утринни халати и с книжни ролки в косите въздъгнаха дълбоко, когато Травис изнесе на ръце Рийган от стаята.

– Така си и знаех, че всичко ще свърши щастливо – каза една жена. – С какво можеше да го отблъсне?

– Жена ми никога няма да ми повярва, ако ѝ разкажа тази история – заяви един мъж. – Надявам се, че въпреки всичко ще ми прости, когато се завърна с три дни закъснение в къщи.

– Би било твърде глупаво, ако разкажете на жена си това – възрази друг мъж. – По-добре да сключим съюз да държим в тайна тази история, защото иначе всяка жена в тази страна ще поиска да я ухажват по същия начин. Що се отнася до мен, аз за никоя жена на света няма да тръгна по въже. Ще разкажа на жена ми, че съм прекарал три дни с друга; това би било по-малкото зло. – С тези думи той се обърна кръгом и се върна в мъжката спалня.

Накрая всички решиха да се приберат в стаите си и бяха стъписани, когато Фаръл скандално затръшна вратата си в знак на протест.

Няколко минути Фаръл прокллинаше Америка, американците, американските жени като цяло и Рийган в частност. Тази умопобъркана

двойка изобщо не го забелязваше, докато двамата си разправяха мили лъжи и се държаха така, сякаш бяха сами в стаята му. Когато си спомни за това колко пари беше похарчил, за да намери отново Рийган и как се беше старал да я ухажда, гневът му го обсеби изцяло. Господи, тя беше влюбена до ушите в този грубиян, който троши врати, в този умопобъркан грубиян, над когото се смееше целият град. Тази жена беше полудяла!

Тя трябва да принадлежи на него, на Фаръл Батсфърд. Беше минал през ада, за да се докопа до нейното състояние и не мислеше да се предава.

Припряно навлече утринния халат и тръгна да търси Марго. Знаеше, че тя не беше жена, която толкова лесно преглъща едно публично унижение. Може би двамата заедно щяха да измислят нещо...

– Ммм, Травис – промърмори Рийган и потърка бедрото си о крака му. Ранното утринно слънце позлатяваше кожата ѝ.

– Не започвай отново – каза той. – Миналата нощ едва не ме умори.

– Усещам те така, сякаш всичко у теб е на умиране – каза тя засмяна, целуна го по врата и се сгуши още по-плътнo у него.

– Ако не искаш да изнасяш театрално представление на дъщеря си, по-добре се овладей. Добро утро, съкровище мое – извика Травис.

Рийган се обърна в момента, в който дъщеря ѝ се засили и скочи върху Травис.

– Ти си тук, татко! – ликуваше тя. – Мога ли днес да яздя моето пони? Може ли днес да отидем още веднъж на цирк? Ще ме научиш ли да вървя по въже?

– За разнообразие може да отидем в къщи, вместо в цирка. Дали ще ти хареса? аз наистина нямам слон, но притежавам много други животни, имам и по-малък брат.

– Уесли знае ли какво говориш за него? – попита Рийган, но Травис не я чу.

– Кога ще отидем в къщи при татко? – попита Дженифър майка си.

– След два дни? – каза Рийган с въпросителен поглед към Травис. – Преди това трябва да довърша някои неща тук.

– Послушай, съкровище мое – каза Травис – можеш ли да отидеш преди нас в кухнята и да закусиш? Ние ще дойдем по-късно. Има да обсъждаме още нещо с майка ти.

– Искаш да обсъждаш нещо с мен? – каза Рийган, когато останаха

отново сами и разтърка бедрото си о краката му. – Харесва ми нашият „разговор“.

Той я задържа на лакът разстояние от себе си и я погледна сериозно.

– Имах предвид точно това, което казах. Искам да знам от теб коя си и какво си търсила вечерта по нощница в пристанищния квартал на Ливърпул, когато те намерих.

– Бих предпочела да обсъдя това друг път с теб – каза тя колкото може по-непринудено. – Сега имам страшно много работа.

Той я притегли към себе си.

– Чуй ме! Знам, че си била принудена да бягаш. Откакто напуснахме Англия, аз никога не съм ти досаждал с подобни въпроси, ти си при мен и в безопасност. Не искам да те заплашва нещо, за което нямам представа. Искам да знам всичко за теб.

Минаха няколко минути, преди да събере смелост да говори за миналото си. Въпреки волята си, започна да си спомня за нощта, през която се запозна с Травис, и за предишния си живот. Вече беше живяла няколко години на свобода, познаваше други хора, изучила беше отношенията и привичките на много от тях. С годините и опита можеше вече да преценява вярно и беше убедена, че е прекарала детството си като пленница.

– Израснах в цялостно подчинение – започна тя в началото глухо, после се разпали от преживелиците и продължи с растящо огорчение.

Травис не ѝ досаждаше. Само я притискаше към себе си и бдеше с тялото си над нейната безопасност, докато тя му изповядваше живота си. Мина много време, докато заговори за онази вечер, когато неволно подслуша вуйчо си и Фаръл и така узна за истинското им отношение към нея. Той не каза нито дума. Тя усети само как мускулите му се напрегнаха.

Продължи да му разказва патилата си – какъв страх ѝ всявал и как въпреки всичко се вкопчила в него, мяташа се между потребността да докаже истинската си същност и желанието да се скрие зад силата му. Описа му колко ужасно се чувствала в неговата плантация, като се посмя на боязливото недорасло момиче, което се боеше да дава нареждания на собствените си слуги.

Завърши изповедта си с историята на бягството, как му била оставила ясен знак и страшно много плакала, когато не тръгнал по тази следа.

– Аз наистина можех да ти помогна, докато живееше при мен – каза

той, когато тя приключи разказа за митарствата си. – Но знаех, че щеше да ми се сърдиш за това. В деня, когато Марго те навести за пръв път и ти си беше изгорила ръката, ми идваше да убия Малвина.

Тя се раздвижи в прегръдките му и го погледна.

– Нямах никаква представа, че си знаел за това.

– Почти винаги знам за всичко, което става в моята плантация – отвърна Травис. – Само че при най-доброто желание не проумявах как да ти помогна да се измъкнеш от тази вълча яма. Тогава ме осени мисълта, че трябва да се научиш сама да си помагаш.

– Нима винаги ще си прав, скъпи мой, любими? – попита тя и го погали по бузата.

– Винаги! И се надявам, че ти няма да го забравиш, и в бъдеще ще ми вярваш във всичко.

Тя го удостои с най-сладката си усмивка.

– Възнамерявам да воювам на живот и смърт с теб по всеки цол от общия ни път. Всеки път, когато ми заповядваш, аз ще ти...

Тя не довърши мисълта си, защото той звучно я целуна по устата, преди да я изтика от леглото.

– Ставай, обличай се и виж Бранди да ми приготви обилна закуска. – Една възглавница го улучи по лицето.

– Току-що ти разказах, че съм приказно богата жена, а ти не каза нито дума по този повод! Някои мъже биха направили всичко, за да се докопат до парите ми.

Той разглеждаше голото ѝ тяло и лицето му се разля в широка усмивка.

– Аз бих направил всичко, за да притежавам това, което виждам пред себе си. Що се отнася до парите ти, то с тях би могла да платиш цирка, който толкова много искаше, а остатъка да дадеш на децата ни.

– Цирка, който аз съм била искала! – възмути се тя. – Всичко това беше твоя идея!

– Ти искаше да бъдеш ухажвана.

– Ухажвана! Това беше най-неумелото, най-тромавото, най-безкусното и най-неефикасното ухажване, което някога съм виждала през живота си! Всеки англичанин щеше да го направи по-добре.

Травис се облегна лениво на възглавниците.

– И все пак нощес дойде в стаята ми само с едно прозрачно парче плат върху тялото си, и се шмугна в леглото ми. Следователно моето ухажване не е било съвсем неефикасно.

Рийган остана наежена още няколко секунди, разсмя се и започна

да се облича.

– Травис, ти си непоправим. Да ти сервирам ли закуската в леглото, или предпочиташ да закусиш в интимната столова?

– Тези думи ми навяват мисълта за добрата съпруга. Постарай се да запазиш тази нагласа. Мисля да закуся в кухнята. Важно е само да е обилна.

Смееща се, Рийган излезе от стаята, а Травис си помисли колко ли скъпо щеше да плати за последната си забележка. Каквото и да измисли, животът с нея щеше да е удоволствие. Тя положително си струваше всички страдания и болки, които понесе заради нея през последните години.

Бавно и доволно той започна да се облича.

Този ден почти всички жители на Скарлет Спрингс се стекоха като по поръчка в хотела при Рийган, за да я поздравят с предстоящата ѝ сватба и да ѝ пожелаят щастие.

Всички знаеха, че след няколко дни ще напусне града. Марго жестоко се заблуждаваше, мислейки, че всички смятат Травис за непоправим глупак. Напротив – жените се възхищаваха от това, че е романтичен, а мъжете бяха дълбоко впечатлени от упоритостта му да получи онова, което иска.

Още предиобед Рийган се чувстваше уморена. Камериерка се оплакваше от мастилено петно, което не изчезвало от чаршафа при прането. Всеки се оплакваше от нещо или имаше претенции. Изглежда днес на никого не можеше да угоди. Или тя си внушаваше всичко това, защото сърцето ѝ се свиваше при мисълта, че след няколко дни ще напусне голямото хотелско предприятие, което Бранди и тя бяха изградили заедно.

– Тъжна си, нали? – попита Травис, който се беше появил зад гърба ѝ.

Не беше свикнала с наблюдателността му. Тогава още не разбираше колко проникновено се отнася към нейните затруднения, какъв невероятен усет има за тях.

– Ще се почувстваш по-добре, когато заживееш отново в моя дом. Онова, от което се нуждаеш, е нова обстановка.

– А какво ще стане, ако съм усвоила всичко, което трябва да знам като управител на плантация?

– Това няма да се случи никога, защото съм част от плантацията и

ти ще откриваш винаги нещо ново в мен. А къде е дъщеря ми?

– По това време на деня тя е най-често с Бранди. Не съм я търсила при нея, защото реших, че ще я намеря при теб. – Замисли се малко и се усмихна. – Къде е понито, което й купи? Където е понито, там ще намериш и Дженифър.

– Надникнах под навеса, но там я нямаше, а пък Бранди днес въобще не я е виждала.

– Дори на закуска? – попита Рийган, свъсила чело. – Травис! – извика тя разтревожено.

– Почакай малко – опита се да я успокои той. – Не се вълнувай напразно. Може да е отишла в къщата на някоя приятелка.

– Но тя винаги ми казва къде отива – винаги! Само така зная къде да я търся, докато съм постоянно заета през деня.

– Права си – отвърна Травис тихо. – Потърси я из хотела, аз отивам да я търся в града. Най-много за десетина минути ще я намерим. Хайде, тръгвай! – каза той през смях.

Първата мисъл на Рийган беше, че Дженифър може би я е заболял корем при вчерашната възбуда и скришом си е легнала в леглото, без да каже на никого нищо. Затова Рийган мина на пръсти през спалнята си и отвори предпазливо вратата към стаята на Дженифър. Очакваше, че ще завари дъщеря си спяща в леглото, и беше изненадана от хаоса в стаята. Навсякъде лежаха разхвърляни дрехи, чекмеджетата висяха от скрина, постелята беше наполовина смъкната от дюшека, а пантофките на Дженифър бяха пхнати между рамката на леглото и пружината.

– Стяга се за заминаването! – каза Рийган високо и облекчено.

Понечи да постави пантофките на пода, когато удивена откри в тях бележка. Дженифър нямало да бъде върната на родителите й, ако до два дни не се оставела сума от петдесет хиляди долара до стария кладенец в южната част на Скарлет Спрингс.

Викът на Рийган изпълни и най-далечните кътчета на хотела.

Бранди, с брашнени ръце и престилка, беше първата, която влезе в стаята на Дженифър. Сложи длан върху тресящите се рамене на Рийган, отведе приятелката си до леглото и взе бележката от ръката й.

Бранди вдигна очи към множеството, което вече се събираше пред отворената врата.

– Някой от вас да тича до града и да намери Травис – заповяда тя. – Той трябва да дойде веднага!

Рийган се надигна от леглото и Бранди я хвана разтревожено за ръката.

– Къде отиваш?

– Трябва да проверя колко пари имам в сейфа – отговори Рийган зашеметена. – Знам, че няма да стигнат. Мислиш ли, че през тези два дни ще успее да продам няколко ипотечи?

– Рийган, седни си на мястото и изчакай Травис. Той ще каже как да набавиш парите. Може би има пари в себе си.

Рийган не знаеше какво да прави. Отново седна на леглото, в едната ръка с пантофката на Дженифър, в другата с писмото на изнудвачите.

Секунди по-късно в стаята нахълта Травис. Рийган скочи от леглото и се втурна към него.

– Някой е отвлякъл дъщеря ми! – каза тя разплакана. – Имаш ли пари у себе си? Можеш ли да намериш петдесет хиляди долара? Как ще набавиш толкова пари?

– Остави ме най-напред да прочета писмото – каза той и я прегърна. Прочете го няколко пъти и се огледа в стаята.

– Травис – каза Рийган – какво да правим, за да набавим необходимите пари?

– Не ми харесва това – каза Травис тихо и се обърна към Бранди: – Цялата сутрин ли беше в кухнята?

Бранди кимна.

– И не си чула никакъв шум? Не си видяла някой в коридора или кухнята, когото не познаваш – попита Травис и посочи с глава към коридора, който водеше от жилището на Рийган към канцеларията.

– Не видях нито един непознат човек. Нищо необичайно не забелязах.

– Вдигни на крак всички служители. Да дойдат веднага тук – заповяда Травис.

Бранди излезе тичешком от стаята и Рийган отново подхвана:

– Травис, моля те, трябва веднага да се заловим със събиране на откупа.

Травис седна на леглото и придърпа Рийган на коленете си.

– Слушай ме внимателно. Има нещо странно в това отвличане. Съществуват само два начина да се стигне до жилището ти – единият път минава покрай кухнята на Бранди, другият през задната врата. Бранди и помощничките ѝ се движат постоянно по коридора между кухнята и трапезарията и никой не би могъл да излезе с Дженифър от хотела, без да бъде забелязан от нея и кухненския персонал. Значи остава само задната врата, която, доколкото знам, държиш винаги заключена. Вратата не е изкъртена, значи Дженифър трябва да я е отворила отвътре.

– Но тя никога не би я отворила! Тя знае, че трябва да е заключена.

– На езика ми беше да ти кажа тъкмо това. Тя би я отворила само на някого, когото познава и на когото вярва. На някого, който ѝ е познат като приятел на семейството. И сега вече стигам до втория въпрос: кой знае, че можеш да набавиш петдесет хиляди долара? В Скарлет Спрингс не ме познава никой, а до вчера дори аз не знаех, че ти разполагаш със значително състояние. Петдесет хиляди долара откуп означават, че този някой знае значително повече от обикновения гражданин на Скарлет Спрингс.

– Фаръл! – възкликна Рийган. – Той знае по-добре от мен с колко пари разполагам всъщност.

В този миг Бранди пристигна с персонала в жилището на Рийган. Всички гледаха безмълвно с ококорени очи Рийган. Зад тях в рамката на вратата се появи Фаръл.

– Рийган – каза той – току-що научих ужасната новина. Мога ли да направя нещо за теб?

Травис не му обърна внимание и започна да разпитва персонала дали днес сутринта не е забелязал нещо необичайно или е виждал Дженифър заедно с някого.

Докато служителите размишляваха напрегнато и клатеха глава, Травис хвана за ръката една камериерка.

– Какво е това на ръката ви? Откъде се е взело? Момичето отстъпи боязливо на крачка от него.

– Това е мастило. Вече съобщих на мисис Станфорд за него. То е от чаршафите, които смених в стая дванадесет.

С питащи очи Травис се обърна към Рийган.

– Стаята на Марго – каза тя мрачно.

Без да губи повече време в приказки, Травис напусна апартамента на Рийган през задната врата и тръгна към оборите от другата страна. Рийган се затича след него. Тъкмо мятеше седлото на един кон, когато тя го настигна.

– Къде отиваш? – попита тя. – Травис, ние трябва да набавим парите за откупа!

Той я погали нежно по бузата и продължи да оправя седлото на коня.

– Марго е взела със себе си Дженифър – каза той. – Тя знае, че ще открием мастиленото петно, както знае, че ще тръгна след нея. Това е всичко, което по принцип иска. Не вярвам, че на Дженифър ще падне и косъм от главата.

– Ти не вярваш! Твоята курва е отвлякла дъщеря ми и...

Той сложи показалеца си върху устните ѝ.

– Тя е и моя дъщеря и дори да се наложи да дам на Марго цялата земя, която притежавам, аз ще ти върна Дженифър здрава и читава. Искам само да останеш тук, защото сам ще се оправя по-добре с нея. – С тези думи Травис се метна на седлото.

– Трябва да седя тук в хотела и да чакам? И откъде знаеш къде се е скрила Марго с Дженифър?

– Тя винаги се крие в къщата си – отговори той навъсено. – Винаги отива там, където е най-жив споменът за проклетия ѝ баща!

После той пришпори коня и се понесе в галоп сред облак прах.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Вече почти се развиделяваше, когато три дни по-късно Травис спря коня си пред пътната врата на Марго. Беше сменил няколко кош по пътя при темпото, което им налагаше.

Скочи от седлото и влезе в къщата. Знаеше точно къде ще я намери – в библиотеката, седнала под портрета на баща си.

– Трябвало ти е малко повече време, отколкото предполагаш – каза тя бодро, когато влезе в библиотеката. Червените ѝ коси се спускаха на кичури върху раменете, а върху домашния ѝ халат имаше тъмно мастилено петно.

– Къде е тя?

– Ах, тя е в безопасност – каза Марго през смях и вдигна празна чаша от уиски над главата си. – Върви и се убеди с очите си. Рядко причинявам нещо лошо на децата. После се върни тук и изпий една чаша с мен.

Травис вземаше стъпалата по две наведнъж. В живота му имаше период, когато беше чест гост в дома на семейство Дженкинс, и той се ориентираше добре тук. Докато търсеше дъщеря си, не обърна внимание на светлите петна по стените, където по-рано висяха картини, или на празния пиедестал, украсяван някога от една статуя.

Намери Дженифър спяща в леглото, в което и той беше ношувал още като момче. Когато я взе на ръце, тя отвори очи, каза „татко“ и отново заспа. Трябва да беше пътувала цялата нощ с Марго, тъй като още имаше прах по лицето и дрехите си.

Той я целуна, сложи я предпазливо на възглавниците и се върна на приземния етаж. Беше крайно време да размени няколко думи с Марго.

Тя дори не вдигна очи, когато той прекоси библиотеката и си наля чаша порто.

– Защо? – прошепна тя. – Защо не се ожени за мен? След многото години, които двамата прекарахме заедно? Яздехме заедно, плувахме голи в реката и се любехме. Винаги си мислех и татко винаги си мислеше, че...

В този миг Травис избухна и ѝ отне думата.

– Това беше причината! Твоят проклет баща. Винаги е имало само двама души, които си обичала: Самата себе си и Езра Дженкинс.

Той спря за миг и посочи портрета над камината.

– Никога не си искала да го осъзнаеш, но баща ти беше най-долният, най-долнопробният измамник, когото човечеството е имало нещастieto да роди на белия свят. Той си позволи да окраде едно робско дете. Да му задигне няколкото цента, които си беше спестило. Малко го беше грижа какви ги вършеше, но аз трябваше да гледам отстрани как с всеки изминат ден приличаш все повече и повече на него. Спомняш ли си още за това как сложи в сметката на тъкачките строшената совалка?

Марго вдигна очи. На лицето ѝ бе изписано отчаяние.

– Той не беше такъв. Той беше добър и великодушен...

Сумтенето на Травис я прекъсна повторно.

– Той беше добър към теб и към никой друг.

– И аз щях да бъда добра с теб – каза Марго с умоляващ глас.

– Не! – изръмжа гневно Травис. – Ти щеше да ме мразиш, защото нямаше да лъжа и крада всички около мен. Ти щеше да ми натякваш това като слабост.

Марго впери очи в чашата си.

– Но защо тъкмо тя? Защо тъкмо тази кльошава, малка, изхвърлена на улицата развратница? Та тя не можеше дори да си сvari чай.

– Много добре знаеш, че не е никаква развратница. Дори когато искаш от нея петдесет хиляди долара откуп. – Очите на Травис заблестяха, спомняйки си за онова време в Англия. – Трябваше да я видиш, когато се запознах с нея – изкаляна до ушите, боязлива, с изпокъсана нощница. Но разговаряща като дама от най-добрите аристократически семейства на Англия. Всяка дума, всяка сричка бяха толкова прецизни. Дори когато плаче, говори така.

– Нима си се оженил за нея заради проклетия ѝ висок стил на говорене? – запита Марго разгневено.

Травис се усмихна замечтано.

– Ожених се за нея заради погледите, с които ме даряваше. Тогава тя ми дава усещането, сякаш съм голям десетина, дори дванадесет стъпки. Харесвам всичко, когато е до мен. Каква радост изпитвам, като гледам как се развива. Тя се е преобразила от едно изплашено малко дете в истинска жена. – Усмивката му стана по-широка. – Тя ми принадлежи изцяло.

Празната чаша от уиски на Марго прелетя през помещението и се разби над главата на Травис в стената.

– Нима мислиш, че мога да стоя спокойно в креслото си и да слушам брътвежите ти за тази жена?

Лицето на Травис доби сурово изражение.

– Няма нужда въобще да ме слушаш. Ще отида горе, ще взема дъщеря си и ще я отнеса в къщи. – В подножието на стълбището той се обърна още веднъж към нея. – Познавам те добре. Знам, че си наследила примера на баща си в мошеническия опит, за да вземеш онова, което искаш да имаш. Понеже Дженифър е останала невредима, този път няма да се обърна към съда. Ала ако се опиташ още веднъж...

Той замлъкна, сякаш думите не му се подчиняваха, разтърка очи. Изведнъж стана ужасно сънлив и заизкачва стълбището като пиян.

Малко след като Травис беше напуснал хотела, разтревожената Рийган се върна в жилището си. Там я очакваше Фаръл.

– Рийган, моля те, трябва да ми кажеш какво се е случило. Нима някой е сторил нещо на дъщеря ти?

– Не – прошепна тя. – Не знам. Не мога да кажа нищо.

– Седни – каза той, като я прегърна – и ми разкажи всичко от игла до конец.

За няколко минути тя му разказа всичко.

– И Травис те е оставил съвсем сама в твоята горест? – попита Фаръл учуден. – Та ти нямаш никаква представа какво става в този миг с дъщеря ти! И му вярваш, че ще я изтръгне от ръцете на бившата си метреса?

– Да – потвърди тя безпомощно. – Травис каза, че...

– Откога се оставяш някой да ти предписва какво да правиш в живота си? Няма ли да е по-добре да си при дъщеря си, а не тук, където не можеш да направиш нищо и не знаеш нищо за нея?

– Да – каза тя твърдо и се надигна от стола си. – Естествено би било по-добре да съм при нея.

– Тагава да вървим. Ние ще тръгнем веднага.

– Ние?

– Да – каза Фаръл и я взе за ръката. – Ние сме приятели, а приятел в нужда се познава.

Едва по-късно, когато вече седяха в двуколката и пътуваха на юг към плантацията на Травис, Рийган осъзна, че не беше казала на никого какво предприема. Тази мисъл я споходи мимоходом, тъй като беше прекалено загрижена за дъщеря си.

Пътуваха дълго без да спират, според Рийган конете едвам се влачеха. Веднъж тя задряма и си удари главата о облегалката. После ненадейно се събуди, когато Фаръл докосна ръката ѝ. Той стоеше на земята,

файтонът вече не вървеше.

– Защо спря тук? – попита тя.

Той я свали от капрата и я пусна на земята пред себе си.

– Трябва да си починеш. И трябва да поговорим.

– Да поговорим ли? – отвърна Рийган остро. – Може и по-късно да поговорим, а и нямам нужда от почивка. Опита да се отскубне от него, ала той я държеше здраво за китките.

– Рийган, знаеш ли всъщност колко много те обичам? Знаеше ли, че винаги съм те обичал? Вуйчо ти наистина ми предлагаше пари и аз ги приемах, но щях да се ожена за теб и без тази примамка. Ти си толкова сладка и невинна, толкова миловидна.

В голямата си тревога за Дженифър, Рийган не съзнаваше, че се намира наскреде гората, в затънтено място, сама с този мъж.

Стъписана, тя се отдръпна от него.

– Ах, за бога, Фаръл! Какво ли съм направила, та си решил, че съм толкова глупава? Ти никога не си ме обичал и никога няма да ме обичаш! Всичко, което искаш, са парите ми, но няма да ги получиш. Покажи ми, че умееш да губиш, върни се в Англия в очарователния си дом и ме остави на мира.

Докато говореше, беше все още до файтона, ала в следващия миг залитна към подвижната стълбичка под капрата на двуколката и запълзя по земята, а Фаръл стърчеше над нея с вдигната ръка.

– Как смееш да разговаряш така с мен? – извика той извън себе си от ярост. – Семейството ми произхожда от крале, докато твоите прадеди са били само долни бакали. Не разбираш ли колко е унизително за мен да се ожена за жена като теб, която разбира повече от счетоводни книги, отколкото от ризи с дантелени яки?

Докато той се горещеше, Рийган възвърна самообладанието си. Много по-важна от сегашните й затруднения с Фаръл беше тревогата й за Дженифър. Беше още на колене, полузашеметена от силната му плесница, и все пак го нападна, като с главата си го удари силно между краката.

Фаръл се наведе като подсечен напред, превивайки се от болки, Рийган използва този момент и побягна. Вдигна фустите си и се затича обратно по пътя. Забеляза, че зад завоя изчезна стара каруца. Трябваше да напрегне последните си сили, за да догони четириколката.

Възрастен мъж с посивяла небръсната четина седеше на капрата.

– Един мъж ме преследва – извика Рийган към него, когато се изравни с пътната кола.

– Искаше да ви хване, така ли? – отвърна старецът, който явно смяташе ситуацията за забавна.

– Той е англичанин и иска да ме принуди да се омъжа за него заради парите ми, но аз обичам един американец.

Без да намалява скоростта, старецът хвана с ръка китката на Рийган, вдигна я във въздуха, сякаш беше перце и я качи в пътната кола. С второ бързо движение я затрупа с брашнени чували, така че от нея вече не се виждаше нищо.

Секунди по-късно Фаръл ги настигна на кон. Рийган затаи дъх, когато чу, че Фаръл подвикна нещо на стареца. Най-напред се преструваше на глух, после не разреши на Фаръл да претърси колата му. Когато Фаръл продължи да настоява на своето, старецът извади револвер. Накрая каруцарят му призна неохотно, че видял да профучават на коне трима мъже покрай талигата му, от които единият държал на седлото пред себе си прелестна млада жена. Фаръл се отдалечи сред облак пясък и прах.

– Можете да излезете от скривалището си – каза старецът, сграбчи я за ръката и я придърпа при себе си на капрата.

Рийган разтри мястото върху ръката си, където каруцарят я хвана, но не го попита защо се отнася към нея като към брашнен чувал. Кихна няколко пъти силно и го попита колко е далеч оттук до плантацията на Станфорд във Вирджиния.

– Ако отивате там, това ще трае три дни.

– А ако на няколко часа се сменят конете и се пътува нощем? Аз ще заплащам конете и всички странични разходи.

Той изглежда се замисли какво да предприеме.

– Може би ще сключим сделка. Аз ще ви откарам за сравнително кратко време до плантацията, ако ми разкажете защо ви преследваше англичанинът и какво искате от Травис – или Уесли е човекът, когото търсите?

– Ще ви разкажа всичко. А Травис е моят мъж.

– Госпожо, взели сте си беля на главата – каза старецът, като се разхихика и подвикна на конете да се разгъпчат малко. Те се понесоха толкова бързо, че зъбите на Рийган затракаха и тя се хвана с две ръце за седалката. Не можеше да обели нито дума, камо ли да разкаже обещаната история.

Час по-късно старецът спря каруцата, слезе от капрата и я свали за ръка на земята.

– Какво ще правим сега? – попита Рийган.

– Ще продължим пътуването с лодка – отговори старецът. – Ще ви откарам направо до пътната врата на Травис. – Вървяха цяла миля и стигнаха до колиба на малко пристанище, построено на брега на малка река. Старецът изчезна за миг в колибата и се върна с платноходно платно.

– Да вървим – каза той и намести Рийган в малка лодка, която изглеждаше толкова овехтяла, колкото и каруцата му.

– Сега можете да ми разкажете вашата история – каза старецът, опъна платното и насочи лодката към средата на реката.

Няколко дни по-късно старецът свали Рийган на пристанището пред плантацията на Травис и на раздяла ѝ пожела всичко хубаво. Беше ранна утрин и повечето хора в плантацията още спяха, когато Рийган пое по дългия път от пристанищния кей към къщата.

Пътната врата не беше заключена и докато Рийган запъхтяно изкачваше стълбището, се молеше горещо на всевишния да завари Травис и Дженифър спящи в някоя от стаите на горния етаж. Започна да отваря врата след врата, докато в ума си проклинаше къщата, че е толкова огромна.

Намери го – само рошавата му глава се подаваше изпод завивката – в спалня номер четири.

– Травис – извика тя, като се хвърли към него. – Къде е Дженифър? В безопасност ли е? Как можа да ме оставиш в неведение и да спиш тук толкова спокойно? – питаше го тя и го теглеше силно за ухото.

Мъжът, който се надигна в леглото, не беше Травис. Приличаше много на него, макар че беше по-дребен от Травис.

– Какви ги е забъркал отново брат ми? – попита Уесли сънен и разтърка очи. Когато я видя пред себе си, той се усмихна. – Ти трябва да си Рийган. Ако мога да се представя...

– Къде са Травис и дъщеря ми?

Изведнъж Уесли наостри слух.

– Разкажи ми какво се е случило.

– Марго Дженкинс отвлече дъщеря ни, а Травис се отправи на кон към дома ѝ, за да вземе Дженифър.

Преди Рийган да каже още нещо, Уесли отметна завивката и скочи от леглото. Изглежда не го смущаваше, че тя го гледеше гол-голеничък. Той започна припряно да се облича.

– Постоянно предупреждавах Травис да се пази от нея. Тя е

коварна, казвах му, но той си въобразяваше, че нещо ѝ дължи и винаги беше твърде снизходителен към нея. Тя си мисли, че може да има всичко на света, че всичко ѝ се полага. Ела с мен! – Той взе Рийган за ръката и я поведе със себе си.

– Ти приличаш много на Травис – каза тя запъхтяна, когато се мъчеше да удържа крачката му. Той я държеше толкова здраво за китката, че костите я заболяха.

– Сега нямаме време за обиди – каза той, остави я за миг пред вратата на библиотеката, зареди два револвера и ги напъха в колана си. – Можеш ли да яздиш? Травис ми разправяше, че не си умеела. – Когато тя разтърси глава, той каза: – Ще яздим двамата на един кон. Двамата вкупом тежим по-малко от Травис.

Ако не се намираше в тази крайно напрегната ситуация, Рийган щеше да прецени държанието на Уесли като отвратително. Нима можеше да има на земята още един Травис? След една-две години Уес щеше да бъде точно толкова голям и силен, колкото по-големия му брат.

– Аз съм Уесли – каза той, когато вдигна Рийган на седлото и седна зад нея.

– Така си и помислих – отвърна тя, преди да се понесат в стремителен галоп.

Пред къщата на Марго Уесли отново пусна Рийган на земята.

– Няма да влизаме заедно. Но не забравяй, че ще бъда постоянно близо до теб.

След тези думи Рийган влезе в къщата. Мина известно време, докато намери Марго, която седеше в библиотеката под един портрет.

– Тъкмо навреме – каза Марго с любезна усмивка. Очите ѝ бяха силно зачервени. – Вие сте вече третият посетител за тази сутрин.

– Къде е дъщеря ми? Къде е Травис? – попита с властен тон Рийган.

– Клетата, малката, приказно богатата Дженифър спи и нейният обичан баща също. Дженифър естествено ще се събуди отново, Травис обаче няма да се събуди.

– Какво? – извика Рийган. – Какво сте направили със семейството ми?

– Единствено онова, което вие направихте с живота ми. Травис е изпил толкова много опиум, че двама мъже щяха да умрат от него. Той е горе и смъртта го отнася в отвъдното.

Рийган беше отново в коридора, когато изстрел пред вратата я

принуди да спре. Като парализирана тя погледна към входната врата. Марго профуча покрай нея и отвори със замах. Фаръл влезе в коридора на къщата, полуносец, полутътрещ след себе си кървящото тяло на Уесли.

– Намерих го въвн, когато се прокрадваше около къщата – каза Фаръл, стовари Уесли в едно кресло и насочи револвера си към него.

– Какво търсиш тук? – извика Рийган и понечи да се притече на помощ на Уесли.

– Не го докосвай! – извика Фаръл и хвана Рийган за раменете. – Нима си повярвала, че толкова бързо ще се откажа, след като те търсих с години? Не, Марго и аз се срещнахме на четири очи, докато ти гледаше това блудкаво цирково представление, и скроихме следния план: Уесли ще умре от раните, получени при нещастен случай по време на лов. Трупът на Травис никога няма да се намери, а малката му дъщеря ще наследи всичко. Аз естествено ще се ожена за майката на малката наследница, която обаче няма да преглътне смъртта на първия си съпруг и затова ще се самоубие. После ще се върна в Англия и като единствен все още жив роднина ще получа наследството на баща ти, докато Марго от състрадание ще се съгласи да поеме настойничеството на Дженифър и ще управлява плантацията на Станфорд дотогава, докато Дженифър навърши пълнолетие. В случай, че ѝ е писано да живее толкова дълго, разбира се. Сега проумя ли най-сетне защо съм тук?

– Вие двамата сте полудели – каза Рийган и отстъпи крачка от него. – Никой няма да повярва, че е случайност смъртта на толкова много хора. – Тя се обърна и тръгна отново към стълбището, ала Фаръл я хвана повторно за раменете.

– Сега си моя – каза той. Костюмът му беше изцапан с кръвта на Уесли.

Рийган посегна мълниеносно с дясната си ръка към една маса, където стоеше канделябър с горящи свещи. Канделябърът се преобърна и изведнъж лумнаха в пламъци пердетата, които висяха до прозореца. Крясъците на Марго изпълниха къщата, докато се опитваше да задуши пламъците с малък килим.

– Остави ги! – заповяда глас от края на коридора.

– Травис! – извика Рийган и се извъртя в ръцете на Фаръл, за да се освободи от хватката му. Травис изглеждаше ужасно, сякаш току-що прекарал тежка болест.

– Мислех, че вече си го пратила на оня свят – изкрещя Фаръл на Марго, която се опитваше да потуши огъня.

– Струваше ми известни усилия да отстраня от стомаха си многото опиум, който ми беше вляла – извика Травис и се хвана здраво за парапета на стълбището.

– Престани да бръщолевиш! – изкрещя Марго. – По-добре ми помогни да угасим огъня. Той се разраства!

Фаръл сграбчи още по-здраво Рийган и опря дулото на револвера си о слепоочието ѝ.

Уесли седеше отпуснато, почти забравен от всички, в креслото зад Фаръл. Напрегна последните си сили, измъкна кама от кончова на ботуша си, изправи се бавно и я заби с цялата си мощ между плешките на Фаръл. Револверът изстреля с трясък куршум в тавана, а Фаръл се строполи.

Рийган реагира веднага, втурна се към Травис, после нагоре по стълбището.

– Погрижи се за Уесли – извика тя – аз ей сега ще взема Дженифър!

Рийган не търси дълго спящата си дъщеря, вдигна я от леглото и изтича с нея надолу по стълбището. В коридора Травис се мъчеше да изнесе Уесли от къщата, но и двамата мъже бяха останали съвсем без сили и изглежда мина цяла вечност, докато всички излязат на свежия утринен въздух и престанат да чувстват пушека на горящата къща.

Травис сложи предпазливо Уесли на тревата в огряната от слънце малка градина.

– Ще потърся пътна кола с коне – каза той.

– Травис – извика Рийган, хванала Травис за ръката, и погледна назад към къщата. Буен пламък се извиваше към небето през един от прозорците на партера. – Не можем да оставим Марго да изгори жива вътре. Трябва да я изнесем от къщата.

Травис я помилва нежно по бузата и се върна в къщата. Няколко минути по-късно той излезе, носейки на ръце мятащата крака Марго, която забиваше ноктите си с ярост в раменете му и високо го проклинаше.

Той я пусна на земята.

– Тази прокълнатата от бога къща не струва колкото ничий човешки живот, дори колкото твоя – каза той.

Рийган се наведе над Уесли и му превърза раната на дясната ръка.

Когато Травис погледна към брат си, от другата страна Марго скочи от земята и изтича обратно в къщата.

– Татко ми е там вътре! – изкрещя тя.

Травис видя как пламъците, които се извиваха през входната врата, подпалиха дрехите ѝ. Съзнаваше, че вече не може да я спаси. Бързо

грабна дъщеря си, която следеше всичко с ужасени очи, и скри малкото ѝ лице в раменете си.

Изведнъж Марго, чиито фусты бяха мокри от излятото уиски, се превърна в горящ факел. Рийган се извърна и усети ръката на Уесли на талията си. Той я притегли към себе си и притисна главата ѝ към рамото си.

Мина доста време преди да се окопитят от обзелия ги ужас. Травис погали брат си с обич по челото и погледна с усмивка към него, докато той притискаше жена му към гърдите си.

– Грижи се за жена ми докато намеря каруца – каза той. Когато се върна с талигата, множество работници от плантацията се бяха струпали в малката градинка и наблюдаваха безпомощно как къщата гори. Няколко мъже изведоха конете от оборите близо до горящата жилищна постройка, а двама работници от плантацията помогнаха на Травис да качи брат си на пътната кола. Дженифър седна до чичо си, прекалено уморена и прекалено зашеметена, за да каже нещо за разигралата се трагедия.

Когато Травис и Рийган седнаха един до друг на капрата, той се обърна към нея:

– Да тръгваме ли сега за в къщи?

– За в къщи – прошепна тя. – Моят дом е там, където си ти, Травис, и там искам да бъда завинаги.

Той я целуна.

– Обичам те – каза той – и...

– На мен тук ми изтича кръвта, а ти си чуруликаш с нея като младоженец, Травис! – възмути се Уесли зад тях.

– Младоженец! – изсумтя Травис и подкара конете. – Нямах никаква представа какво говориш, братко мой! Ако някога изпаднеш в това положение, ще ти разкажа за най-величественото ухажване, което някога светът е виждал. Може би ще почерпиш нещо от него за себе си... – Той не довърши мисълта си и погледна с премрежени очи към Рийган, която избухна в смях. Когато забеляза обидената му физиономия, тя се засмя още по-силно.

– Струва ми се, че ще предпочета да чуя Рийган какво ще ми разкаже за ухажването ти, Травис – каза Уесли усмихнато със затворени очи.

– Вкъщи – каза Рийган, като изтри сълзите от очите си. – Колко е хубаво да отиваш в къщи.

В този миг и Травис се усмихваше, управлявайки конете по пътя към плантацията Станфорд.

КРАЙ

© 1985 Джуд Деверо
© 1995 Йордан Митев, превод от английски

Jude Deveraux
Lost Lady, 1985

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
ИК „Ирис“, 1995
Редактор: Екси Клисарска-Сотирова
Коректор: Виолета Иванова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10523>]